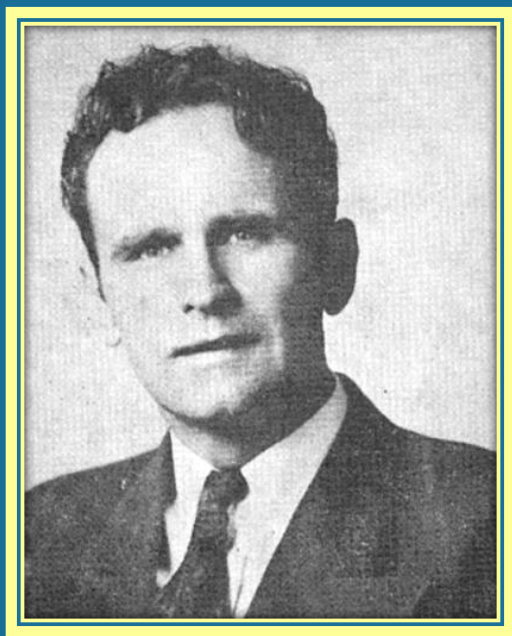

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha druhá:

ZOUFALSTVÍ MLADÉHO MUŽE

(1933 - 1946)

Owen Jorgensen

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. v tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně fotokopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705

USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde je? Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Stojící ve vzduchu.....	1
Tajemná hvězda se znovu zjevuje	11
Spařuje svou budoucí modlitebnu	22
Nabídka vyrážející dech.....	27
Jako netopýr z pekla	34
Nadějně manželství	38
Chyba po shromážděních v mishawaka	44
Černá opona zapadá.....	55
Katastrofální povodeň.....	63
Hope umírá	68
Nejošidnější okamžik jeho života	76
Probojování se zpět	84
Křivé nohy narovnány.....	92
M-i-i-i-lltownský zázrak	103
Zabloudění v hurikánových horách	113
Býk zabiják	122
Anděl a jeskyně	133
Znamení v ruce	145
Vězni na svobodě.....	150

NEPŘÍZEŇ OSUDU může mít svůj důvod. Apoštol Pavel napsal: "...*Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.*" Někdy Bůh na nás dopouští těžké zkoušky, a to kvůli tomu, aby nás navedl ke svému lepšímu cíli. Tak se to stalo v životě Williama Branhama; stejně tak to bylo i v mém osobním životě.

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

O Williamovi Branhamovi jsem poprvé uslyšel v roce 1970, pět let po jeho smrti. Byl jsem udiven tím, co jsem se dozvěděl. Nepřipadlo mi to jako vyprávění o nějakém obyčejném kazateli. Spíše to vypadalo, jako kdyby sám Bůh bezprostředně a otevřeně uchopil do ruky otěže lidských záležitostí. Zaujat těmito zvěstmi, okamžitě jsem si o něm přečetl dva krátké životopisy - z péra Gordona Lindsaye, knihu z roku 1950, *William Branham, muž Bohem poslaný* a od Peary Greena, knihu z roku 1969, *Prorokovy skutky*. Žádnostivý dozvědět se více, sáhl jsem po všem, co se mi nabízelo o tomto neobvyklém muži. Zjistil jsem, že je dostupné veliké bohatství informací, ale že většina detailů o jeho neobvyklých zkušenostech je roztroušena v jeho kázáních na magnetofonových páscích. Napadlo mě, jak povzbuzující by to bylo, kdybychom všechny tyto podrobnosti shromáždili a podle pořadí seřadili. Tehdy jsem vlastně poprvé snil o napsání tohoto životopisu.

Psaní dlouhé biografie, to je veliká zodpovědnost, a vyžaduje značnou zralost, kterou jsem ve svých dvaceti letech ještě postrádal, a tak místo dlouhého životopisu jsem v roce 1973 napsal dlouhý článek o Williamovi Branhamovi. Osobně jsem jej vytiskl a potom jsem ho zaslal několika známým kazatelům, o kterých jsem předpokládal, že mohou o něj jevit zájem. Jejich zájem m mne ohromil. Lidé si začali objednávat tisíce výtisků. Krátce poté mi začaly přicházet dopisy z jiných zemí na celém světě, žádající o poskytnutí více informací o životě a službě Williama Branhama. Pro nedostatek času a finančních prostředků odpovědět na tyto žádosti, dovolil jsem několika misijním skupinám převzít odpovědnost za tisk a zaslání tohoto díla. Během následujících dvaceti let byly rozdány stovky tisíců výtisků v několika tuctech jazyků kolem světa.

Poptávka po tomto díle mě přiměla pochopit, že existuje veliká potřeba rozsáhlého, podrobného životopisu Williama Branhama. Ale připadlo mi, že úkol související s průzkumem a shromážděním této hory informací nutně k sepsání takového díla, převyšuje mé možnosti. Pracoval jsem na plný úvazek na své farmě - pšeničném ranči o rozloze 2600 hektarů. Navíc jsem částečně pracoval jako pastor malého sboru; k tomu všemu jsem vychovával čtyři děti. Jak bych ještě mohl najít čas pro psaní? Připadlo mi to nemožné.

Ale jestliže Bůh chce něco učinit, ví, jak nás může dostat k požadovanému úkolu. v březnu 1986 mou rodinu postihla řada neštěstí za sebou. Za prvé se moje manželka musela podrobit riskantní operaci páteře; za druhé jsem se vážně zranil při sjezdu na lyžích. Za třetí jsem přišel o svůj částečný úvazek a za čtvrté, kvůli smluvnímu sporu (nebo sporu o kontrakt) s vládou, moje rodina byla vystavena nebezpečí, že jí bude zabavena celá farma. Vypadalo to na příliš hodně úderů najednou. Můj život se tak rázem ocitl v nepopsatelném zmatku a ihned jsem zpětně prozkoumával své cíle, a modlil jsem se o svou budoucnost. Co mi tím chce Bůh říci? Jediná myšlenka, která se mi stále vracela, bylo napsání podrobného životního příběhu Williama Branhama. Konečně s bázní a třesením jsem se odevzdal tomuto úkolu.

S Boží milosti moje manželka i já jsme se zotavili. Rovněž jsme urovnali náš spor s vládou, aniž bychom přišli o farmu. Přes tyto úspěchy moje rozhodnutí napsat biografii Williama Branhama ve mně přetrvávalo. Po dobu dvou let jsem věnoval 12 hodin týdně průzkumu potřebnému pro tento projekt. Četl jsem o něm články v novinách, magazínech, studoval fotografie, prohlížel filmy se záznamem těch zázračných událostí během uzdravovacích kampaní. Rovněž jsem cestoval na některá místa, kde se během jeho života udaly nadpřirozené jevy, a hovořil jsem s očitými svědky. Nejvíce času jsem věnoval posloucháním stovek kázání Williama Branhama na magnetofonových páscích. Psát jsem začal v roce 1988. Měl jsem už roztříděno na tisíc stran poznámek.

Jestliže cokoliv jiného může dokázat, že nepřízeň osudu má svůj účel, pak je to právě část života Williama Branhama. Zkoušky a tragédie, kterým musel čelit v letech 1933 a 1946, byly nástroji při formování jeho charakteru a nutily jej, aby se podvolil všemu, co Bůh po něm požadoval. A Bůh po něm požadoval vskutku mnoho věcí. William Branham řekl: "Charakter je vítězstvím, nikoliv darem." Mluvil ze zkušenosti. Doufám, že příběh o vítězství Williama Branhama bude povzbudivý i pro váš život. Mou modlitbou je, aby vám tato kniha prospěla k uvědomění si moci a blízkosti Ježíše Krista v dnešní době; Boží lásku a Jeho zájem o své děti.

Owen Jorgensen, 1995

SOUHRN PRVNÍ KNIHY

VE SVÉM DĚTSTVÍ William Branham musel často zápasit o přežití. Jeho otec Charles, jenž byl negramotný, musel pracovat v málo výnosných zaměstnáních, která jen s obtížemi byla schopna poskytnout obživu pro jeho rostoucí rodinu. K tomu všemu byl Charles dychtivý po alkoholu, jehož působením se oslabovalo jeho zdraví a nakonec jej úplně vyřadilo z práce. Následkem toho se Billy musel stát živitelem rodiny už v útlém věku, jako nejstarší z deseti Branhamových dětí.

Billy Branham byl nervózním dítětem, které jen s obtížemi zapadalo mezi své vrstevníky. Začaly se u něj projevovat neobvyklé věci zahalené tajemstvím, věci s nevysvětlitelným duchovním obsahem, které jej dráždily a mátlly. Jeho maminka Ella mu vyprávěla o podivném světle kroužícím v jejich horské chatrči při jeho narození 5. dubna 1909. Byť toto vyprávění bylo sebevíc fascinující, stalo se zdrojem rostoucího zmatení Billa. Proč se jeho život tolik odlišoval od ostatních? Proč mu nějaký hlas z větrného víru přikazoval, aby nepil, nekouřil a žádným způsobem neposkvřoval své tělo kvůli dílu, které má vykonat až bude starší? Proč se ten vír opakoval pokaždé, když se pokoušel porušit tento příkaz? Proč mu cikánská kartářka v cirkuse řekla, že věděla o tom, že se narodil pod znamením, protože spatřila světlo, které jej provázelo?

Navzdory všem těmto záchytným bodům Billy neupíral svou pozornost k Bohu až do onoho dne v roce 1931, když téměř zemřel na nemocničním lůžku po operaci slepého střeva. Jeho srdce bilo stále a stále slaběji, nemocniční pokoj se zastřel, a pak docela zmizel. Náhle stál na stezce pod velikým topolem. To bylo to samé místo, kde k němu promluvil hlas z větrného víru, když byl ještě malým chlapcem a hrozně ho vyděsil. Nyní spatřil ten samý vír kroužící uprostřed větvi; ale nyní tento hlas řekl: *"Nikdy nepij, nekuř ani nepoškvřuj své tělo žádným způsobem. Volal jsem tě a ty jsi nepřišel."* Billy v zoufalství křičel: "Kdo mne volá? Kdo jsi? Co chceš, abych dělal?" Tento hlas pouze zopakoval: *"Volal jsem tě a ty jsi nepřišel."* Billy plakal: "Ježíši, jsi-li to ty, dovol se mi vrátit na zem a slibuji ti, že budu kázat Evangelium ze střeš a na rozích ulic. Řeknu o něm všem." Najednou byl zpět ve svém nemocničním pokoji. Zázračným způsobem zůstal naživu.

Nyní se zcela soustředil na hledání Boha. Po celé měsíce hledal ve všech denominačních církvích, hledal spasení. Jednou poklekl k modlitbě v kůlně za jejich rodinným domem. v zoufalství duše vyznal svůj hřích i svou velkou nouzi. Najednou se ve vzduchu před ním zformoval světelný kříž, a promluvil k němu hlas v neznámém jazyku. Spíše než ohromen se cítil uklidněn a osvobozen, jako kdyby půlmetrákové břemeno někdo sňal z jeho zad. Konečně našel své spasení v kříži Ježíše Krista.

Krátce po tomto zážitku se setkal s mladou dívkou, Amélieí Hope Brumbachovou, která jej pozvala na návštěvu Misijní baptistické církve v Jeffersonville. Billy začal tuto církev navštěvovat pravidelně. Na pastora, Dr. Roy Davise, hluboce zapůsobila upřímnost a horlivost tohoto mladého muže. Pozoroval jej po dobu několika měsíců a následně mu navrhl, že by se mohl stát kazatelem. Billy nezapomněl na svůj slib daný na smrtelné posteli, že bude kázat Evangelium ze střech a na rozích ulic a zajásal nad příležitostí, jenž se mu naskytla.

PRO WILLIAMA BRANHAMA

nebyla nově nalezená víra jen okrajovou záležitostí; nebyla rovněž něčím na způsob pochoutky, jako máslo a marmeláda na krajíci chleba. Byla pro něj vskutku samotným chlebem. Po dobu 24 let se toulal bez cíle pouští svého duchovního života,

hladověl tak, že byl blízký smrti; v duchovním smyslu okousával kůru stromů, listů a pojídal trávu, aby se udržel naživu. Nyní poprvé ve svém životě jedl plnohodnotnou stravu obsahující potřebné duchovní složky, sytil se Ježíšem Kristem, tím Chlebem života, který sestoupil z nebe, aby dál život hynoucímu člověku. Billy cítil týden za týdnem svůj duchovní růst. Konečně měl svět pro něj jiný význam, než pouze pot a dřinu, pohrdání a zmatení. Nyní měl Billy naději a lásku, věčný cíl. Jeho víra v Ježíše Krista se brzy stala centrem jeho existence; středem, kolem něhož se točily všechny myšlenky a aktivity.

Billy slyšel svého pastora kázat, že Bůh načrtnul své myšlenky v Bibli proto, aby každý křesťan mohl poznat vůli Páně pro svůj osobní život; je tedy zapotřebí číst Bibli a modlit se. Tato slova na Billa zapůsobila a proto četl Bibli velice hltavě a byl žádostivý prohloubit si své poznání, které nabyl. Bible pro něj byla jako dům plný pokladů, které pojednou zdědil. Chtěl vejít do každého pokoje a vytáhnout každý šuplík, otevřít každou skříň, prozkoumat každý pokojíček za účelem přesného zjištění, co opravdu vlastní.

Poté, co ukončil v sedmé třídě školní docházku, nepřečetl mnoho knih a proto jeho schopnost čtení byla značně omezená. Obecný význam předlohy mohl přesto sledovat s dostatečnou jistotou, ale nebyl schopen vyslovit Starozákonní jména, jako Artaxerxes, Nabuchodonozor, Zerubbábel a Benaiáš; často musel bojovat s touto podivnou syntaxí angličtiny Bible krále Jakuba, tak velice vzdálenou jeho kentuckému dialektu. Když počátkem roku 1933 pronášel své první kázání, Billy nedůvěřoval svému jazyku natolik, aby četl nahlas z Bible. Místo toho přesvědčil Hope, aby se posadila na pódium vzadu za ním a přečetla místo něho text, kdykoliv jí pokynul. Jeho tématem byla milost a starost Boha v bouřlivém životě Samsona. Hope přečetla Billův text z knihy Soudců a Billy jej začal vykládat. Brzy na to chtěl přečíst shromážděným to, co řekl Ježíš u Jana 14. Pokynul Hope a ona začala: "*Nermutiž se srdce vaše ...*" tu ji Billy přerušil: "Slyšeli jste, co je zde řečeno; nermutiž se srdce vaše." Znovu pokynul Hope a ona pokračovala: "*Věřte v Boha, i ve Mě věřte ...*" A znovu ji Billy přerušil: "Děláte to také tak? Opravdu věříte?" A tak pokračoval ve svém prvním neohrabaném

KAPITOLA 12

STOJÍCÍ VE VZDUCHU

1933

pokuse kázat - bylo to trapné a kostrbaté, ano, ale vykoupené nesmírnou upřímností, a to ho činilo výmluvným.

Ella Branhamová seděla v obecenstvu a pozorně naslouchala slovům svého syna. Neuvěřitelná změna v Billově životě a rovněž jeho zázračné uzdravení probudilo něco v hloubi její vlastní duši. Její odpovědí bylo odevzdání se Ježíši ve svých 39 letech. Přetékaje štěstím, pokřtil Billy svou matku ve jménu Pána Ježíše Krista.

Povzbuzen reakcí své matky, začal Billy vyvíjet nátlak na svého otce, aby i on navštěvoval zbor. Charles Branham však odmítl a navzdory veškerému Billovému úsilí nedal s sebou pohnout z místa tímto směrem. To Billa trápilo. Nemohl se zbavit svého zájmu o hynoucí duše, což mělo kořeny v jeho děsném prožitku během své operace ve 14. roce života, když se zdánlivě nořil do krajiny zatracených a toulajících se duší. Nyní se Billy často modlil tímto způsobem: "Drahý Bože, nedovol mému otci, dostat se na toto místo; prosím, dovol mu spatřit svou milost a dej mu přijmout tvé odpuštění."

Jednou večer, když většina členů domácnosti už šla spát, Billy ležel na kavalci v předsíni a modlil se za svého otce, který byl zrovna v nedalekém hostinci. Zatímco se modlil, pocítil takové vnuknutí, jako kdyby mu nějaký hlas řekl: "Vstaň." Postavil se tedy a šel ke dveřím, aniž by věděl proč, ale pocítoval, jakoby byl k něčemu přitahován.

Za domem vedla stezka několika neobydlenými parcelami, porostlými pelyňkem, což je taková načervenalá bylina sahající asi po kolena, hojně se vyskytující v tomto kraji. Billy kráčel stezkou pod rozjasněnou hvězdnou oblohou. Když došel doprostřed pole, poklekl na zem, sklonil svou hlavu a pokračoval ve své modlitbě za otce. Najednou otevřel oči a s úžasem před sebou spatřil ve vzdálenosti pěti metrů stojícího muže; byl to zvláštní muž - drobné postavy, malý, vlasy mu sahaly na ramena, jeho brada byla pečlivě upravena, oděn v bílé roucho, které jasně zářilo pod hvězdnou oblohou. Muž byl k Billovi obrácen stranou a díval se k východu. Byla to pokojná postava, která stála se založenými rukama a jednou nohou jakoby chtěl vykročit dopředu. Billy se znovu podíval na tuto nohu. Bylo to neuvěřitelné, nohy se téměř nedotýkaly země!

Moment, pomyslel si Billy, kousl se do prstu, až ho to zabořilo. Přece nespím. Ne, modlil jsem se za otce a něco mi řeklo, abych sem přišel ... a zde stojí tento muž.

Všechno to vypadalo naprosto skutečně; ten samý vánek, který způsoboval vlnění vysoké trávy, způsoboval, že roucho tohoto muže vlálo. Billy utrl stéblo pelyňku a vložil si ho do úst jako párátka. pomyslel si, on vypadá jako Pán Ježíš. Jsem zvědav, zda to je On.

Billy odbočil ze stezky a obešel muže z boku, aby se mu mohl podívat lépe do tváře. Pak si odkašlal: "Hm, hm." Ale muž se ani nepohnul. Billy si pomyslel; snad bych jej mohl oslovit. A nahlas řekl: "Ježíši!"

Ten muž se otočil a vztáhl své ruce.

To byla ta poslední věc, kterou si Billy zapamatoval. Ztratil vědomí a upadl na zem, ale ještě předtím se tato tvář navždy vryla do jeho paměti - byla to tvář oplývající takovým bohatstvím charakteru, který by nebyl schopen vystihnout žádný umělec na světě. Byla to tvář přísné autority - kdyby promluvila, svět by zanikl - a přece jeho oči vyzařovaly vlídnost, soucit a lásku.

Za svítání přišel Billy k sobě, nacházel se uprostřed pole porostlého pelyňkem, celý se třásl chladem noci, s promočenou košilí od pyžama, která byla prosáklá jeho vlastními slzami. Šel tedy domů, převlékl se a překypuje nadšením mířil rovnou do domu svého pastora, aby se dozvěděl, co na to řekne.

Dr. Davis byl ovšem na hony vzdálen jakémukoliv vzplanutí: "Billy, ty se z toho zblázníš. To je ďábel. Nezahrávej si s tím."

Tato odrazující slova pocházela od muže, který byl pro Billa velikou autoritou. Opustil tedy jeho byt vystrašen a zmaten - chtěl ještě poprosit o další úsudek. A tak tedy Billy navštívil svého starého přítele, kazatele McKinneye, a řekl tomuto starému kazateli vše, co se mu přihodilo. "Tak tedy, bratře McKinneyi, co si o tom myslíš ty?"

Kazatel McKinney se v zamyšlení pohládl bradu. "Dobrá, Billy, řeknu ti - věřím, že pokud svůj život uchováš v čistotě a budeš kázat to, co je zde v Bibli - milost Boží a tak dále, věřím, že na tom budeš lépe. Kdybych byl na tvém místě, pak bych nešel za takovými fantastickými věcmi."

"Pane, já přece nemíním chodit za nějakými fantastickými věcmi. Chci pouze přijít na kloub této věci."

Kazatel McKinney přikývnul hlavou. "Billy, v minulosti mívali v církvi taková prožití, ale po smrti apoštolů se tyto věci s nimi vytratily. Nyní se takovými nadpřirozenými jevy mohou pochlubit pouze démoni a spiritisté."

"Ó, bratře McKinneyi, myslíš to vážně?"

"Jistě že ano."

Při těchto slovech se Billy zachvěl. "Ó, Bože, smiluj se nade mnou! Bratře McKinneyi, pomodlíš se se mnou, aby Bůh už nikdy takovou věc na mne nedopustil? Víš dobře, že Jej miluji, a že nechci být v těchto věcech na omylu."

"Jistě že ano, bratře Billy."

A tak tito dva muži poklekli na podlahu. Kazatel McKinney se modlil těmito slovy: "Nebeský Otče, prosím tě, abys zabránil těmto démonickým incidentům, aby neotravovaly život tohoto mladého křesťana."

"Ano, nebeský Otče," přikývnul Billy v modlitbě, "prosím tě, nechť mě tyto věci nechají na pokoji."

Tyto věci však stejně pokračovaly - a navíc pravidelně. Někdy pociťoval tlak na kůži, jako kdyby něco (resp. Někdo) neviditelného stálo blízko a foukalo na něj. Jeho kůže pak brněla. Byl z toho poděšený. Jindy pak, když byl sám při práci, se najednou objevil na několik minut na jiném místě a pozoroval nějakou událost tak zřetelně, jako kdyby seděl v divadle v první řadě a pozoroval hru. Pak se znovu ocitl na svém původním místě, vytržení bylo to tam a život pokračoval dál, jako kdyby se nic nestalo, ale tento obraz se vryl hluboko do jeho paměti. Musel tam zůstat. Když něco takového spatřil, nemohl na to zapomenout, načež to přehlédnout, ač často nevěděl, co to znamená.

Znovu a znovu se vracel ve svých myšlenkách k pastorovým slovům: "Chceš-li poznat Boží vůli ohledně svého života, pak čti Bibli a modli se." Billy si našel místo pod starým dubem a modlil se kvůli svému problému dlouho do noci. Jednou po půlnoci se oprášil a vracel se domů. Zaslouchla jej matka, zavolala na něho a sdělila mu, že jeho sestra je nemocná. Billy se zastavil vedle pokoje ve kterém spala Dolores; klekl a modlil se za svou tříletou sestřičku, pak pokračoval po schodech nahoru do svého pokoje. Jakmile zavřel za sebou dveře uslyšel praskání jakoby elektrického oblouku dvou vodičů. Copak tu je někde elektrický zkrat? Jeho oči si prohlížely zásuvky na stěně, když se najednou pokoj naplnil podivným žlutozeleným světlem. Během okamžiku jeho pokoj zmizel úplně.

Billy měl pocit, že stojí ve vzduchu. Hrůza způsobila křečovitý stah svalů kolem jeho srdce. Co se to děje? Umírá? Nebo je už mrtev? To světlo, které stále zářilo kolem něho, pocházelo ze zdroje nacházejícího se nad jeho hlavou. Pohleděl nahoru a vyjeveně otevřel ústa, zatímco veliká zářivá hvězda se v krouživých pohybech blížila k němu. Billovo srdce bušilo jako buben. Jeho hrud' se sevřela a nemohl dýchat. Pokusil se křičet, ale nebyl schopen dostat z plic ani trošku vzduchu. A což bylo zvláštní, hořící koule, která se k němu blížila, se zmenšovala, až se scvrkla do velikosti jeho pěsti. Pak udeřila do jeho hrudi bez znatelné síly a ztratila se v jeho srdci.

V tuto chvíli se scéna změnila. Billy spatřil samého sebe jak stojí na travnatém pahorku. Na zemi před ním stála staromódní sklenice na cukroví, taková s hranatým dnem a kulatým víkem. Ale místo toho, aby z ní vyčnívaly pepřmintové tyčinky, ve sklenici byla veliká tabáková můra, která zoufale bila křídly o stěny sklenice v pokusu o únik. Ve snaze spatřit okolí se Billy otočil

doprava. Tam stál impozantní, přísný anděl oděný bílým rouchem, které se samo o sobě zdalo být zdrojem vyzařování světla. Billy zašilhal, aby mohl spatřit tvář toho anděla; ale nepodařilo se mu to. Vzezření anděla se zdalo být zastřeno světlem.

Anděl k němu promluvil: *"Bud' opatrný. Podívej, co ti chci ukázat,"* a ukázal na tu sklenici.

Billy se podíval zpět na sklenici právě ve chvíli, kdy viděl ruku, která házela kamenem, který do této sklenice udeřil a tak rozbil vězení té můry. Tato tlustá tabáková můra se pokoušela odletět, ale nemohla se povznést od země; její tělo bylo příliš těžké pro krátká křídla. Můra otevřela ústa a z nich vyletělo celé hejno much, které naplnilo okolí zuřivým bzučením. Mouchy se rozletěly všemi směry. Jedna vletěla dokonce Billovi do ucha. Billy sebou škulbl.

Anděl upozorňoval: *"Bud' opatrný. Ty mouchy představují zlé duchy, takové duchy, jako je věštění a hadačství. Bud' opatrný."*

Billy ani nevěděl, jak se vrátil zpět domů. Vteřinu předtím byl na travnatém pahorku, kde se vznášel ve vzduchu, a v následující chvíli už byl zpět ve svém temném pokoji. Mezi tím ani nestačil zamžourat okem. Kde vlastně byl? Tento zážitek jej zanechal v niterném rozechvění, a tak vklouzl do postele. Ale této noci nemohl usnout. Znovu a znovu si promítal ve svých myšlenkách andělské varování, a uvažoval, co asi může znamenat.

Na druhý den v práci byl Billy velice opatrný, dokonce nervózní. Počítal s tím, že se přihodí něco drastického. Během polední přestávky na oběd se zastavil v obchodě s potravinami, kde pracovali George DeArc a jeho bratr Ed. Billy vyprávěl vzadu o svém vidění Georgovi, zatímco do dveří vstoupila nějaká žena. Na Billa začal doléhat podivný tlak, ten samý pocit, který okoušel, když vstoupil do autobusu Greyhound, když navázal rozhovor s tou astroložkou. Kývnul na svého přítele: *"Georgi, ta žena je nějaká divná."*

Když žena přistoupila k pokladně, řekla Georgovi DeArcovi: *"Hledám jistého muže, který se jmenuje Branham. Bylo mi řečeno, že je Božím mužem."*

"Máte štěstí, on je zrovna tady v obchodě." Ed zavolal dozadu: *"Billy, někdo tě tady hledá."*

Když Billy přišel, tato žena řekla: *"Ty jsi William Branham, ten Boží prorok?"*

"Jsem William Branham."

"Jsi tím mužem, který provedl zázrak na panu Williamovi Merrillovi v nemocnici, a rovněž jsi uzdravil Mary Der Ohanionovou, která byla zmračená po dobu 17 let?"

Billy zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Paní, máte to popletené. Jsem William Branham, a byl jsem přítomen při obou těchto událostech, ale tyto lidi jsem neuzdravil já. Ježíš Kristus vykonal tyto zázraky."

Cítila se tím uspokojená. "Přišla jsem o jistý majetek a chci, abys mi ho pomohl nalézt."

Billy nechápal, co tím chtěla říci, ale byl si jist tím, že minulé noci byl varován právě před touto situací. Řekl tedy: "Madam, přišla jste na špatnou adresu; musíte si vyhledat nějaké medium nebo telepata."

Zůstala překvapena. "Copak ty nejsi mediem?"

"Nikoliv. Média patří ďáblu. Já jsem křesťanem a mám Ducha Božího."

Její pohled se stal chladným. Bill si v tu chvíli uvědomil, že ona sama musela být médiem. Řekl: "Včera večer ke mně poslal Pán ve vidění Svého anděla a varoval mě před tvým příchodem a nabádal mě k opatrnosti. Tato činnost, kterou se ty zabýváš, patří ďáblu a zarmucuje Ducha Božího."

Žena se na táto slova chopila za srdce a řekla: "Dejte mi nějaký prášek."

"Madam, přestaň se tím zabývat a tvoje srdce bude v pořádku."

Otočila se na patách a rychle se zlostí opustila obchod. Když byla ještě v dohledu znovu se zastavila, položila ruku na srdce. Vykřikla a zhroutila se na chodníku. Mezi tím k ní přiběhli Ed s Billelem, ale ona už byla mrtvá.

Skrze vidění přicházela rovněž další poselství, i když nebyla zrovna tak přesně definována. v jednom z nich se Billy viděl jak poskakuje po ulici osvětlenou večerními paprsky slunce. Cítil se na srdci tak bezstarostně a šťastně - přesně tak, jak onoho dne, kdy odevzdal své srdce Ježíši Kristu - a v tom vidění vyskakoval, aby tím dal průchod své radosti. Najednou zpozoroval veliký temný stín, který se pohyboval proti němu, jako kdyby to byl nějaký pes, který se jej chystal kousnout. Billy vyděšen, do toho kopnul a zakřičel: "Jdi pryč, pse!" Na to ta stínová forma povstala. s překvapením Billy spatřil, že to vůbec nebyl pes, ale vysoký, tmavě oblečený muž. Ten muž zařval: "Tys mi řekl pse?"

"Promiňte, je mi líto, pane," omlouval se Billy. "Myslel jsem si, že jste pes, protože jste byl na čtyřech."

Ten muž zavrčel: "Nazval jsi mě psem, je to tak? Za to tě zabiji." z poza pasu vytáhl ostrou šavli a pozvolna, ale s přesvědčením se blížil k Billovi, v jeho očích bylo vidět, že jej chce zabít.

"Prosím pane," obhajoval se Billy, zatímco couval dozadu. "Nevěděl jsem, že jste člověk. Opravdu jsem si myslel, že jste pes."

Tento šílenec se nezdráhal; každým krokem připomínal víc a víc démona. "Dostaneš poučení za to, že jsi mě nazval psem. Zabiji tě."

Najednou Billy pocítil, že má za zády stoku, a tím se ocitl v pasti. "Pane, nebojím se umřít, protože mám v srdci Ježíše. Chci vám pouze oznámit, že jsem vás omylem nazval psem."

Temná postava bezmyšlenkovitě zavrčela: "Zabiji tě." Pozdvihla zakřivenou šavli nahoru a chystala se udeřit.

Billy zakřičel. v tu chvíli uslyšel hlas shůry, který jej nabádal, aby pohleděl vzhůru. z nebe se střežhlav dolů řítit muž v bílém rouše. Pevně postavil svou nohu vedle Billa z pravé strany a přísně se podíval útočníkovi do tváře svým neústupným pohledem. Útočník couvl; jeho šavle, která byla pozvednuta vysoko ve vzduchu se najednou zachvěla a pak vypadla z jeho ruky. Tato temná figura se rychle otočila a dala se na útěk seč jí síly stačily.

Ten muž v bílém rouše se obrátil k Billovi a usmál se - nakonec se tomu Billy mohl zasmát. Billy se natáhl jak jen mohl, aby se mu mohl důkladně podívat do obličej, ale andělovy rysy byly zastřené a nepoznatelné. Anděl se těsně ovinul svým rouchem a vznesl se do nebes. Tím to vidění skončilo.

Co to mohlo znamenat? Billy si tím nebyl jist, ale dokud se to neupřesní, pak to může vzít jako znamení, že Bůh pošle svého anděla, aby jej chránil před každou nástrahou, kterou mu ďábel položí do cesty.

William Branham vzal svou novou službu s naprostou vážností. Věrný svému slibu, kázal Evangelium při každé příležitosti, dělil se se svou vírou v lásku a dobrotě Ježíše se svými starými přáteli, příhodnými známými i s cizími osobami. Jedním z prvních lidí, které přivedl k Pánu, byl pán Short, náměstek šerifa, který otrávil Billova loveckého psa, Fritze. Pak následovalo mnoho dalších. Billy neustále svědčil o Ježíši, nebál se promluvit ani v nekonvenčních situacích, jako na autobusových zastávkách, v mechanických dílnách, na rozích ulic, v městských parcích - všude, kde mohl najít dav lidí, který byl ochotný se zastavit a naslouchat. Následkem toho jeho víra byla neustále vystavena výzvě k souboji.

Jednou v sobotu večer kázal Billy malé skupince lidí, a tu procházel kolem něj s taškou s nákupem potravin jistý muž, který bydlel nedaleko parku. Billy ho znal. Tento muž kdysi studoval teologii a měl se stát katolickým knězem, ale zahořkl proti náboženství, a nyní se považoval za bezvěrce. Ten chlapík se zastavil a na chvíli poslouchal. Žvýkal při tom velký chumáč tabáku. Nakonec mu to nedalo a tak se ozval: "Kazateli, hovoříš o Bibli, jako kdyby v ní bylo něco

dobrého. Bible je nejmizernější kniha, jaká kdy byla napsána. Je tak svůdná, že její četba by měla být pro veřejnost zakázána."

Billy řekl: "Dobrá, toto je svobodná země. Máte právo vyjádřit si svůj názor."

Tento nedostudovaný kněz odplivnul řídkou kaši smíšenou s hnědou tabákovou šťávou těsně vedle Billovy nohy. "Kazateli, ty věříš, že existuje Bůh?"

"Ano, pane, věřím."

"Věříš také, že ten Ježíš byl Bohem a člověkem?"

"Ano, pane. Věřím, že Ježíš Kristus byl člověkem a rovněž Bohem."

"A věříš, že vstal z mrtvých v lidském těle?"

"Jistě, pane."

Ten muž si vzal další dávku tabáku a vložil ji do úst. "Pokud ti dokážu, že neexistuje taková věc jako Bůh - člověk, přijmeš to?"

"Ano, pane. Jistě."

Rty toho muže se rázem zkrivily v lišáckém úšklebku. "V pořádku, kazateli, řekni mi kolik máme smyslů v lidském těle?"

"Pokračuj, přece sám dobře víš."

"Ano, ale přál bych si, abys mi je vyjmenoval."

Billy rychle odemlel: "Zrak, chuť, čich, hmat a sluch."

"V pořádku, pokud tedy Ježíš byl člověkem - Bohem, jak sám tvrdíš, pak pomocí jednoho z těchto smyslů bychom jej museli poznat. Je to tak?"

Dav kolem nich naslouchal s velikou pozorností. Billy obezřetně poznamenal: "To zní rozumně. Proč?"

"Už jsi někdy Boha viděl?"

"Ano, jednou v noci, nedávno jsem ..."

"Pak mi dovol, abych Jej mohl spatřit i já," přerušil muž. "Nebavím se teď o víře. Moje smysly jsou stejné jako tvoje."

Billy řekl: "Spatřil jsem Jej ve vidění."

"Pak mi dej, abych spatřil vidění i já."

"To nemohu. Jen Bůh může ukázat ..."

"Pravdou tedy je, že jsi nikdy nebyl schopen se s Ním skontaktovat pomocí žádného z tvých pěti smyslů."

"Mohu Jej pociťovat."

"Dobrá, pokud Jej cítíš, udělej abych Ho mohl pocítit i já. Moje citové smysly jsou na tom stejně tak dobře, jako tvoje. Přiveď Ježíše sem, abych jej mohl ohmatat, pak Mu uvěřím."

Billy celý zmaten odpověděl: "Cítím Jej ve svém srdci."

Ten muž odporoval: "Udělej tedy, abych Ho cítil i já ve svém srdci."

"Pokud uvěříš ..."

"Nuže, nejsem zvědav na tvou psychologii. Chci znát pravdu." Načež ten muž odplivl další plivanec tabáku na Billovu nohu.

Billy řekl: "Prosím vás, pane, neplivejte mi po noze."

Nedostudovaný kněz se škodolibě usmál. "Dobrá, kazateli, jsi z toho celý pomatený, neříkej, že ne? Nikdy jsi Jej neviděl, necítil, nehmatal, nečichal, neslyšel. A proto, pokud těchto pět smyslů Jej není schopno poznat, pak prostě taková věc jako Bůh neexistuje a ty bys měl tyto lidi nechat na pokoji a nesvádět je svými nesmysly."

Tento muž uvedl silný argument. Billy se modlil ve svém srdci o moudrost. Odpověděl: "Pane, myslím si, že některé tvoje myšlenky jsou dobré."

Muž se spokojeně šklebil. "Asi se z toho začínáš zpatovat, že ano?"

"Snad jo," odpověděl Billy. "Jsi přechytralý. Máš bystrý rozum."

Muž si znovu odplivl a uchichtnul se: "Jistě, mám zdravý rozum. Moje matka nevychovala bláznů."

"Okamžik. Tys řekl, že máš rozum?"

"Ano, jistě, že mám rozum. Copak ho nemají všichni?"

"Je to lidský rozum?" zeptal se Billy.

Muž zůstal překvapen. "Cos to řekl, synu? Snad jsi neztratil svůj vlastní rozum. Samozřejmě, že lidský rozum."

Billy řekl: "Je-li to tedy lidský rozum, jeden z lidských smyslů ti jej musí oznámit, je to tak?"

"Dobrá, domnívám se ..."

"Viděl jsi už svůj rozum?"

Nyní to byl bezvěrec, který propadl zmatku. "Dobrá, aj ... lékaři mohou..."

"Nikoliv mozek," přerušil jej Billy, "rozum." Je přece rozdíl mezi mozkiem a rozumem. Mozek je částí, kterou můžeš spatřit, pokud se podíváš dovnitř hlavy; rozum to jsou myšlenky, kterými mozek uvažuje. A rozum jsi přece nikdy neviděl, souhlasíš?"

"Asi ne."

"Už jsi někdy svůj rozum čichal, nebo cítil, ochutnal nebo slyšel? Nikoliv nikdy, že ano? A tak podle tvého uvažování nemáš žádný rozum."

"Já mám rozum," namítal muž rozzlobeně.

"A já zase vím, že mám Boha," řekl Billy s uspokojením, že docílil svého. Billy nakonec dostal dobrý nápad. Uprostřed přítomných stál mladý chlapec, který měl k svému límci špendlíkem připnutou růži. Billy si od něj tento špendlík půjčil, a řekl: "Nyní se podívej na jádro této věci." A píchnul toho muže do ruky.

"Au!"

"Cítil jsi něco?" řekl Billy

"Samozřejmě," při tom cvakl zuby a zlostně si masíroval rameno.

Billovi přešel úsměv po tváři. "To je zvláštní, já jsem necítil nic."

Lidé kolem něj se začali rovněž smát.

"Dovol mi, že tě píchnu tím špendlíkem a pak budeš vědět zda je to v pořádku."

Nyní Billy dostal svého protivníka, kam chtěl. "To je moje pointa. Jestliže přijmeš toho samého Krista, kterého jsem přijal já, pak jej pocítíš stejným způsobem, jako já."

Bezvěrec odcházel vzteklý a nepřesvědčený. Billa to nepřekvapilo. I když byl křesťanem pouze několik měsíců, dal svědectví tolika lidem, a poznal, že ani dobrý argument člověka nemůže přesvědčit. Víra je zjevením pocházejícím od Boha.

WILLIAM BRANHAM KÁZAL
v Misijní baptistické církvi po dobu tři měsíců, když mezi ním a Dr. Davisem došlo k roztržce. Dr. Davis chtěl, aby Billy ordinoval několik žen za kazatelky místního sboru. Billy však rozhodně odmítl.

KAPITOLA 13

TAJEMNÁ HVĚZDA SE ZNOVU ZJEVUJE

1933

"Co to má znamenat?" Zlostně vzkypěl Dr. Davis pobouřený nad odvahou svého podřízeného. "Jsi starším v tomto sboru," připomněl mu. "Tvou povinností je řídit se řádem této církve."

"Doktore Davisi, se vši úctou k baptistické církvi a ke všemu, k čemu jsem byl ordinován, není mi známo, že ordinování žen na kazatelky bylo někdy v učení církve."

"Ale přesto je to naukou této církve."

Billy se zeptal: "Pane, mohu se na dnešní večer omluvit?"

"Ne, tvou povinností je, aby jsi zde byl."

Z jedné strany si Billy uvědomoval, že Dr. Davis měl pravdu: jakožto starší měl stát za vším, co dělalo místní shromáždění. Billy začal mít mrazivý pocit, že se dal natchytat na něco, o čemž mu svědomí dosvědčovalo, že není správné.

"Odpověz mi tedy alespoň na několik otázek."

"Prosím, ptej se."

"Můžeš mi vysvětlit proč v 1. Korintským 14 Pavel řekl:

'Vaše ženy ať při shromážděních mlčí, neboť se jim nedovoluje mluvit?' "

"Samozřejmě." Nyní se v doktorově chování projevila nadutost spojená s domýšlivostí a sebedůvěrou. "V oněch dnech ženy seděly vzadu po koutech, klevetily a brebentily, a Pavel jim chtěl pouze říci, ať to nedělají. Chápeš?"

Toto vysvětlení Billovi nezapadalo do dalšího místa Písma, které znal. "Vysvětli mi tedy 1. Timoteovi 2 ..." Billy listoval v Bibli, dokud tento odstavec nenašel, ve kterém Pavel řekl:

"Ženě pak nedovolují učit, ani ovládat jejího muže, ale ať je v tichosti. Vždyť nejdříve byl stvořen Adam, potom Eva. A Adam nebyl oklamán, ale žena byla oklamána, a upadla v přestoupení. Bude však ochráněná v plolení dětí, jestliže by zůstala ve víře, lásce, a svatosti s rozvahou."

"Tedy doktore Davisi, neříkám, že žena chce dělat něco špatně; ale ona byla svedená. A proto si Bůh nepřeje, aby byla kazatelkou."

Dr. Davis sraštil čelo: "Je to tvoje osobní přesvědčení?"

"Z mého pohledu to je stanovisko Písma."

"Mladý muži, za takovou nekázeň ti může být odňato Baptistickou církví kazatelské oprávnění."

Billy vytáhl ze zadní kapsy svou náprsní tašku s doklady. "Ušetřím jim námahu a vrátím je ihned. Raději, abych se ho zbavil hned teď, protože vidím, že se pro mě brzy stane břemenem," pomyslel si Billy.

"Ne, ne, bratře Billy, jen tak nepospíchej."

Touto nevýraznou známkou smíření skončila tato debata. I když žádný z nich necouvl ze své pozice, byli zajedno v tom, že by Billy měl zahájit svou vlastní práci pro Pána. Pevný stisk ruky upevnil jejich rozhodnutí a tak se tito dva muži rozešli jako přátelé.

V návalu snění a nadšení pronajal Billy starou budovu Svobodných zednářů v Jeffersonville, a začal pořádat nedělní bohoslužby. Během první nedělní bohoslužby přišla jen hrstka lidí, kteří chtěli naslouchat jeho kázání, ale postupně se jeho publikum zvětšovalo, duše za duší, každý týden. Billy se neustále sdílel se svou vírou a svědčil novým lidem, které potkával při výkonu svého zaměstnání, stejně tak se choval i k starým známým, které znal po celý život. Jelikož pozýval spoustu lidí do shromáždění, měl stále ve svých nedělních bohoslužbách příliv nových tváří. z těchto návštěvníků někteří přijali Krista za svého Spasitele a začali navštěvovat Billovy bohoslužby pravidelně. Krůček za krůčkem tedy jeho shromáždění rostlo.

Každý nově obrácený zatěžoval více a více jeho časový rozpočet, ale Billy proti tomu nic nenamítal. Ve skutečnosti se mu to líbilo. Po tolika letech odmítání konečně našel lásku a přízeň - jak od Ježíše Krista, tak od té malé skupinky lidí, kteří se na něj dívali jako na svého pastora. Konečně našel útočiště ve svém životě, svůj životní cíl a smysl bytí, a měl v úmyslu se odevzdat věci Kristově celým svým srdcem.

V červnu roku 1933 Billy pronajal veliký cirkusový stan, který stál v Jeffersonville na opuštěném pozemku a měl tam v úmyslu pořádat dvoutýdenní evangelizaci. v neděli před začátkem těchto shromáždění se připravoval na nedělní školu v hale Svobodných zednářů, když najednou pocítil, že upadá do vytržení, které se však nepodobalo ničemu, co doposud prožil. Spatřil před sebou svět rozprostřený jako ubrus a připadalo mu, že on má nějaké spojení

s průběhem času. Spatřil vojáky s olivově zelenou pleť, jak kráčejí v zástupu a na konci jejich pušek se třpytily bajonety; pak spatřil vojáky útočící na skupinu lidí s tmavou pleť, kteří bojovali kopími, vidlemi a kosami.

Vzadu za Billem, z místa, kde nemohl vidět, se ozval hlas. Byl to ten stejný hlas, který k němu promlouval z topolu, když mu bylo sedm let; hluboký, rezonanční hlas řekl: *"Benito Mussolini skuteční invazi proti Habeši a zmocní se jej. Tato chudá země padne k jeho nohám. Itálie pak podnikne invazi proti jiným zemím, ale nakonec padne a Mussolini ostudně skončí svůj běh."*

Scéna se skončila. Billy spatřil armádu mužů oděných v jednotně zelených uniformách, kteří bojovali proti vojákům v šedých uniformách. Billy mohl spatřit tanky a exploze, hustou síť opevnění, kanóny, síť kulometů a ostatních drátů. Hlas vzadu mu vysvětloval: *"Mladý Rakušan v Německu, Adolf Hitler, vtáhne svět do druhé světové války a v průběhu ní bude Franklin Roosevelt zvolen do své čtvrté prezidentské kadence. Německo se opevní za mohutnou betonovou hradbou, ale Amerika bude muset zaplatit obrovskou daň na lidských životech, aby tuto linii prolomila. Konečně bude Německo poraženo a Hitlerův konec bude záhadný."*

Znovu se ukázala další scéna. Spatřil před sebou Evropu rozvinutou jako mapu a spatřil jak se mění, a reformují hranice mezi národy do nových politických poměrů. Hlas řekl: *"Tři politické ideologie bojují v dnešním světě o své prvenství: fašismus, nacismus a komunismus. První dvě nedospějí k ničemu, ale komunismus bude vzkvétat. Pozoruj Rusko, krále severu."*

Scéna se změnila počtvrté. Válka v Evropě uhasla a zapadla do dějin. Na tomto místě mohl Billy pozorovat ohromný pokrok technologie, který zasáhl celou zeměkouli. Mezi jinými divy spatřil aerodynamická auta ve tvaru vajíčka, která jela po dálnici s dobře propracovanou povrchovou úpravou. Jedno auto jej však upoutalo zvláštním způsobem, více než ta ostatní. Mělo skleněnou karosérii a nemělo volant. Zatímco se vozidlo, které bylo elektronicky ovládáno ubíralo cestou, rodina cestující uvnitř se věnovala nějaké společenské hře. Hlas to tentokrát nekomentoval a scéna se změnila popáté.

Nyní Billy spatřil ženu s dlouhými vlasy a v dlouhých šatech, jak kráčí s transparentem a dožaduje se práva hlasování. Když jí toto právo bylo dopřáno, spatřil zvolení mladého muže za prezidenta Spojených států. Potom Billy pozoroval ženy, jak si stříhají vlasy. Některé si oblékaly kalhoty, zatímco jiné si zkracovaly šaty a šetřily na látkách, dokud jejich přikrytí se nezmenšilo do velikosti fíkového listu.

Scéna se změnila pošesté. Billy pozoroval, jak ve Spojených státech povstala žena, krásná, elegantně oděná. Ale navzdory jejím krásným rysům

působila dojmem tvrdosti, která se vzpírala jakémukoliv popisu. Byla jí dána veliká síla a vládla v zemi se vší autoritou.

Hlas Billa upozorňoval: *"Podívej se ještě jednou."* Billy se otočil, aby se podíval na poslední podívanou - Spojené státy jenž se před ním rozprostíraly, ležely v chaotických ruinách. Země byla poseta krátery, všude doutnaly hromady trosek, dým se vznášel ve vzduchu. Kam jen oko Billa mohlo dohlédnout, země byla liduprázdná. Pak vidění skončilo.

Billy seděl dlouho strnulý a omráčený. Když znovu mohl pohybovat prsty, vzal do ruky péro a začal zaznamenávat všech sedm vidění, byl zvědav, co asi mohou znamenat.

"Mussolini zaútočí proti Habeši ..." Pak nastane nepředvídatelný sled událostí. Billy o Mussolinim něco věděl, často se o něm psalo v novinách. Mussolini byl totalitním diktátorem v Itálii od roku 1922 a obecně byl považován za italského národního zachránce. z chaosu se mu povedlo zavést v zemi řád, v zemi zbídačené světovou válkou upevnil italskou ekonomiku a získal jí zpět její důstojnost. Jeho sociální reformy byly provedeny takovým způsobem, že neztratil přízeň ani průmyslníků, ani statkářů. Veřejné osobnosti v celé Evropě a Spojených státech nešetřily svým nadšením vůči Mussolinimu, srovnávající jej někdy s Caesarem, Napoleonem nebo Cromwellem, z důvodu velikého úspěchu při provádění transformace a způsobem jakým vládnul v zemi. Proč ale Mussolini riskoval svou dobrou pověst a uskutečnil invazi do tak zaostalé země, jakou byl Habeš?

Co se týče Adolfa Hitlera, bylo to krátce předtím, v lednu, kdy ho prezident Paul von Hindenburg jmenoval kancléřem a tím vyzdvihl Hitlerovu nacistickou stranu do popředí německé politiky. Ale jak on může vtáhnout evropské národy do války, jestliže poslední válka byla tak ničivá a demoralizující? Přece už nikdo na světě si nepřál další válku. A přece se tato vidění nikdy nemýlila.

Billy nerozuměl rozložení světových politických sil; ale četl noviny a tak si byl vědom toho, že Mussoliniho fašismus si získává podporu v Asii a v Latinské Americe. Fašismus odmítl myšlenku osobní svobody v přesvědčení, že státu je uloženo usměrňovat otázky národního života a držel se ideje, že hlavou státu by měla být dynamická osobnost, která bude diktovat s nejvyšší autoritou. Billy nevěděl téměř nic o Hitlerově nacismu, o kterém se v novinách skoro vůbec nepsalo. Něco málo věděl o ruském komunismu, který předstíranou službou za práva dělníků, a svým potlačovatelským centrálním řízením přísně uskutečňoval vládu elitou komunistické strany. Ze všech sil bojujících tehdy v Evropě, komunismus mu připadal tou nejméně vládnoucí silou. Ale pak znovu, vidění se nikdy nemýlilo.

A ty automobily, které spatřil! Tak naleštěné a ty aerodynamické tvary. Jak odlišně se jevíly v porovnání s těmi krabičkovitými automobily, které jezdily po silnicích v roce 1933. Jaký zázrak leží před námi, jestliže věda a technologie budou schopny vymyslet takové nádherné stroje! Avšak tyto úspěchy budou znehodnoceny mravním zkažením, což bylo ve vidění ilustrováno úpadkem žen. A co ta kráska s kamenným srdcem, která bude jednou dominovat Americe? Bude to opravdová žena, nebo znázorňuje nějakou moc? Snad nějaké ženské politické hnutí? Billy si v závorkách poznamenal: "Snad katolická církev." A pak nakonec ta zkáza. Vypadalo to, jako by dny Ameriky byly sečteny.

Billy přečetl toto proroctví svému shromáždění, a v průběhu čtení je komentoval. Když podrobně líčil, jak tři evropské "ismy" budou pohlceny komunismem, přiměl lidi, aby se postavili a opakovali: "Pozorujte Rusko. Pozorujte krále severu." Když popsal poslední, to sedmé vidění, připojil svou osobní poznámku. "Tedy, poslouchejte, tuto část mi neřekl Pán; to je můj vlastní názor. Ale soudě podle toho, jak všechno v tomto světě běží kupředu, předpovídám, že to všechno se stane do roku 1977."

Billy, který byl inspirován tímto viděním, kázal celým srdcem hned od prvního večera evangelizace v pronajatém stanu. I když se ještě neobešel bez pomoci Hope, která mu hlasitě předčítala biblické texty, neodvádělo to pozornost publika od jeho kázání, když mocně vyzýval zástup k přijetí spasitelné milosti Ježíše Krista. Následující večer a každý další večer po něm, se stan naplňoval stále více a více lidmi, takže o poslední nedělní bohoslužbě, dva týdny později, Billy Branham kázal již tisícům duší a dvě stě z nich vyšly dopředu. Když propustil shromáždění, vydali se na cestu k řece Ohio.

Bylo to 11. června 1933. Kolem druhé hodiny odpolední se nejméně 1000 lidí shromáždilo na břehu řeky Ohio, na konci ulice Spring, aby přihlíželo křtu. Země připomínala rozžhavenou výheň pod oblohou bez jediného mráčku. Ani nejslabší vánek neschladil shromážděný dav, který zpíval: "Stojím na vzbouřeném břehu Jordánu, vrhám toužebný pohled do šťastné země Kanan, kde moje vlastnictví leží. Směřuji do toho kraje ..."

Když Billy přišel na břeh řeky Ohia, spatřil Margaret W.¹ Bylo to děvče v jeho věku, které sedělo v lodce nedaleko místa, kde se měl konat křest. Margaret byla skrovně oděná do plavek. v přesvědčení, že tyto plavky dělaly pohoršení, Billy ji slušně požádal, zda by nevyšla z vody ven.

Ona však rozhořčeně odpověděla: "Proč bych měla jít ven."

¹ Pokaždé, když v této knize narazíte na takto psané příjmení nějaké osoby, znamená to, že William Branham toto příjmení nevyuslovl, když vyprávěl danou epizodu. Proto je to pomyslný znak, který použil autor této knihy.

"V pořádku, Margaret, nemusíš. Ale kdybych já byl na tvém místě, měl bych natolik úcty k evangeliu, že bych opustil toto místo, na kterém má probíhat křest."

"Nepotřebuji nic slyšet o nějaké úctě k Evangeliu. Jsem učitelkou nedělní školy. Nevěřím v křest a proto tě nemíním poslouchat."

Margaret se zachechtala a Billy ji nechal napokoji.

Billy se tedy brodil vodou s prvním kandidátem ke křtu. Oba se zastavili když jim voda začala sahat do pasu, zatímco proud pomalu plynul kolem nich. Hladina řeky byla tak klidná, že připomínala lité sklo na slunci.

Billy se zeptal: "Věříš, že ses setkal s Ježíšem Kristem v průběhu této evangelizace?"

Muž odpověděl: "Ano."

"Činil jsi pokání ze svých hříchů?"

"Ano."

"Věříš, že Ježíš Kristus ti odpustil, a že jsi byl zachráněn ze svých hříchů?"

"Ano."

"Tedy se pomodlíme." Spolu sklonili své hlavy. Billy se modlil těmito slovy: "Nebeský Otče, jsme zde, protože jsi nařídil, abychom šli ke všem národům a činili učedníky ze všech lidí, křtíce je ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého. Amen." Pak Billy pozvedl svou hlavu, obrátil se ke kandidátu se slovy: "Na základě vyznání tvých hříchů tě křtím můj milovaný bratře, ve jménu Pána Ježíše Krista." Kandidát se podržel za nos a Billy jej ponořil dozadu do kalné vody.

Křest v řece Ohio v roce 1933

Zatímco se první pokřtěná osoba brodila směrem ke břehu, další kandidát se brodil vodou a Billy povzbudil dav: "Proč nám Ježíš nařídil, abychom křtili? Inu, pouze kvůli jedné věci, je to symbolická smrt; smrt tomuto světu - ten starý člověk jde do hrobu, aby mohl vyjít a žít novým životem v Ježíši Kristu. Ale zapamatujte si, křest vás nezmění; je to pouze vnější znak vnitřního díla. Věřící tímto vydává svědectví před světem, že Ježíš Kristus už změnil jeho nitro."

Podobným způsobem křtil Billy jednoho kandidáta po druhém. Sedmnáctá osoba, která se broдила vodou byl Eduard Colvin, mládenec jen o něco mladší než Billy. Když stáli ponořeni po pas ve vodě, Billy se zeptal:

"Edvarde, věříš, že ses znovuzrodil během evangelizačních shromáždění?"

"Ano," odpověděl chlapec.

Billy pozvedl svůj hlas, aby jej slyšeli lidé na břehu: "Nechť všichni skloní své hlavy." Když jej poslechli, Billy zavřel oči, sklonil hlavu a začal se hlasitě modlit: "Nebeský Otče, zatímco křtím tohoto chlapce vodou, pokřti jej Ty Duchem Svatým." Zde se odmlčel, zaslechl něco podivného - jakoby se něco řtilo, něco co připomínalo zvuk hvízdajícího větru. Měl dojem, že se dělo něco nad ním. Billy otevřel oči, a pohleděl vzhůru. Překvapením zajíkl. z oblohy prudce padala ohnivá koule! z určité vzdálenosti vypadala jako hvězda, kolísavě měnila barvu mezi

žlutě zelenou a jantarovou. Když přiletěla blíže, vypadala spíše jako krouživý kruh ohně - burácející, rotující, metající jiskry ohně. Billy s hrůzou zatajil svůj dech, zatímco hvězda sestoupila úplně nad něj; prudce se zastavila a visela přímo nad jeho hlavou. Voda kolem Billa se zčeřila a zpěnila.

Najednou Billy zaslechl hlas, který k němu promluvil. To nebyl ten melodický hluboký hlas, který tak často promlouval k němu ve viděních; to byl hlas tenorový, známý. Řekl:

"Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod."

Na břehu řeky měli lidé stále skloněné hlavy v modlitbě. Ale Margaret to pozorovala ze své loďky. Když spatřila světlo, hystericky vykřikla, a potom upadla do mdloby, a zhroutila se na před' svého člunu. Tento výkřik způsobil, že lidé překvapeně pozvedli své hlavy. Během vteřiny se rozpoutalo veliké drama, když zástup spatřil kroužící kouli ohně vznášející se nad Billy Branhamem. Ženy křičely; muži se chytali jeden druhého; někteří byli zachvázeni panikou a utíkali pryč; někteří omdleli; většina z nich se jen třásla.

Ne všichni, kteří spatřili hvězdu, slyšeli tento hlas. Ale jedno čtrnáctileté děvče ho slyšelo. s úctou zavřelo oči a sklonilo hlavu, dokonce i tehdy, když se davu zmocnila panika, protože její pastor jí řekl, aby sklonila hlavu, a ona chtěla pastora vždycky poslouchat. To děvče slyšelo ten hlas, slyšelo jasně každé jedno slovo - a z důvodu, že to slyšelo, něco hluboce zapadlo do její duše, jako kdyby se zabořila kotva do nashromážděné naplaveniny jejího prožití. Jmenovala se Meda Broy a ona byla předurčena k tomu, aby sehrála důležitou roli v Billově budoucnosti.

Ohnivá koule visela nad Billovou hlavou necelou minutu, pak vyrazila zpět k nebi, odkud přiletěla. Zčeřená voda se znovu uklidnila, hladina se vyhladila, pak znovu pokračoval křest, dokud nebylo pokřtěno ponořením ve jménu Pána Ježíše Krista na 200 kandidátů. Když se Billy přibrodil zpět ke břehu, obklopila jej skupina Jeffersonvillských obchodníků a plní úzkostí se ho ptali: "Co znamenalo to světlo?"

Billy popravdě odpověděl: "Nevím. Jsem věřící. To mohlo být znamením pro nevěřící. Neumím vám to vysvětlit."

V následujícím čísle Jeffersonvillských Večerních novin se ukázal článek o této události s titulkem: "Mystická hvězda se ukázala nad místním

kazatelem během křtu." Pro všechny ostatní to mohla být jen další kuriozita v novinách, pojednávající o události minulého dne. Ale pro Williama Branhama to bylo něco mnohem většího. On stál pod tím jantarově pulsujícím světlem a šilhal po jeho jasu očima. Viděl, jak se zčeřila voda kolem něj. Slyšel jasně ten hlas, který oznamoval: *"Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod."* Ne, to nebylo něco, co je možné přejít bez povšimnutí, ač to může vypadat tak exotické a obtížné k pochopení. Billy to považoval za nadpřirozené znamení, které vyžadovalo objasnění. A jelikož ten znak přišel od Boha, pak si byl jist tím, že objasnění musí přijít ze strany Božího Slova. Se západem se tedy Billy pustil do čtení Bible a hledal záchytný bod. Měl vždy při sobě zápisník a tužku, a tak si mohl zaznamenat každý odstavec Písma, jenž by se dal na to aplikovat. Ke svému vlastnímu překvapení, jich objevil mnoho.

První místo, ve kterém byl odkaz na Boha ukazujícího se ve formě nadpřirozeného ohně, bylo v Genesis 15:17, kde Bůh uzavírá smlouvu s Abrahámem. Mojžíš uslyšel Boha, který k němu promlouvá z hořícího keře, což musel být rovněž nadpřirozený oheň, protože keř neshořel. Mojžíš pak znovu spatřil Hospodina ze světelného oblaku, jenž mu pomáhal vést izraelský národ na cestě z Egypta a ještě potom, když se s Ním setkává na hoře Sinaj. Mojžíš to spatřil mnohokrát, včetně oné události, když zasvětil stan na poušti, což jej inspirovalo k napsání slov:

"Nebo Hospodin Bůh tvůj je oheň šířající ..."

Spatřil Ho Šalamoun, když zasvětil první chrám v Jeruzalémě. Manoah, Samsonův otec to rovněž uviděl, když se setkal s Hospodinovým andělem. Eliáš to spatřil na hoře Karmel. Ezechiel to viděl ve vidění. David tento prožitek popsal v 18. žalmu. Pavel z Tarsu na své cestě do Damašku, kdy pronásledoval křesťany, byl sražen na zem a oslepen "Světlem z nebe." Dokonce uslyšel hlas, který z toho světla promlouval, když řekl:

"Sauli, Sauli, proč se Mi protivíš?"

Stejně tak Daniel i Jan toto světlo viděli, jak se ztělesnilo v Pánu Ježíši Kristu.

Byla to tedy ohromující řada veršů, která Billovu myšlenku nenechala na pochybách; totiž, že ta hvězda, která nad ním zazářila v neděli nad řekou, představovala obrovské dědictví Písem, které byly obsaženy od knihy Genesis po

Zjevení. O jaké další důkazy ještě mohl prosit? Věděl, že musela pocházet od Boha.

Potom Billy obrátil svou pozornost ke skutečnosti, že řeka, která byla klidná jako sklo, se najednou kolem něho zčeřila a zpěnila, poté, když se ukázalo toto světlo. Jediná věc, kterou mohl najít v Bibli, byla u Jana 5:4. Bylo tedy možné, že to světlo nad ním na řece bylo tím samým andělem, který kormoutil vodu v rybníku Bethesda ve starobylém Jeruzalémě? O této myšlence uvažoval dosti dlouho, ale nemohl najít žádný další důkaz, který by to buď potvrdil nebo vyvrátil a tak se přestal touto myšlenkou zabývat.

Třetím a přímočarým důkazem co se týče významu toho znamení pocházejícím z promlouvajícího hlasu:

*"Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod
Ježíše Krista ..."*

Billy uvažoval o těchto slovech z různých pohledů a snažil se pochopit jejich správný význam. Studoval život Jana Křtitele a byl obzvlášť okouzlen pojátkem, které Bůh nastínil mezi Janem Křtitelem, a prorokem Eliášem.

*"Neboť on předejde před obličejem Jeho (Ježíše) v duchu
a v moci Eliášově ..."*

Řekl anděl Janově otci. Později Ježíš řekl o Janovi:

"A chcete-li přijít, on (Jan) je Eliáš, kterýž přijít měl."

V tom bylo obsaženo hodně a Billy věděl, že to potvrzuje delší dobu než to pochopí.

Nakonec uvažoval i o druhé věci, kterou vyřkl tento hlas:

"... tak jsi poslán ty, abys předešel jeho druhý příchod."

Billy věřil v druhý Kristův příchod, protože o tom slyšel kázat dr. Davise a měl možnost si o tom přečíst v Novém zákoně. Ale co společného může mít jeho bezvýznamný život s tou největší událostí všech věků? Může toto nadpřirozené světlo nad řekou být znamením? Může nějakým způsobem souviset s druhým

Kristovým příchodem? Copak se už čas natolik přiblížil? Takové myšlenky se mu honily hlavou a mátly ho. Připadalo mu to jako příliš hluboké tajemství, kterému nemůže přijít na kloub. Nicméně pocítil rozhodné podněcení plynoucí z očekávání, které vzplálo v jeho duši.

VĚTŠINA Z TĚCH MNOHA SET LIDÍ, kteří navštívili první evangelizační kampaň Williama Branhama v červnu 1933, se vrátila do svých domovských církví hned po tom, když se skončilo poslední večerní stanové shromáždění. Někteří z nich však byli nově obrázení ke Kristu a neměli předtím spojení s nějakou církví. Mnozí z nich se začali ukazovat na pravidelných Billových bohoslužbách. Pronajatý sál Svobodných zednářů se brzy ukázal jako nedostačující pro to, aby mohl pohodlně umístit takový zástup lidí a to přinutilo Billa, aby se rozhlédl po nějaké jiné budově.

KAPITOLA 14

SPAŘUJE SVOU BUDOUCÍ MODLITEBNU

1933

Modlitebna na rohu ulic Osmé a Penn v Jeffersonville

Na rohu ulic Osmé a Penn v Jeffersonville, nedaleko místa kde bydlel se svou rodinou se cesta točila kolem malého, mělkého rybníčku zarostlého lekníny. Cestou domů ze sálu Svobodných zednářů Billy poklekl na zem uprostřed plevele

na okraji tohoto rybníčku, aby se pomodlil za tento nepředvídaný problém. "Pane, co bych měl podniknout? Kam chceš, aby se tento sbor přestěhoval?"

Zahleděl se do kulatých polštářků plovoucích po hladině. Jak nádherné bylo toto kvítí, jehož květy kvetly některé růžově a jiné bíle. Tyto lekníny jej upoutaly - jak mohou růst v té bažině na dně rybníka a potom si prorazit cestu nahoru ke slunci, a nakonec být tak čisté, a půvabné. Billovi se připomněl jeho vlastní život, který se teprve před nedávnem odrazil od bláta hříchu ke slunci lásky Ježíše Krista. Jak nádherný byl Pán, který provedl takový zázrak. Najednou se ten obraz vrátil jako zjevení vystřelené ve formě střely od trůnu Božho: zde bude jeho církev - právě zde, kde rostou tyto lekníny. Billy vstal a kráčel uprostřed rákosí po břehu rybníka. Jeho srdce bušilo nadšením. Ano, to bude perfektní. Bude moci postavit ...

Ale cihly pochybností a otázek bylo slyšet v jeho uších ještě předtím, než ztvrdla malta zjevení. Bude moci zakoupit tento pozemek a postavit budovu, když jeho prostředky sotva postačí k vlastní obživě, a rovněž jeho maminky, bratrů, a sester? Byl přece chudým člověkem, kázal ve shromáždění k chudým lidem a to vše v době nejhorší ekonomické krize, jaká kdy postihla jeho zemi. Mnozí z členů jeho sboru byli nezaměstnaní. Financovat stavbu modlitebny mu připadalo jako neskutečný sen, toho si byl vědom. A přece, jestliže to bylo Boží zjevení, pak zde musí být rovněž nějaké východisko ...

Billy ohledně toho promluvil ke členům svého shromáždění. s úžasem zjistil, že když dali dohromady své skromné prostředky, stačilo to na zaplacení zálohy. Plány byly načrtnuty, půjčka zajištěna a rybník zasypán - vše v průběhu několika týdnů. Betonové základy byly provedeny v červnu a betonové tvárnice přepraveny na staveniště. Ale předtím, než byla položena druhá řada betonových tvárníc, Billy si přál provést krátký obřad posvěcení budovy, kde on sám položí první úhelný kámen na pravouhlý základ.

V den této slavnosti se Billy probudil kolem šesté hodiny ráno. Venku si ptáci prospěvovali sopránové melodie, zatímco si včely bzučely své tenorové harmonie. Výhonky zimolezu pod oknem druhého patra naplnily jeho pokoj příjemnou vůní léta. Billy ležel dlouho v posteli s rukama založenýma za hlavou a nechal se opájet radostí této chvíle. Jeho myšlenky byly asi takové: Ó, veliký Jahve, jak nádherný jsi. Před chvílí byla tma; nyní vzešlo slunce a celá příroda se raduje. A brzy ten duchovní svět, který je tak chladný a temný následkem hříchu, se rovněž zaraduje, protože Syn spravedlnosti vstane s uzdravením na svých křídlech.

Když tak ležel, vnitřní hlas mu pokynul, aby vstal. Billy tedy vstal z postele a pohleděl do okna. Najednou pocítil v pokoji nedefinovatelnou přítomnost, jako

nějaký tlak - ale to nebyl nepříjemný tlak, který by jej ohrožoval. Tato přítomnost vyzařovala posvátnou bázeň, jako kdyby se přiblížil sám Pán. Billy vnímal před sebou pouze tři zdi. Pokoj mu připadal prázdný. Otočil se, aby se podíval dozadu a v tom okamžiku byl ponořen do vidění.

Nacházel se na břehu Jordánu, kde Jan Křtitel křtil Ježíše. Billy kázal Evangelium zástupu lidí, který byl za ním, když najednou zaslechl chrochtání a kvičení. Otočil se a spatřil vedle řeky velikou ohradu pro vepře. Byla plná prasat a šel od nich odporný zápach. Billy podotkl: "Tohle místo je poskvrněno. To by tu nemělo být. To je přece svatá země, kde chodíval sám Pán Ježíš."

Ukázal se anděl Páně, který uchopil a odnesl ho z této lokality a postavil ho na rohu ulice Osmé a Penn v Jeffersonville. Na tom pozemku, na kterém kdysi byl leknínový rybník, tam teď stála veliká, vyžděná z betonových tvárníc budova s nápisem nade dveřmi: "Branham Tabernacle." Anděl jej uvedl dovnitř. Billy mohl jen stěží uvěřit svým očím. Budova byla přeplněná lidmi. Nejen že každé místo bylo obsazeno, ale lidé seděli v uličkách a stáli opření o stěny. Na samotném konci místnosti visely tři kříže, jeden před kazatelnou a po jednom na každé straně. v tom vidění se Billy posunul k místu za kazatelnou a řekl: "Ó, to je nádhera. Ta sláva. Bože, jak dobrý jsi, Ty, jenž mi dáváš tuto modlitebnu."

Načež anděl Páně řekl: "Ale toto není tvoje modlitebna."

"To je přece moje modlitebna," namítal Billy.

Anděl opakoval: "*Nikoliv. Pojd' a pohleď.*" Anděl Billa pozvedl a pak ho znovu posadil, tentokrát na široké prostranství pod jasnou, modrou oblohou. "*To bude tvoje modlitebna.*"

Billy se rozhlédl kolem dokola a zjistil, že se nachází v zahradě. Ovocné stromy rostly do výše deseti metrů ve dvou rovných řadách, mezi nimiž se utvořila ulička s jedním vysokým stromem na jejím konci. Byl umístěn v takové poloze, že z každé řady byla k němu stejná vzdálenost. Jedna řada vypadala, že to jsou jabloně; ta druhá vypadala na slivoně. Podivuhodné na tom bylo to, že jejich kořeny byly zasazeny ve velikých zelených nádobách. Po obou jejich stranách, po pravé i levé, bylo umístěno po jedné prázdné nádobě, postavené na linii s jednotlivými řadami stromů.

Z nebe zahřměl hlas: "Žeň zajisté je veliká, ale dělníků málo."

Billy se tedy zeptal: "Pane, co mohu udělat?" Když to pozoroval, stromy se začaly jevit jako kostelní lavice ve vidění této modlitebny. A ty tři stromy na konci uličky se jevily jako ty tři kříže. Bill se zeptal: "Co to má znamenat? A k čemu ty prázdné nádoby?"

Anděl odpověděl: "Ty máš sázet do těchto dvou nádob."

Billy stál v uličce mezi těma dvěma řadami stromů, ulomil větev z jabloně a zasadil ji do té prázdné nádoby stojící v řadě stromů; potom ulomil větev slivoně, a zasadil ji do prázdné nádoby v té druhé řadě. z těchto nádob začaly okamžitě vyrůstat stromy a nezastavily svůj růst, dokud výškou nedorostly na úroveň zbývajících stromů v sadě.

Potom silný vítr zachvěl těmito stromy a hlas řekl: "Dobře jsi to udělal. Vztáhni své ruce a sklízej úrodu."

Billy vztáhl své ruce. Do jedné ruky spadlo veliké, žluté jablíčko, chutné a zralé; do druhé ruky spadla švestka, chutná a zralá. Hlas řekl: "Jez toto ovoce, je lahodné." Billy se zakousl do jednoho a pak do druhého. Oba plody byly sladké, šťavnaté a lahodné. Hlas opakoval: "Žeň zajisté je veliká, ale dělníků málo."

Nyní si Billy všiml, že vysoký strom na konci uličky, který si nadále uchoval tvar kříže, měl ve větvích jak plody jablek, tak i švestek. Billy běžel dolů uličkou a padl u kořene stromu, a plakal: "Pane, co mohu učinit?"

Mohutný valící se vítr prohýbal stromy tak silně, že jablka a švestky začaly padat jako kapky deště. Hlas nato třikrát po sobě řekl: "Když se z tohoto vidění probeřeš, přečti si 2. Timoteovi 4." Načež se Billy ocitl zpět ve své ložnici.

Slunce na modré obloze už bylo o hezký kus výš, což dosvědčovalo, že během toho, co byl ve vidění, minula delší doba. Billy vzal svou Bibli, a nalistoval 2. Timoteovi. Četl tuto čtvrtou kapitolu pozorně a přemýšlel nad každým slovem ve snaze propojit tato slova s viděním.

"Každé Slovo [Boží], buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej, ve vší trpělivostí a učením. Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastní chuti shromažďovat učitele lechtající jejich sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím. Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu."

Billy vytrhnul tuto stránku ze své Bible a vzal ji s sebou na vysvěcení na ulici Osmou a Penn. Jelikož to byl pracovní den, pouze na padesát lidí z jeho shromáždění se mohlo zúčastnit posvěcení - většinou to byly ženy a děti. Zatímco major Ulrey se svou dechovkou Amerických dobrovolníků, dirigoval dojemný pochod, Billy položil do mokré cementové malty úhelný kámen. Bylo to symbolické gesto. Přece Nový zákon prohlásil Ježíše Krista za Úhelný kámen Jeho církve a tak když Billy kladl úhelný kámen na základy své budovy, dával tím

najevo, že jeho církev bude zasvěcena principům hlavního Úhelného kamene, Ježíše Krista.

Pak na něj lidé položili mince a připomínky, napsané modlitby s žádostmi v cínové plechovce a tuto plechovku vložili do prohlubně v úhelném kameni. Billy přispěl stránkou, kterou vytrhl onoho rána ze své Bible - stránkou obsahující prorocká slova:

"Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu."

I KDYŽ WILLIAM BRANHAM BYL
nyní pastorem ve svém vlastním
shromáždění a kázal každou neděli
v hale Svobodných zednářů
v Jeffersonville, po celé léto dál
navštěvoval nedělní a středeční
večerní bohoslužby v Misijní
baptistické církvi. Bylo to nepochybně

ovlivněno spíše záminkou setkat se se svou dívkou, Hope Brumbachovou, než
naslouchat kázání dr. Davise. Nyní byla jeho vlastní budova před dokončením a
zcela určitě musela nastat změna, protože i on měl své bohoslužby uprostřed
týdne. Jak se tedy pak bude moci setkat se svou dívkou? Bill byl vždycky
ostýchavý a cítil se nejistě v přítomnosti žen. Pomyšlení na to, že jeho pohotová
záminka spatřit Hope se může obrátit vniveč, vyvolávala v něm úzkost a
znepokojení.

Billy uchovával v paměti každou chvíličku, kterou mohl prožít v přítomnosti
Hope. Když se ona usmála, usmál se i on. Když se ona radovala, radoval se i on.
Bylo v ní nějaké kouzlo, kterému on sice nerozuměl, ale miloval ho. Připadala mu
jako vše, co na tomto světě bylo pro něj hodnotné a krásné - jako vzduch, déšť,
letní kvítí a upřímnost, a touha ... Čím více se nacházel v její společnosti, tím více
cítil touhu v této společnosti zůstat. Co by se stalo s jejich vztahem, kdyby neměl
nějaký důvod, aby se s ní mohl každou středu vidět? Zda-li by se mu neodcizila?
Při pomyšlení na to se Billy zachvěl. Co kdyby si našla jiného mládence? Jen
myšlenka na to mu vyrážela dech. Nemohl si dovolit riskovat její ztrátu. Jak by
pak mohl žít? Ne, musel přijít s nějakou jinou záminkou, aby se s ní mohl
pravidelně vidávat. Když Billy omílal tento problém ve svých myšlenkách znovu a
znovu, přišel na nápad, že nejlepším východiskem, jak by mohl strávit více času
s Hope Brumbachovou by bylo, kdyby ji přiměl změnit její příjmení na
Branhamová.

V okamžiku, kdy se rozhodl požádat ji, aby se stala jeho ženou, pochybnosti
jí m zmítaly z jiné strany. Její otec vydělával 500 dolarů měsíčně jako předseda
Odborového hnutí místní skupiny Bratrstva pensylvánské železnice. Na druhé
straně Billy vydělával 20 centů na hodinu jako zaměstnanec Technických služeb a
z tohoto skromného příjmu ještě pomáhal matce, otci, sedmero bratrům, a
sestře. Mohl by se pak ještě postarat o manželku? Vše, co by jí mohl obětovat,
byla jeho láska a zbožnost. Kdo byl on, že si ji troufal vzít z domu plného pohodlí a
vystavit ji nebezpečí boje s chudobou? Ona si přece zaslouží něco lepšího. Po
dlouhých mukách duše a přemýšlení se Billy rozhodl, že Hope o ruku požádat
nemůže. Příliš ji miloval, než aby jí nyní mohl pokazit život.

KAPITOLA 15

NABÍDKA VYRÁŽEJÍCÍ DECH

1933

Toto rozhodnutí se však nestalo koncem jeho utrpení; pouze se před ním otevřelo další dilema. Jestliže nikdy nepožádá Hope o ruku, jak může omluvit okrádání jí o její čas? Nebylo by lepší, kdyby raději přerušil jejich vztah úplně? Čím dříve se s ní přestane setkávat, tím dříve si ona najde někoho jiného - nějakého muže, který jí zajistí dostačující životní podmínky. Ano, to bylo to správné rozhodnutí. A právě to teď musí udělat. Ale ...

Ač tedy Billy sebevíc o tom uvažoval, že to bude v zájmu Hope, aby jí řekl nashledanou, nemohl se k tomu odhodlat. Překalkuloval znovu svoji finanční situaci a své možnosti. Někteří z jeho bratří už byli dost staří na to, že by mohli rovněž pomáhat mamince finančně. To byl tedy plus. A zbývající bratři už dorůstali. Během několika let budou i oni moci vnést svůj podíl práce - další plus. Snad bude Billy postupně schopen omezit svou pomoc, aniž by tím způsobil další strádání mamince. Kdyby usilovně pracoval, pak by snad přece jen mohl zajistit Hope slušné živobytí. Jeho rozhodnutí rostlo, když porovnával tyto možnosti z různých úhlů. Ano, měl dojem, že by to finančně nějak dokázal. Má se o to pokusit? Ano - ano, udělá to. Požádá Hope Bumbachovou o ruku!

Ale to rozhodnutí, že ji požádá a samotné požádání, to byly dvě naprosto rozdílné věci. Když se měsíc srpen přehoupł do září, Billy zápasil s tím, aby se vnitřně sebral k této rozhodující otázce. Hleděl do jejích temných očí s zářivým úsměvem a pomyslel si. Aj, nebyli bychom spolu šťastní? Ale pokaždé, když se chtěl pokusit o tuto věc, jeho ústa vyschla a v hrdle mu naskočila taková boule, že byl sotva schopen polknout slinu, nemluvě o tom, že by mohl pronést nějakou rozumnou větu. Každý večer, když se s ní opět setkal, znovu se o to pokoušel. Ale slova prostě odmítala poslechnout. A proto si opakoval sám pro sebe, dneska večer to udělám! Na mých hodinách neuplyne ani deset minut, a požádám ji o to. Ale ani to nebylo k ničemu. Čas klidně ubíhal dál, a on se k tomuto kroku nemohl odhodlat.

Tento problém se stal pro Billa nekonečným. Někdy se stávalo, že během své práce se zastavil v kopání, opřel si bradu o rukojeť lopaty a zíral do neznámá, zatímco jeho mozek byl drásán, a hloďán, aby našel odpověď. Jak se odhodlat, aby ji oznámit, že se s ní chce oženit, jestliže nemá dostatek odvahy k tomu, aby to vyjádřil slovem? Po nějakou dobu si pohrával s myšlenkou, že by o to mohl požádat svého přítele, Georga DeArca. Ale to mu nepřipadalo správné. Hope jej mohla za takových okolností odmítnout. Jak to tedy udělat? Jak? Najednou přišel na nápad. To bude ono! Napíšu jí dopis.

Jednou v neděli odpoledne seděl Billy dlouho nad listem papíru, s pérem v ruce a namáhal se nad každíčkou větou při jejím sestavování a přepisování, potil se, dokud ten dvojrozměrný list papíru nevyjádřil jeho city tak dobře, jak to jen bylo možné. Když měl tento herkuleský hrdinský čin za sebou, přišla řada na

to, jak tento dopis doručit osobně Hope. Přemítal o tom, jak bude Hope ten dopis soustředěně číst, zatímco on bude stát vedle, nervózně si hrát s prsty a kousat se do rtů, div se nezhroutí v mdlobách. Ne, tak to nemůže udělat. Kdyby ten dopis odeslal v pondělí, Hope jej dostane v úterý, a ve středu večer, když se pro ni zastaví cestou do kostela, dá mu odpověď. Připadalo mu to jako dobré východisko z této situace.

V pondělí Billy naslinil poštovní známku, přilepil ji na obálku a cestou do práce ji vhodil do poštovní schránky. Později pak, během směny, když byl ve výkopu, napadla jej zdrcující myšlenka: co když se tento dopis dostane do ruky její matky? Na Billovém čele se ukázaly krůpěje potu a v kolenou pocítil takovou slabost, že se musel opřít o jednu ze stran výkopu. Pomyslel si, pokud si to přečte její matka, tak jsem ztracen.

Pokud se jednalo o otce Hope, Charlese, s tím Billy vycházel dobře, ale její matka, to už byla jiná historie. Hubená, upjatá paní Brumbachová se pyšnila svým vysokým společenským postavením. Bydlela v nádherném domě, nosila drahé šaty, navštěvovala velikou formální církev a patřila k početné, a vlivné organizaci. Billy Branhama považovala za obyčejného námezdního dělníka - rozhodně ne takového původu, aby se mohl oženit s jejich dcerou. A pokud se týkalo o Billové úzkoprsé duchovní názory, ty viděla rovněž v černém světle. Kdyby tento dopis uviděla, měla by k němu určitě zásadní výhrady. Tyto výhrady by se mohly prohloubit až tak dalece, že by mohla přerušit Billovu známost s Hope. Billy se při této myšlence zachvěl.

Ve středu večer Billy postavil své auto za zbrusu novým Buickem Brumbachových. Ve své Fordce - rachotivě nechal pootevřená dvířka, pro případ, že by paní Brumbachová přečetla jeho dopis a vyrazila by s ním dveře.

Hope přišla otevřít na jeho zaklepání: "Nazdar, Billy, pojd' dál."

"Ó, ne," pomyslel si v duchu Billy. "Přivedeš mě ke své matce, zavřeš za mnou dveře, a já se octnu v nepříjemné situaci." Slabě se usmál a řekl: "Díky, Hope, ale je vedro. Raději počkám na verandě, dokud nebudeš hotová."

"Jen pojd' dál. Matka a otec tě chtějí vidět."

Billy si pomyslel: "aj, jaj!" Už se to všechno prozradilo. Nervózně vstoupil dovnitř, sundal si klobouk, postavil se ve dveřích, připraven, aby mohl snadně uniknout.

Hope řekla: "Pojd' do kuchyně, máma s tátou jsou tam. Budu hotová během několika minut."

Billy vešel do kuchyně. Rodiče Hope seděli u kuchyňského stolu. "Dobrý den, paní Brumbachová. Dobrý den, pane Brumbach."

Vždy srdečný Charlie Brumbach, řekl: "Nazdar, Billy. Pojd', dej si skleničku čaje s ledem."

"Ne, díky, nemám žízeň."

"Dobrá, tak aspoň pojd' a posad' se."

Nepříznivé okolnosti se začaly prohlubovat. Srdce Billa se divoce rozbušilo. "Ne, děkuji, pokud proti tomu nic nenamítáte, zůstanu zde. Máme krásné počasí."

Paní Brumbachová řekla: "Ano, je pěkně."

Všichni tři si povídali o počasí a různých věcech, dokud Hope nepřišla dolů. Billy byl v napětí, dokud Hope nestála na verandě a dveře nebyly za nimi bezpečně zavřené.

"Billy, je tak krásný večer, pojd'me do zboru pěšky."

Znovu pocítil na zádech mrazení. Pomyslel si: "A je to tu." Chce mi říci, že tím jsme skončili. Raději si ji ještě dobře prohlednu, protože to může být naposledy.

Ale Hope se cestou do zboru o dopise ani nezmínila a nechala jej trápit během celé bohoslužby. Bill byl jako ve vodním víru. Nebyl schopen vnímat ani jediné slovo z kázání dr. Davise. Místo toho strávil celý ten čas pokukováním nenápadně po Hope a přemýšlením o tom, jak nerad se s ní rozejde. Ona přece byla počestná dívka. Dnes večer mu připadala ještě více zářící, než kdykoliv předtím. Doufal tedy, že dostane dobrého muže. Zaslouží si v životě jen to nejlepší.

Když Billy a Hope vyšli ze zboru a vydali se na cestu domů, už se smrákalo. Čtvrtka měsíce visela na obloze jako pouliční lampa. Kdykoliv vyšli ze stínu stromů, měsíční svit působil ostrý kontrast mezi tmavými vlasy Hope a jejímí tmavýma očima na jejím bílém obličejí. Billovo nitro se chvělo láskou a touhou.

"Billy, jak se ti dneska líbila bohoslužba?" zeptala se jen tak Hope.

"Ó, myslím si, že bylo vše v pořádku." Billy měl pocit, že jeho čelist je z kartónu; připadala mu tak ztrnulá a neužitečná. Hleděl Hope do tváře a chtěl z ní vyčíst nějakou vrásku nebo jinou známku, jako náznak varující jej před příchodem té hrozné chvíle. Pokaždé, když pohnula svými rty, aby něco řekla, Billy si byl jist tím, že nadešel konec. Ale ona místo toho utrousila vždy nějakou bezvýznamnou poznámku, jako kdyby v jejím úmyslu opravdu nebylo nic, kromě obdivu k tomuto babímu létu.

Jelikož se blížili k domovu, a ona se ještě o dopise nezmínila, Billy začal mít obavy, zda ho vůbec dostala. Snad uvázl někde v poštovní schránce nebo se ztratil na poště. Něco se zkrátka muselo stát. Kdyby jej Hope přečetla, jistě by se o něm už zmínila. Billovi se vrátila klidná mysl a jeho jazyk se rozvázal. Uchopil Hope za ruku. Cítil se dobře.

Byli už téměř doma. Během nenucené přestávky v rozhovoru najednou Hope řekla: "Billy, dostala jsem tvůj dopis."

Billovi přejel mráz po zádech; boule se znovu zasekla v jeho hrtanu, začal se dusit, sotva dýchal. s obtížemi spolkl slinu a zachroptěl: "Ano?"

Hope řekla: "Hmm," a šla dál.

Billovo napětí bylo nesnesitelné. Pomyslel si: "Ženo, řekni nějaké slovo, předtím než omdlím!" Ale Hope se viditelně těšila z toho, že to, co řekla, uvázlo takhle ve vzduchu bez dalšího komentáře. Billy si pomyslel; musím tedy něco říci já, protože jsme pouze několik kroků před jejich domem. Sebral tedy v sobě všechnu odvahu a řekl: "Četla jsi jej?"

Odpověděla: "Ano," a to bylo vše.

Billy se cítil, jako by se měl každým okamžikem zbláznit pod vlivem napětí, které v něm bylo. "Jak se ti líbil?"

Její rty se usmály v nevýrazném, šibalském úsměvu. "Ó, bylo to v pořádku."

Billy pocítil příliv adrenalinu. Zastavil se a obrátil se k ní tváří. "Hope..."

"Billy, chci se stát tvoji ženou," řekla. "Miluji tě."

Na druhý den jeli Billy s Hope do města navštívit obchod s klenoty. Bill zaplatil 8 dolarů za pár svatebních prstýnků. Svůj prstýnek si přišpendlil v kapse, aby jej náhodou neztratil. Pak uchopil půvabný prst Hope do své mozolnaté ruky a chtěl jí navléknout zásnubní prstýnek.

Hope jej však zastavila: "Billy, nemyslíš si, že by se nejdříve slušelo zeptat se matky a otce?"

Billy měl pocit, jako kdyby jeho srdeční sval vynechal jeden úder. Znovu jsme v tom. Báł se, že když se paní Brumbachová postaví proti, Hope může couvnout. Pomalu a váhavě procedil tato slova: "Ano. Myslím si, že ano." Ale potom dostal nápad. "Dívej, Hope, když se vezmeme, vždycky to bude fifty-fifty, že ano?"

"Jistě. Já budu zastávat svou úlohu."

"A já svou. Co bys řekla, kdybychom s tím začali už teď - ty se zeptej své maminky a já se zeptám tvého tatínka!"

Hope pokrčila rameny. "Nemám nic proti tomu."

"Dovol tedy, že já se nejdřív zeptám tvého tatínka," se Istí navrhoval Billy. Chtěl obdržet Charliho slib ještě předtím, než se o tom dozví paní Brumbachová. Viděl v tom svoji nejlepší příležitost.

"Bude to brzy?"

"Zeptám se jej v neděli večer."

Příští neděli večer, když Billy přivedl Hope z kostela, oba seděli v obývacím pokoji a poslouchali gramofon. Charlie Brumbach seděl za psacím stolem a psal něco na stroji. Paní Brumbachová seděla pohodlně v Morrisově křesle a háčkovala. Hope svráстила čelo a pohledem na otce naznačovala Billovi, ... Billy zavrtěl hlavou a ukázal na mámu. Nemůže o to požádat jejího otce, pokud je matka v pokoji. To by jej stavělo do situace, jako by se ptal obou. Matka by z toho mohla udělat povyk a Billa ponechat s nepořízenou.

Billy se postavil. "Je už půl desáté. Tuším, že bych měl jít domů." Hope ho vyprovodila ke dveřím a držela jej za ruku. On řekl dobrou noc a chtěl odejít, ale ona se nepustila jeho ruky.

Zašeptala mu: "Nezeptáš se ho na to?"

"Nemohu, dokud zde sedí tvoje matka."

"Půjdu tedy, a přivedu jej sem."

Billovi to připadalo nešikovné, ale nenapadalo ho žádné vhodnější řešení. "Dobrá."

Hope vešla do obývacího pokoje.

Billy si odkašlal: "Pane Brumbachu, chtěl bych si s vámi na chvilku promluvit?"

Charlie přestal psát a otočil se v křesle: "Jistě, Billy, copak si přeješ?"

"Rád bych si s vámi promluvil na verandě."

Paní Brumbachová zvedla hlavu od svého háčkování a překvapením pozvedla obočí. Charlie řekl: "Jistě," vyšel za Billem na verandu a zavřel za sebou dveře.

Billy koukal na měsíc, který zrovna stál nad korunami stromů. "Máme hezkou noc, že?"

"Jistě," přisvědčil Charlie.

" v poslední době jsme prožili pěkná vedra."

"Jistě, ano."

Billy koktal, chtěl najít vhodná slova. "Víte, aj, byl jsem, aj, jsem zvědav..."

"Můžeš si ji vzít, Bille."

Billovi se v tu chvíli ulevilo. Chtěl pana Brumbacha políbit, ale spokojil se pouze s tím, že mu stiskl jeho ruku. "Charlie, víš, že jsem chudý. Nedovedu se o ni postarat tak jako ty. Vydělávám pouze 20 centů na hodinu. Ale, Charlie, ona nenajde nikoho, kdo by ji měl tak rád jako já. Budu pracovat s takovým úsilím, až moje ruce budou sam mozol, abych jí zajistil živobytí. A udělám vše pro to, aby byla šťastná."

Charlie položil svou těžkou ruku na Billovo rameno. "Billy, vím, že ji máš rád a ona miluje tebe; a raději ji budu vidět v takových podmínkách, než aby si vzala někoho, kdo by s ní hrubě zacházel, i kdyby měl nevím kolik peněz. A nakonec, to není vše, co se v životě počítá; záleží na tom, jak jsi spokojen s tím, co ti bylo dopřáno."

"Děkuji, Charlie. Nikdy na to nezapomenu."

Billy se nikdy nezeptal Hope, co řekla matka, když se jí zeptala; stačilo mu, že pan Brumbach nebyl proti tomu. Datum svatby bylo stanoveno na měsíc červen následujícího roku.

STAVEBNÍ PRÁCE NA ROHU ULIC

Osmé a Penn byly ukončeny v září 1933. zlásky a respektu ke svému pastorovi shromáždění odhlasovalo, aby modlitebna byla pojmenována "Branham Tabernacle". Po stavební stránce nepřipomínala stavbu kostela.

Neměla věž, ani veliké kříže, neměla ostře tvarovanou střechu a uvnitř nebyly klenby. Byla to jednoduchá stavba z betonových tvárnic s mírně skloněnou střechou a obloženým průčelím, okna a dveře byly pravoúhlé. Někteří lidé z okolí si tropili žerty, že to jsou garáže nebo skladiště a ne kostel. Ale Williamovi Branhamovi to připadalo nádherné. Kazatelnu umístil přesně na tom místě, na kterém poklekl k modlitbě, když mu byl tento pozemek pod inspirací doporučen ke koupi samotným Pánem. v přední části posluchárny postavil tři kříže - jeden na kazatelně a po jednom na každé straně - přesně tak, jak to spatřil ve vidění.

Celý projekt stál 2000 dolarů a banka dala svolení ke splácení úvěru na dobu 20 let na základě hypotéky. Pro takové chudé shromáždění to byla veliká finanční zátěž navíc kdy se nacházeli uprostřed veliké krize. Aby Billy získal jistotu, že Branhamova modlitebna bude schopna plnit své měsíční finanční závazky, odmítl přijmout jakékoliv desátky a dary k osobním účelům, a dal přednost tomu, aby všechny tyto peníze mohly být investovány do modlitebny.

Billy nadále pracoval v Komunálních službách Indiany, i když byl převeden na jiné pracoviště. Nyní pracoval jako opravář elektrického vedení a dělal pochůzky kolem vedení vysokého napětí, které procházelo lesnatou krajinou. Tato práce se naprosto shodovala s jeho povinnostmi revírníka, takže častokrát mohl vykonávat obě povolání najednou. Byla to spíš šťastná shoda okolností, jelikož práce revírníka mu nepřinášela žádné příjmy.

Abý Billy docílil snížení ceny stavby, ponechal hliněnou podlahu (bez úpravy). Když venku zmrzla půda, podlaha uvnitř zmrzla také. Jednou ve středu večer přišel Billy do modlitebny dříve a zatopil ve dvou kamnech najednou, aby ohřál vzduch ve stánku předtím, než se sejde shromáždění. Lidé vcházeli do modlitebny po zmrzlé půdě. Předtím však než skončila bohoslužba, podlaha roztála a změnila se v rozbředlou hlinitou louži. Babičky s vnoučaty, všichni společně, zabředli do tohoto bláta po kotníky a jen s obtížemi se dostali ven. Ale i po této nemilé příhodě se tomu srdečně zasmáli a tak raději povrch podlahy vysypali pilinami, aby se to už neopakovalo.

Billy se chopil svých pastoračních povinností s elánem mladého a horlivého muže, který konečně mohl naplnit svou touhu. Kromě takových rutinních

KAPITOLA 16

JAKO NETOPÝR Z PEKLA

1933 - 1934

povinností, jako bylo kázání, konzultace a modlitby za nemocné, měl na starosti rovněž vedení zpěvu, placení úroků, vybírání popela z kamen, prostě každou práci, kterou bylo nutno udělat, vykonával Billy dobrovolně.

Jako pastor, který byl zároveň nově obráceným křesťanem, naplňoval Billy svůj čas získáváním zkušeností - některé se daly předvídat, jiné byly naprosto neobvyklé. Když se jednou v sobotu večer vracel domů svým autem, světlomety Billova auta osvětlily opilce vrávorajícího se na cestě. Jak se pak ukázalo, byl to, Wayne Bledsoe, mladý muž, který byl kdysi přítelem Billova bratra Edwarda. Prohibice byla stále v platnosti a tak Billy naložil Waynea do auta a přivezl jej domů. Předešel tím tomu, že by se Wayne dostal do rukou policie. Pomohl mu vejít do domu, položil ho do své postele a potom sobě ustlal na gauči.

"Wayne, nestydíš se?" spílal Billy.

"Ku ... Billy ... ku ... neříkej to, Billy."

"Pítí to není východisko. Předčasně tě to zabije. Měl bys svůj život odevzdat Ježíši. To by protáhlo tvůj čas do věčnosti."

"Aj, Billy."

Billy položil ruce na Wayново čelo. "Pomodlím se za tebe, Wayne."

Před domem zastavilo taxi. Bouchly dveře taxíku, a Bill slyšel kroky na chodníku. Nějaká žena zoufale klepala na dveře a volala: "Bratře Billy! Bratře Billy!"

Billy si pomyslel, lidičkové drazí, snad někdo neumírá. Rychle rozsvítil světlo, hodil na sebe oblečení, a běžel ke dveřím.

Ve dveřích stála osmnáctiletá Nellie Sandersová, její tvář byla bledá, její oči byly červené a oteklé.

"Pojď dál, Nellie."

Nellie vešla dovnitř. "Ó, Billy, jsem ztracená. Jsem ztracená."

"Co se ti stalo, Nellie? Měla jsi srdeční záchvat?"

"Ne, bratře Bille, šla jsem po ulici Spring a namouduši, bratře Bille, neměla jsem v úmyslu nic zlého."

Billovi to v hlavě jen vířilo, přemýšlel jak se zachovat k této hysterické dívce. "Uklidni se, sestro. Řekni mi co se stalo."

Nellie byla mladou křesťankou, jednou z těch, kteří se obrátili během Billových červnových stanových bohoslužeb. Ještě předtím, než odevzdala srdce

Ježší, byla jednou z nejlepších tanečnic v městě; a její partner, Lee Horn, vlastnil tyto trofeje a mohl to dokázat.

Nellie se zhluboka nadechla, aby tím zamezila třesení rukou. Snažila se mluvit pomalu a srozumitelně, ale znovu tak zrychlila, že poslední její slova vyzněla naprosto nesrozumitelně. "Procházela jsem kolem Redmanova tanečního sálu a zaslechla jsem taneční hudbu. Na chvíli jsem se zastavila a naslouchala. Hudba se mi začala líbit, čím dál tím více. Řekla jsem si: 'Pane, víš, že Tě miluji, ale teď jsem si zrovna vzpomněla na dobu, kdy jsem spolu s Leem vyhrávali ty všechny poháry a ceny. Snad, kdybych vešla po tom schodišti nahoru, možná by se mi naskytla příležitost vydat svědectví některým z těchto lidí.' A tak jsem po tom schodišti vystoupila nahoru, a než jsem se stačila vzpamatovat, už jsem byla na parketu v náručí nějakého chlapce. Ó, Billy, jsem už nadobro zatracena? Nechci dopadnout tak jak Margie."

Billy si vzpomněl na Margie W-, dívku v těch skrovných plavkách, která odmítla vystoupit z člunu, když ji o to tehdy Bill požádal. v té době křtil nově obrácené po červnové evangelizaci a tehdy sestoupila z oblohy ta mystická hvězda, Margie omdlela. Později se dala na pití. Během jedné rvačky v baru dostala do hlavy rozbitou sklenicí, která ji hrozně znetvořila. Poslední zpráva, kterou se Billy dozvěděl, bylo, že je v psychiatrické léčebně.

Nellie byla natolik vzrušená, že se celá třásla. Billy se ji snažil utěšit. "Ne, sestro, nejsi ztracena. Ale udělala jsi chybu, když jsi se na okamžik zastavila a naslouchala ďáblu hlasu, který tě zval zpět na místo, kdes byla předtím, než jsi se setkala s Ježíšem. Nejsem křesťanem až tak dlouho, ale vím jedno, že největší boj se odehrává v lidské mysli. Tam se odehrává boj mezi vírou a pochybností. Chceš věřit Slovu Božímu nebo pochybovat? Toto rozhodnutí musíš učinit sama."

"Ó, Billy, chci zvolit víru v Ježíše."

Wayne Bledsoe zatím trochu vystrízl, posadil se na posteli, naslouchal a byl zvědav, kvůli čemu je ten povyk.

Billy řekl: "Neznám dost dobře Bibli, ale věřím, že Ježíš řekl:

'Ve jménu Mém ďáblu vymítat budou.'"

Položil tedy ruce na ramena Nellie a modlil se: "Ďáble, nevím, kdo jsi, ale tohle je moje sestra a ty ji nech na pokoji. Musíš ji teď opustit. Slyšíš mě?"

Dveře se najednou začaly samy otevírat a potom se prudce zavřely – bam–bam– bam– bam– bum.

Nellie doširoka vyboulila oči. "Billy, podívej se tam. Co to je?"

Billy byl stejně tak překvapen jako Nellie. "Nevím." Pohleděl zpět na Nellie, a pokračoval v modlitbě: "Satane, opusť ji; satane, ve jménu Ježíše, vyjdi z ní."

Jakmile Billy vyslovil jméno Ježíše, přízrak jako stín se povznesl nad Nellie Sandersovou, jako nějaký obrovský netopýr s dlouhými křídly a nohama. Zavřel hrdelné "vrrrrrrrrrr" a pustil se do Billa, který zakřičel: "Krví Ježíše Krista, ochraňuj mě!" Démon změnil směr a odletěl směrem k posteli, na kterém seděl Wayne. Udělal jeden okruh a zmizel v posteli. s hrůzou v očích a střízlivý jako v kostele, Wayne zaječel, odhodil od sebe přikrývku a utíkal do druhé místnosti.

Billy odvezl Nellie domů. Když se vrátil, spolu s matkou rozdělali celou postel a vytřepali prostěradla. Nebylo tam však nic.

Billy byl z toho znepokojen a zmínil se o té příhodě před několika kazateli. Odpověď každého z nich byla v podstatě stejná: "Billy Branhame, dny vymítání ďáblů jsou za námi. Kromě toho člověk nemůže démona spatřit. To musela být pouze tvoje fantazie." Billy mohl připustit, že to byla jeho představivost, ale ten zjev spatřili rovněž Wayne s Nellie. Mohl to tedy být ten démon, který ho neustále trápil? Copak jej stále pronásledoval? Nacházel se stále v jeho blízkosti? Byl příčinou všech těch podivných věcí, které jej provázely v jeho životě, včetně těch vidění? Takové myšlenky jej neustále trápily a nutily jej uvažovat o tom, proč jeho život je tak odlišný od života jiných kazatelů, které znal.

WILLIAM MARRION BRANHAM SE OŽENIL s Amálií Hope Brumbachovou v pátek 2. června 1934. Billy ve věku 25 let, Hope měla téměř 21. Pronajali si malý domeček na ulici Grahamově č. 434, nedaleko od Branhamovy modlitebny. Domek měl pouze dvě místnosti. Jedna strana jim zároveň sloužila jako obývací pokoj a ložnice, ta druhá jako kuchyň. v domě nebylo tekoucí vody; Hope musela nosit vodu z veřejného vodovodu vzdáleného jeden městský blok. Paušální poplatek za nájemné a inkaso nebyl vysoký, ale 4 dolary za měsíc bylo maximum, které si mohli dovolit.

KAPITOLA 17

NADĚJNÉ MANŽELSTVÍ

1934 - 1935

William Branham s manželkou Hope

Novomanželé začínali své soužití s minimálním majetkem. Billy vlastnil starý kožený gauč a starou fordku. Máma dala Billovi starou kostru ze železné postele. Někdo jiný jim pak věnoval starou skládací postel. Ve sběrných

surovinách si Billy koupil za 75 centů vařič; dodatečně si pak ještě zakoupil nový rošt do toho vařiče za 1,25 dolaru.

Hope nastoupila do zaměstnání do Finova podniku, kde se šily košile, aby pomohla vylepšit rozpočet a umožnila zakoupit nějaký nábytek. Brzy ušetřili tolik, že si mohli dovolit u Searsů koupit kuchyňský stůl s židlemi bez povrchové úpravy za 3,98 dolarů. Billy natřel stůl na žluto a uprostřed stolu namaloval veliký zelený trojlístek, stejně tak namaloval i židle, a Hope ho proto škádčila, že je Ir. Tento nábytek výrazně zvýšil úroveň jejich domácnosti. Tyto hrubě udělané židle se nehodily k odpočinku. Billy byl při svém dvojitým zaměstnání během dne a svých pastoračních povinnostech večer, často velice unaven a přál si, aby se někdy mohl narovnat na polštářku pohovky s opěradly s podpěrou pro nohy, a tak si odpočinout při četbě Bible.

Bude-li Hope pracovat, uvažoval Billy, snad si bude moci, konec konců, koupit takový pohodlný kus nábytku. Tak tedy spolu zajeli na druhou stranu řeky do Louisville, do obchodu s čalouněným skládacím nábytkem, aby si pořídili křeslo. Naskytlo se jim Morrisovo křeslo, jehož cena byla pouze 16,98 dolarů. To jim nepřipadalo nad jejich možnosti. v očekávání nových zážitků Billy zaplatil zálohu ve výši 3 dolarů a přijel domů s nádherným, zeleným Morrisovým křeslem. Postavili ho do kouta v ložnici. Billy se okamžitě pohodlně posadil do toho měkkého sametu a vtáhl do nosu příjemnou vůni nového výrobku. Jediné slovo, kterým byl schopen vyjádřit svůj pocit, bylo: nebe.

Toto Morrisovo křeslo bylo doposud největším přepychem, který Billy vlastnil. Poté, co celý den chodil po trase vysokého napětí a po večerním kázání, které trvalo téměř do půlnoci, Morrisovo křeslo uvítalo jeho unavené svaly ve svých polštářcích. Během následujícího měsíce se častokrát stalo, že Billy usnul v křesle se svou otevřenou Biblí ležící v jeho klíně. Hope jej pak s láskou vybízela, aby vstal a uložila jej do postele.

Ale jeho příjmy brzy začaly dělat problémy, se kterými Billy nepočítal. Na základě smlouvy se zavázal splácet svůj dluh po dolaru týdně. Skutečnost ale ukázala, že to byly právě peníze, které nezbytně potřeboval na jiné účely. A když tak ubíhal týden za týdnem, splátka ve výši jednoho dolaru způsobila problém v jeho nejistém rozpočtu. v sedmém týdnu Billy poprvé nezaplatil svoji splátku. Prostě ten dolar neměl. Další týden se jeho situace nezměnila. Když Billy nezaplatil potřetí za sebou, byl telefonicky upozorněn leasingovou společností. Billy se s těžkým srdcem omluvil a navrhl, aby si křeslo vzali zpět.

Několik dnů poté, když se Billy vrátil z práce, kuchyně byla plná příjemné vůně jeho oblíbeného třešňového koláče. Po večeři si vzal dva kousky koláče a

polil si je čirokovou melasou. Pak si dobíral z Hope: "Proč jsi ke mně dnes tak milá?"

Její úsměv prozrazoval, jako kdyby něco v sobě tajila. "Billy, ten kluk od sousedů dneska přinesl červy. Co říkáš, nepůjdeme si na chvíli k řece zarybařit?"

To zarazilo Billa úplně, protože Hope neměla pro rybaření velké pochopení. "Pojďme se nejdříve posadit do vedlejší místnosti, já si tam dojím ten třešňový koláč."

"Ne, Billy, pojďme nejdřív na ryby." v jejích slovech bylo možno vycítit úpěnlivou prosbu.

"Miláčku, co se ti dnes stalo?"

Hope řekla: "Nic," ale v jejích očích se objevily slzy.

Billy už tušil oč jde a tak řekl: "Pojďme nejdřív do ložnice." Když sklonila hlavu, Billy věděl, co se stalo. Objal ji svou rukou a společně vešli dveřmi do ložnice. Morrisovo křeslo bylo pryč.

Hope opřela svoji hlavu na Billovu hrud' a vzlykala: "Ó, Billy, chtěla jsem, aby ti ho nechali. Velice jsem se o to snažila."

Billy ji něžně objal. "Vím, miláčku. To není tvoje vina. Nemohli jsme tomu zabránit. Ale jednou se všechno změní. Jednou nám to Bůh umožní, a budeme mít hezké křeslo."

Hlavu měla položenou tak, že se mohla dívat do manželových očí ve kterých se zračil opět klid. "Doufám, Billy."

Navzdory nevyhnutelnému strádání následkem chudoby, Billy a Hope Branhamovi žili spolu šťastně. Vážili si jeden druhého a jejich bezmezná láska byla schopna vyrovnat všechny nerovnosti na cestě jejich života. v prosinci 1934 Hope otěhotněla. Oba byli vzrušeni myšlenkou, že budou mít dítě. Jelikož Billy byl irského původu a Hope německého, dobíral si Hope tím, že ji říkal: "Jestli to bude chlapeček, pak mu dáme jméno Heinrick Michael."

Hope zalapala po dechu. "Billy, to zní hrozně."

13. září 1935 Hope porodila. Měla těžký porod a málem při něm přišla o život. Billy udělal mnoho mil na podlaze čekárny v nemocnici. Ve tři odpoledne se ozval dětský pláč. Když to Billy uslyšel, zvolal: "Děkuji ti, Pane! To je chlapec, a bude se jmenovat Billy Paul."

Během několika minut z porodního sálu vyšel lékař, který řekl: "Velebný pane Branhame, mohl bych vám vystavit účet za opotřebení našeho linolea, ale stálo to určitě za to. Máte syna."

Když se Billy ujistil, že s jeho manželkou je už vše v pořádku, nemohl se ubránit tomu, aby si zavtipkoval: "Miláčku, změnil jsem svůj názor. Myslím si, že jméno Heinrich Michael se nehodí. Jelikož se narodil 13. v pátek, dáme mu jméno Jinx."

Hope se usmála. "Billy, chci, aby se jmenoval po svém otci."

"Bude se tedy jmenovat po svém otci a rovněž po velikém apoštolu, svatém Pavlu. Dáme mu tedy jméno Billy Paul."

V říjnu roku 1935 v novinách halasně oznamovali zprávy o Mussoliniho nepředvídaném vpádu do Etiopie. Itálie se svou moderní výzbrojí si podrobila velice rychle tuto zaostalou zemi a rozdrtila celý etiopský odboj. Evropa vyjádřila svoji nevoli vůči tomuto vpádu a okamžitě na Itálii uvalila ekonomické sankce.

Billy dychtivě a se zájmem četl noviny. Nerozuměl, jaká to byla zvláštní síla, která mu dovolila nahlédnout do budoucnosti, ale ať to bylo cokoli, události, které takto spatřil, se vždy uskutečnily. Znovu jej zaměstnávala otázka v jaké míře může dar pocházet od ďábla, jak mu to důrazně dokazoval jistý přítel, kazatel. Bill byl tím zmaten.

Jednou v neděli po skončení bohoslužby Billy potají zaslechl Walta Johnsona, když řekl: "Měli jste včera v noci slyšet ty fanatiky."

Billy vstoupil do rozhovoru. "Co tím míníš, bratře Walte?"

Walt žvýkal kousek pomerančové kůrky, měl problémy s trávením. "To jsou letniční, Billy. Nikdy jsi něco takového neviděl; oni skáčou nahoru a dolů a válejí se po podlaze. A říkají, že pokud nebudeš mluvit v nějakém nesrozumitelném jazyku, nejsi spasen."

"Kde to bylo?"

"Ve stanovém shromáždění v Louisville. Ta skupina se jmenuje Dům Davidův. A těmto bohoslužbám říkají Škola proroků, samozřejmě jsou to barevní lidé."

"Ó, tím se to dá vysvětlit," řekl Billy, uvědomoval si, jak fanatickým způsobem někteří barevní lidé vyjadřují své náboženské učení.

"Bylo tam rovněž hodně bílých."

"Opravdu? Chovali se také tak?"

"Ano."

"To je legrační. Divím se, že se bílí lidé dali do takových nesmyslů zatáhnout." Billy zavrtěl hlavou. "Dobrá, tuším, že bychom tomu měli přijít na kloub."

Tato zpráva probudila Billovu zvědavost natolik, že v pondělí večer jel na druhou stranu řeky do Louisville, aby si to ověřil. I když nespatriil nikoho se válet po zemi, dav byl skutečně plný zanícení ohledně něčeho, co mu připadalo jako zvláštnost v jejich učení.

Během bohoslužby povstal nějaký muž ve středním věku, nezvyklého zevnějšku, aby vydal svědectví. Billovi se při tom vybavil prorok Starého zákona s šedivými vlasy po ramena a kadeřavým plnovousem pohybujícím se po jeho hrudi. Jeho svědectví bylo stejně tak zářející, jako jeho zjev. Představil se jako John Ryan z Dowagiac, z Michiganu. Řekl, že Pán mu nařídil, aby šel do Louisville, v Kentucky a vydal v tomto shromáždění svědectví. Hovořil o Boží moci a ohni Letnic, o křtu Duchem Svatým. Jeho svědectví mělo v sobě tolik energie a přesvědčení, že se Billy rozhodl, že se s tímto zvláštním mužem musí poznat.

Po skončení bohoslužby si spolu dlouho povídali. John Ryan řekl, že ve svém mládí byl akrobatem v cirkuse. Po dlouhá léta patřil ke katolické církvi, ale potom, když své srdce odevzdal Ježíši Kristu; stal se letničím, a teď že cestuje jak jej vede Pán, a kamkoliv přijede vydává svědectví o Boží moci.

Billy se mu svěřil o svém sedmidílném vidění, které spatřil v červnu 1933. Když se John Ryan dozvěděl, že první část předvíдалa invazi Mussoliniho do Etiopie, Ryan mohl jen stěží potlačit svůj obdiv a požádal jej, aby si mohli o tom později promluvit. To Billovi vyhovovalo, a tak pozval toho starého muže do svého domu na noc.

Ráno seděli spolu dlouho u kuchyňského stolu, zatímco Billy se s ním dělil o některé ze svých zvláštních zkušeností. v rozhovoru s tímto příchozím cítil mnohem více svobody, než v rozhovorech s kazateli, které znal po celá léta.

John Ryan povzbudil Billa, aby věnoval patřičnou pozornost těmto viděním a podotknul, že ona mohou být Božím hlasem, který k němu promlouvá. Potom začal mluvit o něčem, co nazval "letniční zkušeností," o níž řekl, že byla a je Boží moci, dynamikou, a živoucí silou v životě křesťana. Billy nebyl schopen tomu všemu porozumět. Tento muž používal neobvyklých termínů, jako "křest Duchem Svatým," "mluvení v jazycích" a "vykládaní jazyků". Ale jedna věc byla zřejmá: John Ryan rozhodně věřil tomu, co říkal. Když něco mluvil, byl tím inspirován. Najednou pozvedl ruce a začal drmolit nějakým neznámým jazykem. Za chvíli se zastavil. Potom chodil okolo stolu, položil ruku na Billovo rameno a řekl: "Bratře Billy, zde

je výklad. Ty jsi teď ještě mladíkem. Je v tobě ještě hodně mládí. Ale jednou se to všechno ustálí a všemohoucí Bůh tě použije k probuzení národů."

BĚHEM NÁSLEDUJÍCÍCH ŠESTI MĚSÍCŮ Bill několikrát pozval k sobě Johna Ryana a to umožnilo Billovi, aby se s ním lépe seznámil. Ryanův dar mluvení v jiných jazycích byl pro Billa choulostivou záležitostí; ale Billy si vážil bezúhonnosti Ryanova křesťanského života. Tento muž byl velice pokorný, odevzdaný modlitebnímu životu a byl veden Pánem.

KAPITOLA 18

CHYBA PO SHROMÁŽDĚNÍCH V MISHAWAKA

1936

John Ryan bydlel v Dowagiac ve státě Michigan, v malém městečku asi 450 km severně od Jeffersonville, těsně za hraniční čarou státu Indiana. Také i on pozval Billa k sobě na návštěvu, snažil se jej nalákat vyprávěním o báječném rybaření v nedalekém jezeru Papaw.

Pro Billa to bylo opravdové pokušení. Ač po celá léta nevěděl, co to je dovolená, výdaje na takovou cestu byly pro něj značné. Hope se podařilo ušetřit ze svého výdělků v továrně 8 dolarů. Bude možno zdůvodnit útratu tak těžce vydělaných manželčinych úspor na prázdninové výdaje, když doma zůstávalo tolik nedořešených věcí, na které by měly tyto peníze být věnovány? Ale Hope byla jiného názoru. Když ušetřila tyto peníze ze svého výdělků, cítila, že má právo rozhodnout o tom, co se týká útraty těchto peněz - a jejím přáním bylo, aby si její manžel odpočinul. Billy s tím nakonec souhlasil a přál si, aby ona jela s ním. Ale Hope to nepřijala a zdůvodnila to tím, že raději zůstane doma a bude opatrovat svého devítiměsíčního Billy Paula. Kromě toho už byla Hope ve třetím měsíci těhotenství se svým druhým dítětem, měla obvyklé potíže nevolnosti žaludku se zvracením. Byla přesvědčená, že taková cesta by ji neprospěla.

A tak v červnu 1936 Billy natankoval benzín do své "T" fordky a vyrazil na sever na dovolenou. Když přijel do Dowagiac ve státě Michigan, paní Ryanová jej vlídně uvítala. K Billovému překvapení, však John Ryan nebyl doma. Paní Ryanová mu vysvětlovala: "Pán jej poslal někam na jih do Indianapolis."

Billy si prohlížel tuto malou, dvoupokojovou chatrč. Kredenc neměla dvířka, a tak se mohl přesvědčit, že byla prázdná. "Ty dovolíš manželovi odjet a nechat tě doma, aniž by ti zanechal něco k jídlu?"

"Ó, bratře Billy, on je ale služebníkem Božím," řekla.

Billy si pomyslel, Pán požehnej tvému starému věrnému srdci, sestro. Máš-li takové přesvědčení o svém manželovi, pak jej nebudu ani já kritizovat.

Po celodenním rybaření na jezeru Pawpaw, Billy přinesl paní Ryanové svůj bohatý úlovek. Ona neměla doma ani sádlo, na kterém by mohla ryby usmažit, a tak Billy zajel do města a nakoupil nějaké potraviny.

V sobotu ráno Billy vyrazil na zpáteční cestu. Když projížděl malým městečkem Mishawaka v Indianě, všiml si auta s velikým nápisem na boku: "JENOM JEŽÍŠ". Billy si pomyslel: "Co to má znamenat?" Pak spatřil další auto s nápisem na dveřích: "JENOM JEŽÍŠ"; pak další a další. Ten znak byl vidět všude, byl nalepen na kadilacích, buicích, fordech, dokonce i na bicyklech. Se zvědavostí se Billy pustil za jedním z nich a to jej přivedlo k velikému kostelu na okraji města. Okolní ulice a parkoviště byla nacpána zaparkovanými automobily, a většina z nich měla ten zvědavost vzbuzující nápis: "JENOM JEŽÍŠ". Když se Billy přiblížil k budově, zaslechl skrze otevřená okna zpěv. Zpěv shromážděných byl provázen výkřiky a povyky jednotlivců. Podobalo se to bohoslužbě, kterou Billy spatřil v Louisville, když navštívil skupinu, které říkali Dům Davidův. Pomyslel si: Aj, zde uvidím, co to je být náboženským fanatikem.

Zaparkoval tedy svůj vůz a vstoupil dovnitř. Svatyně byla naplněná nejméně dvěma tisíci lidí, jak bílými tak i černými. Billy byl nucen se postavit dozadu a hledět ponad hlavami zástupu, aby mohl sledovat, co se tam děje. Kdesi vepředu hrálo piano. Lidé tleskali a s vervou zpívali: "Jeden z nich, jeden z nich, já jsem tak šťasten, že jsem jeden z nich ..." Ženy tak křičely, že Billy měl husí kůži na zádech. Pak někdo začal velice usilovně tancovat v uličce. v okamžiku se k němu přidali další. Celý dav se dal do pohybu a začal se v rytmu hudby kolébat.

Billy si nejdříve pomyslel: "Aj! Hu! Co za církevní mravy! Co se to, pro pána krále, děje s těmi lidmi?" Ale čím déle tam stál, tím lépe se cítil. Začal přemýšlet o tom: "S těmi lidmi je všechno v pořádku. Oni nejsou blázni; oni jsou tak uchvázeni."

Když začalo kázání, Billy se dozvěděl, že to byla celostátní konference Letniční církve. Konala se zde na severu kvůli rasové segregaci, která jakožto morová rána, přetrvávala na jihu. Nějaký mladší kazatel hovořil o křtu Duchem Svatým a zatímco kázal, vztahoval svůj prst. Billy měl dojem, že ukazuje právě na něj. Ten kazatel se neustále odkazoval na taková místa Písma, jako Skutky 2:4:

"A všichni byli naplněni Duchem Svatým, a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat."

Skutky 2:38:

"Dělejte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha Svatého.

" Skutky 10:44, 46:

"A když ještě Petr mluvil ta slova, Duch Svatý sestoupil na všechny, kdo poslouchali Slovo ... slyšeli je, jak mluví jazyky."

Toto je část Bible, pomyslel si Billy. Předtím jsem to neviděl. Snad přece něco na tom je. Čím déle tomu naslouchal, tím více se mu to líbilo. Před ukončením bohoslužby uvažoval takto, mohu o těchto lidech říci jedno, oni se nestydí za své náboženství. Tuším, že se tu večer vrátím.

Billy chtěl zůstat a přesvědčit se o tom, co to je ten křest Duchem Svatým a tak se vrátil do auta, a spočítal si své drobné. Zůstalo mu 1,75 dolaru. Jelikož věděl, kolik jej bude stát benzin na cestu domů, zjistil, že mu zůstalo pouhých 20 centů. To bylo málo na pronájem postele na jednu noc v turistickém útulku. Ale na tom přece nezáleželo - mohl se vyspat v kukuřičném lánu. Když přijel do města, koupil si sáček sušených věnečků za jeden nikl a spočítal, že s tímto může vydržet naživu dva dny. Snědl tedy jeden věneček a vrátil se zpět na večerní shromáždění.

Před zahájením bohoslužby sestoupil z pódia muž a řekl: "Dnes večer bychom si přáli, aby všichni kazatelé, bez ohledu na denominaci, přišli a posadili se na pódium." Přes dvě stě kazatelů se protlačilo nahoru a obrátilo se tváří k obecenstvu. Když se už všichni posadili, muž za kazatelnou řekl: "Nemáme dost času pro vás všechny, abyste mohli kázat, a tak bychom si přáli, aby každý jeden z vás přišel sem k mikrofonu a představil se svým jménem, a odkud přijel."

Mikrofon visel na kabelu ze stropu a houpal se několik desítek centimetrů nad kazatelnou. Billy ještě nikdy předtím mikrofon neviděl. A tak tedy, zatímco se Billy blížil ke kazatelně zvědavě si ho prohlížel a pak řekl: "William Branham, evangelista, Jeffersonville, Indiana."

Tohoto večera Billy spatřil neobvyklou a intrikující podívanou, kterou si měl zapamatovat do konce svého života. v obecenstvu seděli dva muži, kteří se zdáli být neobvyklými Božími nástroji. Všiml si jich už během odpoledne a nyní tam byli znovu. Jeden z nich povstal a začal mluvit jinými jazyky, jako by střílel z automatu. Pak se postavil ten druhý a vykládal v angličtině to, co ten první muž řekl v neznámém jazyku. Za chvíli se to opakovalo, ale v opačném pořadí. Billy

obdivoval spiritualitu těchto mužů a proto se rozhodl, že si s nimi musí zítra, před odjezdem domů, promluvit.

Když přišel čas na kázání, za kazatelnu se přibelhal starý barevný muž. Měl na sobě dlouhý, tmavý kabát se sametovým límcem. Jeho hlavu lemoval úzký, bílý proužek vlasů. Vypadal tak vetčný a křehký, že to Billa zarazilo; snad nenechají kázat tohoto vetchého starého muže, nebo snad ano?

Samozřejmě, že ho nechali kázat. Ten starý džentlmen přistoupil k mikrofonu a řekl: "Drahé děti, můj text pro dnešní večer chci vzít z knihy Jobovy." Otevřel svou Bibli a četl:

*"Kdes byl, když jsem zakládal zemi? ... Když
prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všickni synové
Boží?"*

A z tohoto odstavce místo, aby přivedl své téma na zem, ten starý kazatel se vrátil milióny let dozadu a popsal co se dělo tehdy, když země byla pouhou myšlenkou v Božím rozumu. A potom se procházel časem, skrze jednotlivá období, sledoval po celou cestu až do Milénia duhu na obzoru a ještě dál, do nového nebe, a nové země. Když dospěl až sem, byl tak šťasten, že zakřičel: "Sláva Bohu! Myslíte si, že jsem vymyslel nějaké nové náboženství? Bratře, mám jen nové důkazy toho staromódního náboženství! Ejchuchu!" Vyskočil do vzduchu, srazil paty k sobě a zakřičel: "Haleluja! Nemám zde dost místa, abych mohl kázat." A poskočil na pódiu tak hbitě jako dítě.

Billy zíral pln obdivu. Pomyslel si, jestliže křest Duchem Svatým způsobil, že ten muž může takto jednat, co by to potom způsobilo ve mně?

Po bohoslužbě se Billy krátce zastavil u městského hydrantu, aby vypil několik doušků vody, snědl několik věnečků sušenek, a pak odjel na venkov a zaparkoval u kukuřičného lánů. Jeho sváteční, drsně utkané, proužkované, bavlněné kalhoty byly beznadějně pomačkány a tak se je Bill pokusil vyžehlit. Položil je tedy na přední sedadlo svého auta, odepnul zadní sedadlo a položil ho na kalhoty. Věřil, že váha sedadla do rána vyrovná puky na kalhotách. Pak se položil do trávy pod třešeň a modlil se. "Pane, co to vlastně je, do čeho jsem se to náhodou dostal? Je to ono, co John Ryan nazval letniční zkušeností? Pane, pomoz mi poznat to, co v tom vězí. Nikdy jsem neviděl tak nábožné lidi, jako jsou tito. Také nevím, co to je, co mají oni, ale cítím, že to je to, po čem touží moje srdce. Bože, dej mi nalézt přízeň u těchto lidí."

Bylo dlouho po půlnoci, když svinul košili a podložil si ji pod hlavu jako polštář a zdřímnul si.

Ráno Billy zkontroloval stav svých kalhot. Nebylo to o moc lepší, ale každopádně vypadaly lépe, než jeho druhé kalhoty. A košile? To byla hrůza. Billův baptistický výcvik vypěstoval v Billovi přesvědčení, že než se jde do chrámu Páně, je třeba si obléci nejlepší šaty. Hrozil se tedy představy, že by mohl jít v montérkách a tričku. Ale potom se uklidnil. A proč ne? Nikdo mne tu nezná. Snad to nějak dopadne.

Přijel tedy do kostela včas. Svatyně se naplňovala lidmi, vedle něj se posadil barevný muž a po druhé straně nějaká běloška. Po skončení zpěvu přistoupil k mikrofonu muž a řekl: "Včera večer byl tady mezi námi na pódiu nejmladší kazatel, který je evangelistou. Jmenuje se William Branham a je z Jeffersonville, ze státu Indiana. Přáli bychom si, aby sem přišel a přinesl ranní poselství."

Billy nevěřil vlastním uším. Pohleděl dolů na svůj ulepený oděv a podvědomě sjel níž ve své židli.

Ten muž opakoval: "Je zde někdo, kdo něco ví o Williamovi Branhamovi, evangelistovi z Jeffersonville? Byl zde na pódiu včera večer. Chceme, aby nám přinesl dnes ráno poselství."

Billy se ve svém sedadle ponořil ještě hlouběji. Barevný muž, který seděl vedle něj, se k němu naklonil a zeptal se: "Hele, víš o něm něco?"

Nechtěl tomuto muži zalhat a tak zašeptal: "Ano, znám jej."

"Je zde?"

"Ó, ano, on je zde ale -"

"Tak jej tedy přiveď."

To už přivedlo Billa do opravdových nesnází. "Dobrá - aj- dívej, bratře, - to jsem já."

Ten barevný muž se pousmál a přikývl hlavou. "Myslel jsem si to, když jsem tě viděl jak se tady schováváš. Vstaň a jdi kázat."

"Ne, nemohu tak jít." Billy svíral své ušmudlané tričko.

"Tito lidé nejsou zvědaví na tvůj oděv. Jen jdi."

"Ne, pane, nemohu."

Hlas z mikrofonu se ozval znovu: "Našel se někde kazatel William Branham?"

Ten barevný muž pozvedl svoji ruku a prstem poukázal dolů na Billa, a zavolal: "Tady je! Tady je!"

Billy se pomalu zvedl. Každé oko v budově hledělo na něj. Jeho tváře zčervenaly a v uších jako by se usadil oheň. Se svou Biblií pod paží kráčel středem uličky nahoru na pódium. Rozpačitě se postavil za kazatelnu. Dav jej znervózňoval; rovněž jeho oděv jej znervózňoval. Dokonce ten moderní mikrofon jej znervózňoval. Ale nejvíce jej znervózňovalo to, že neměl na srdci nic, o čem by mohl kázat.

A tak začal: "Dobrá, drazí shromáždění, nevím toho sice moc o vašem způsobu kázání. Náhodně jsem projížděl touto cestou a přihodilo se mi ..." Položil svou Biblii vazbou na kazatelnu a nechal ji, aby se náhodně otevřela. Zatím co pronášel tato slova, jeho zrak sklouzl na první verš na jedné ze stránek. Byl to Lukáš 16:23:

"Potom v pekle pozdvihl své oči, když byl v mukách, ... zvolal."

Billy okamžitě poznal příběh o boháči, který nechal bez povšimnutí žebráka jménem Lazar. Ten boháč umřel a šel do pekla.

Billy měl již námět ke kázání. Přečetl tento příběh posluchačům, a potom kázal: "Ten boháč seděl v pekle. Proč byl v mukách? Nespatřil tam kvítí a zaplakal. A nespatřil tam děti a zaplakal. Neuslyšel tam písně a zaplakal ..." Tímto způsobem Billy pokračoval a poukazoval na konečnou tragedii života člověka, který opovrhne evangeliem. Čím déle kázal, tím hlouběji se tito letniční lidé nořili do jeho námětu, dokud se celý ten dav nerozvířil v přívalu emocí. "Nebyl tam pokoj a zaplakal. Nebyla tam láska a zaplakal. Nebyli tam křesťané a zaplakal. Nebyl tam Bůh, tak zaplakal." Konečně se rozplakal i Billy.

Dav povstal a křičel k Bohu, aby se nad nimi slitoval. v tom okamžiku se shromáždění v Billově vědomí zastřelo a ztratil se v emocionálním víru lidského pohybu. Nevzpamatoval se z toho, až dokud nestál venku před kostelem na hřbitově. Vysoký, statný muž přišel k němu a řekl: "Říkáš, že jsi evangelista?"

"Ano, pane."

"Jsem Elder Johnson z Texasu. Co kdybys přijel k nám do Texasu a posloužil nám během evangelizace?"

Billy po očku spatřil vysoké podpatky kovbojských bot u tohoto muže. "Jsi kazatelem?"

"Jistě."

Ihned poté přistoupil k němu menší muž v boxerských kalhotách s kostkovaným vzorem, jaké nosí staří hráči golfu. "Jsem kazatel Snith z Miami na Floridě. Mám pět set svatých ve svém sboru. Rád bych tě rovněž uvítal na evangelizaci."

Billy svařtil obočí a pomyslel si, moje montérky a tričko nejsou ještě konec konců tak hrozné.

Pak k němu přistoupila nějaká žena a řekla: "Vykonávám misijní práci mezi Indiány v severním Michiganu. Když jsi kázal, Pán mi sdělil, abych tě požádala, abys mi přišel pomoci s prací uprostřed Indiánů."

"Moment," řekl Billy, "dovol abych si vzal kousek papíru a poznamenal si to." Zatím co si psal jméno a adresu, přicházeli další s tím stejným požadavkem - dokud Billy neměl tolik pozvání, že by mu to naplnilo celý rok usilovným cestováním. Billy se cítil jako v extázi. Jeho život se tedy změní. Nemohl se dočkat chvíle, kdy se vrátí domů a řekne to Hope.

Ale předtím, než odjel domů, byli zde ještě dva muži, se kterými se chtěl setkat. Hledal uprostřed zástupu před kostelem tak dlouho, dokud nezahlédl toho muže, který na něj zapůsobil během ranního shromáždění tak mocným dojmem jazyků a jejich výkladů. Billy se k němu prodral a představil se.

"Aj, to jsi ty ten mladý muž, který dnes ráno kázal," řekl ten starší pán. "Přijal jsi křest Duchem Svatým?"

"Jsem baptista."

"Ale přijal jsi křest Ducha Svatého poté, když jsi uvěřil?"

"Víš, bratře, nemám to, co máte vy, to vím."

"Mluvil jsi v jazycích?"

"Ne, pane."

"Mohu ti tedy na rovinu říct, že nemáš Ducha Svatého."

Billy pokrčil rameny. "Ano, pokud to je to, co obnáší křest Duchem Svatým, pak to jistě nemám."

Rozhovor pokračoval dál a Billy pozorně sledoval toho muže, zkoumal jeho ducha. Ačkoli ještě nerozuměl té jedinečné moci, kterou měl, učil se, jak ji používat, aby dosáhl svého cíle. Objevil totiž, že když se chce o někom něco dozvědět, může to odhalit pokud si delší dobu promluví s dotyčnou osobou, aby se mohl kontaktovat s jejím duchem. Ten starší křesťan tedy vycítil, že se děje něco neobvyklého, protože jeho oči se prudce a nervózně pohybovaly sem, a tam.

Billy pokračoval ve svém rozhovoru a brzy na to se dostavilo vidění. Billy pocítil úlevu - ten muž byl ryzím, opravdovým křesťanem.

V přesvědčení, že je na správné cestě, Billova duše vzplála touhou poznat Boha více. Cestou zpět k autu procházel kolem toho druhého muže, který jej tolik upoutal v tom obecenství. Billy se mu rovněž představil.

Ten muž se zeptal: "Do které církve patříš?"

"Jsem baptista."

"Nemáš ještě Ducha Svatého, že ano?"

"Inu, nevím. Víím, že nemám to, co máte vy."

"Mluvil jsi už v jazycích?"

"Nikoliv."

"Pak ho nemáš."

A zatímco spolu rozmlouvali, Billy hledal způsob, jak rovněž uchopit ducha tohoto muže. Když se konečně dostavilo vidění, život toho muže se odhalil takovým způsobem, jako kdyby prasklo shnilé vejce. Billy spatřil, že ten muž byl ženatý s tmavovláskou, ale momentálně žil s blondýnkou, se kterou měl dvě děti. Vidění pokračovalo až do podrobnějších detailů. Zde stál očividný pokrytec. Ten muž nebyl "Jenom Ježíš"; on byl "Jenom neděle". Ve vidění jej Billy spatřil jak sedí v hostinci, pije a proklíná; a pak jak sedí v neděli v kostele, mluví v jazycích a prorokuje! Billy se s hrůzou přikrčil. "Pane, promiň mi. Ten duch uprostřed těch lidí musí být falešný, jak by jinak mohl ten pokrytec stát v kostele a prorokovat?"

Billy se omluvil a rychle vyhledal své auto. Utíkal z Mishawaka a myšlenky se v jeho hlavě hemžily jako jeho ojeté auto, když se pohupovalo nahoru a dolů na vozovce. Pane, tomu nerozumím. Jak může pravý Duch Svatý padnout ve stejnou chvíli na pravého křesťana a zároveň na toho pokrytce? To přece není možné. Snad jsem byl podveden, ale takovou věc nemohu v Bibli uvidět. Myslím si, že bych celý ten podnik s jazyky a proroctvími měl rychle opustit.

Pak si Billy vzpomněl na to, co řekl Ježíš u Marka 16:

" Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v Mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích ..." Billy si pomyslel, to je tedy Písmo. Jak se k tomu mám postavit?

Tato otázka se nevyřešila sama, a tak ji nechal být stranou; místo toho se ve svých myšlenkách soustředil na to, co by měl podniknout ve věci těch pozvání, která měl v zadní kapse. Jeho duch tím ožil; jeho sen rozprostřel křídla jako orel, jenž se vznáší nad oblaky a s očekáváním hledí na svou budoucí cestu. Vzpomenul si také na to, co mu bylo Pánem řečeno při kladení úhelného kamene modlitebny: "*Konej práci evangelisty ...*" vypadalo to nyní tak, jako kdyby sám Bůh tuto cestu pro něj klestil.

Mezitím co Billy přijel domů, cítil se tak unesen, že byl hotov zabalit si věci a na druhý den vyrazit na cestu. Hope k němu s chvatem přiběhla, její tmavé vlasy vlály ve větru. Jakmile ji objal, Hope vycítila jeho nadšení. "Billy, z čeho máš takovou radost?"

"Miláčku, našel jsem největší církev na světě."

"Kde jsi byl?"

"V okolí Mishawaka. Miláčku, to je církev! Tito lidé pláčívají a křičívají; nestydívají se za své náboženství. Hope skepticky svráštla obočív: "Nejsou to ti letniční fanatici, že ne?"

"Nevím, co to jsou za fanatici, ale oni mají to, co já potřebuji. Viděl jsem devadesátiletého muže, jenž znovu omladl. Někteří z nich mluví v jiných jazycích, jiní je vykládají. A kázání! Kážou, až jim dojde dech, pak kleknou na podlahu a vrátív se zpět, popadnou dech, a pokračují dál. Nic takového jsem ještě ve svém životě nespátřil. A dívej." Zde se Billy předvedl listem papírív s jejich jmény a adresami. "Všichni tito pastořív mě zvou k sobě, abych přijel a kázal v jejich sborech, počínaje Michigánem až po Texas. Ukončív tedy pracovní poměr, opustív svůj sbor a začnu kázat na plný úvazek mezi těmito lidmi. Mám tolik pozvání, že s tím vystačív na celý rok. Půjdeš se mnou?" Hope odpověděla, bez jakéhokoliv zaváhání: "Billy, když jsem se za tebe vdala, slíbila jsem ti, že k tobě přilnu, dokud nás smrt nerozloučív. Jistě, půjdu s tebou."

Dalším krokem bylo oznámit tuto věc rodičív. Když Billy přišel ke své mamince, Ella řekla: "Billy, vzpomínám si na ten sen, který jsem měla několik dnů po tvém obrácení. Viděla jsem tě tehdy na bílém obláčku, jak jsi kázal celému světu."

Billy si matně vzpomněl, že mu před léty o takovém snu vyprávěla. Billy pokrčív rameny. "Dobrá, o celém světě nevím, ale rozhodně budu kázat po celých Státech. A mami, měla bys vidět, jak tito lidé jsou nadšení pro Ježíše. Oni se ani trošku nestydív vykřiknout Jeho jméno."

"Dávno tomu jsme měli v Kentucky lidi, kterým jsme říkali baptisté starého ražení. Oni se rovněž tak chovali, křičeli, volali. To je, Billy, opravdové náboženství vyvěrající ze srdcem."

"Věřím v náboženství, které lze pocítit srdcem, mami."

Pohladila jej po rameni. "Já vím, že ano, Billy. Důvěřuji Bohu, že ti požehná."

Ale když přišli k matce Hope, to byla jiná historie. Mezitím se pán a paní Brumbachovi rozešli. Charlie Brumbach se přestěhoval do Fort Waynu v Indianě. Paní Brumbachová bydlela nadále ve svém domě v Jeffersonville. Seděla právě na verandě s Hope a svou matkou, když Billy řekl: "Paní Brumbachová, našel jsem vzácnou skupinu lidí. Máme v plánu společně s Hope odcestovat za těmito lidmi." Pak vyprávěl svůj příběh z Mishawaka.

Paní Brumbachová sraštila čelo. "Williame, dávám ti tímto na vědomí, že nikdy nedovolím, aby moje dcera si zavdávala s takovou bandou letničních fanatiků, s takovou lůzou."

"Ó! Paní Brumbachová, to je nejšťastnější skupina lidí na světě. Oni se nestydí za své náboženství. Mně se to náramně líbí."

"To jsou odpadky," trvala na svém, "nejsou nic jen smetí! Neuvědomuješ si, že to jsou lidé, kteří byli vypuzeni ze všech ostatních církví? Nikdy ti nedovolím mou dceru tahat mezi takovou spodinu. To je ale nápad!"

"Ale, paní Brumbachová, v hloubi srdce cítím, že Pán si přeje, abych opravdu s těmito lidmi šel."

"To je smetí," opakovala. "Williame, proč se neusadíš ve svém sboru, dokud nesplatíš dluh; pak se starej o byt a jednej jako člověk, který má zdravý rozum. Myslíš si, že bych mohla být šťastná, kdybych viděla svou dceru, jak ji vláčíš napříč zemí - dnes by se najedla, zítra by neměla vložit co do úst; a nikdy by neměla příležitost se slušně obléci?"

"Paní Brumbachová, tady nejde o oblékání. To je věc, ohledně které cítím, že je Boží vůlí, abych ji konal."

"Ne, opravdu ne, nikdy nedovolím mé dceři jít mezi takovou lůzu." Zde se paní Brumbachová obrátila a zlostně se podívala na Hope, jako by ji chtěla obvinít, řekla k ní: "A pokud to uděláš, přivedeš svoji matku do hrobu se zlomeným srdcem."

Hope se zděšením řekla: "Mami, myslíš to vážně?"

"Přesně tak, jak jsem to řekla."

Hope se rozplakala. Billy ji objal. "Paní Brumbachová, ale to je moje žena."

"Ale ona je mou dcerou!"

Billy odpověděl: "Jistě, madam." Povstal a odcházel z verandy k automobilu.

Hope běžela za ním. "Billy, nehleď na to, co řekla moje matka, já stojím za tebou."

"Ó, v pořádku. Zapomeňme na to."

"Ale, Billy, pokud cítíš, že Bůh si to přeje, pak musíš jít."

Billy si povzdechl. "Miláčku, myslím si, že nosím vodu na obou ramenech, ale nechci urazit tvoji matku. Co kdyby se jí skutečně něco stalo během naší cesty? Pak by sis do konce života dělala výčitky, že jsi zlámala srdce své matky. Odložme to na nějakou dobu."

A tím Billy ignoroval to první Boží volání k celonárodní evangelizaci. Brzy se ukázalo, že to byla ta největší chyba, jaké se dopustil ve svém životě, jejíž následky se měly brzy na to dostavit.

KAPITOLA 19

ČERNÁ OPONA ZAPADÁ

1936

ABY SI, TAK ŘÍKAJÍC, ulevil svému svědomí, William Branham zvýšil své evangelizační úsilí v okolí Jeffersonville. s pocitem, že by příběh jeho života mohl povzbudit k víře i jiné lidi, sepsal některé ze svých osobních zkušeností a nechal je vytisknout v 15. stránkové brožuře. Titul si zapůjčil z epistol k Židům 13:8: *Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky* a své dílo podepsal "napsáno kazatelem Williamem (Billy) Branhamem."

V úvodu napsal:

"Tuto knihu jsem napsal proto, aby se každý čtenář mohl dozvědět, že Ježíš Kristus stále zachraňuje a uzdravuje lidi.

Jsem přesvědčen o tom, že On brzy znovu přijde.

Tato kniha pojednává o tom, jak On si vybral chudého chlapce a povolal jej do Své služby, o tom, jak ten chlapec po nějaký čas před Ním utíkal, a pak se k Němu zcela obrátil."

Na další stránce byla Billova modlitba:

"Nebeský Otče, prosím tě, abys požehnal všem čtenářům této knihy.

Dej jim poznat, že si už brzy povoláš mocnou církev, jakou jsme tu ještě neviděli.

Stále ještě Ti věřím.

Stvrď v každém jednom srdci touhu, ó Ty, spravedlivý, pomoz svému pokornému služebníkoví nést Tvé poselství.

Vím, že jsi mě ukryl v rákosí, tak jak jsi to učinil s Mojžíšem, jelikož jsi v tom měl jistý záměr.

A tak, Otče, pomoz mi oslavit Tvé jméno, neboť o to prosím v Ježíšově jménu.

Amen."

Následujících sedm stran zdůrazňovalo neobyčejný Billův život, počínaje příběhem, jak spolu se svou maminkou měli umřít během sněhové bouře, kdyby do toho nezasáhl soused. Vyprávěl o hlasu, který k němu promlouval z větví stromu, když mu bylo sedm let, slovy: *"Nikdy nepij a nekuř ani neposkvrňuj*

žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připravené dílo, které máš vykonat až budeš starší." Pak se zmínil o své cestě v roce 1927 do Arizóny, jak ho smrt jeho bratra Edwarda přivedla zpět domů a jak jej tato událost nutila se zamýšlet nad tím, co je po smrti. Popsal svou nešťastnou náhodu, když se otrávil plynem během vykonávání svých povinností u komunálních služeb a následnou operaci, své vidění kříže ve formě světla, které jej obrátilo k Bohu. Pak popsal své zázračné uzdravení žaludečních potíží a těžkého astigmatismu, své povolání ke kázání, a konečně ohnivou kouli, která se ukázala nad jeho hlavou během křtu v řece Ohio v roce 1933 (ač se zde nezmínil o hlasu, který k němu řekl: "*Jako Jan Křtítel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod.*")

Knihu uzavřel následujícími slovy:

"Drahý čtenáři, kdybych jen měl v této knize dost místa, abych mohl vyprávět o těch mnoha věcech, které se udály, jak byla postavena naše modlitebna a o mnohých mocných probuzeních, které se konaly. Lidé přijeli zdaleka i zblízka, aby byli uzdraveni. Ale nechávám ji stručnou úmyslně, aby nebyla drahá, ale dostupná všem. Tyto věci ti dovolí poznat, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky a že bys Mu měl uvěřit, a přijmout spasení. Pokud můžeš, probuzenecká shromáždění se konají neustále blízko tebe, prosím, navštiv je."

Pak následovaly dvě stránky svědectví lidí, kteří byli zázračně uzdraveni, počítaje v to svědectví pana Merrilla a paní Der Ohanionové, kteří byli prvními dvěma lidmi uzdravenými skrze vidění, krátce poté, co se Billy stal křesťanem.

Pan Merrill napsal:

"Ležel jsem v nemocnici v New Albany v Indianě, když jsem se doslechl o bratru Branhamovi. Srazilo mě auto. Měl jsem prakticky zlomena všechny žebra. Moje záda byla zkroutena. Byl jsem se v beznadějném stavu, pokud se jednalo o lékařskou pomoc.

Pan Branham se za mne pomodlil a moje žebra se okamžitě vrátila na své místo, taktéž i moje záda. Lékaři to nemohli pochopit. Vstal jsem z postele, oblékl jsem se, šel domů a nastoupil do práce.

Sláva Bohu za Jeho uzdravující moc."

William H. Merrill
1034 Clark Street
New Albany, Indiana

Paní Der Ohanionová napsala:

"Byla jsem ochrnuta po mnoho let. Po nějakou dobu jsem byla upoutána na lůžko. Moje údy byly pokřivené a tak jsem nemohla chodit. Lékař mi sdělil, že už nebudu nikdy chodit. Slyšela jsem o bratru Branhamovi a o tom, jak Bůh odpovídá na jeho modlitby. Tak jsem jej zavolala. Přišel s ještě jedním mladým mužem, který se jmenoval DeArc a oba se za mě modlili. Ihned na to byly moje údy uzdraveny. Nyní mohu chodit a chodím stále. Jsou tomu už 4 roky, co se to stalo.

Děkuji Bohu za Jeho zázračnou moc."

Paní Mary Der Ohanionová
2223 East Oak Street
New Albany, Indiana

Brožura končila dvoustránkovým kázáním o uzdravující moci Ježíše Krista v dnešní době. Billy napsal:

Mnozí z těch, kteří čtou Bibli, říkají: "Kdybych jen žil v biblických dobách, šel bych k Ježíši a On by mi pomohl." Přátelé, On je tu dnes, aby vám pomohl, přesně tentýž, jaký byl tehdy. Jen věř Duchu Svatému, On je Ježíšovým svědkem. Prosím tě, tam, kde zrovna jsi, věř Mu a budeš uzdraven.

Členové Billova shromáždění rozdali výtisky s titulem, "*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky*" svým přátelům a příbuzným, kteří je pak předali dál svým známým, a sousedům. Tato na první pohled nenápadná kniha, si proklestila cestu na mnohé nepředvídané místo a přivodila mnohé udivující zázraky ...

Pozdní letní dobou Billy s Hope odcestovali na sever do Fort Wayne v Indianě, aby navštívili Hopina otce. Billy cestou spěchal, protože pokud by to stihli, mohli by se zúčastnit sobotní večerní bohoslužby v Redigarově modlitebně, v kostele, který rád navštěvoval, kdykoliv byl ve Fort Waynu.

"Hope, že se už nebudeš před odjezdem koupat, že ne?" Billy se nervózně podíval na své hodinky.

"To nebude trvat dlouho. Ale, Bille, pokud bychom měli jít dnes do kostela, budu potřebovat pár nových punčoch. Zatímco se připravuji na cestu, zajdi mi do obchodu JCPenney a kup jeden pár."

"Zajdu, pokud to uspíší náš odjezd."

"To víš, že ano. Tady máš 60 centů. Chtěla bych, abys mi koupil šifonové punčochy, ale rayonové nekupuj. A pamatuj, aby to byly ty moderní. Zapamatuješ si to Billy?"

"Samozřejmě. Šifonové punčochy. Ty, moderní."

Šifonové punčochy se vyráběly z čistého hedvábí, byly hladké a luxusní. Ale zároveň třikrát dražší než rayonové, šifon si zkrátka oblíbily ženy, které chtěly vypadat elegantně a moderně. Na druhé straně rayon byl volbou pro staré ženy, které více zajímala finanční otázka a účelnost, než vzhled. Billy Branham se v ženské módě zkrátka nevyznal a měl problém rozeznat rayon od šifonu. Aby to však nezapomněl, stále si opakoval tu správnou značku, zatímco co si vykračoval po chodníku do obchodu: "Šifon ... šifon ... šifon ... šifon ..." Když jej někdo oslovil, Billy odpověděl: "Nazdar," a stále si opakoval, "Šifon ... šifon ... šifon ..."

Pak narazil na Orvilla Spoonse, starého kamaráda. Orville jej oslovil: "Billy, víš, že berou okouni tam za hrází? Někteří jsou až takovíhle." A Orville natáhl ruce, aby ukázal Billovi délku.

Billy hvízdnuv dojetím. Tito dva muži pak spolu několik minut debatovali o návnadách a metodách rybaření. Když pak Billy pokračoval na cestě do obchodu, zapomněl, jaké to měly být punčochy, které měl koupit.

Co teď? Byla by ostuda, kdyby se vrátil s nepořízenou a řekl Hope, že zapomněl na značku punčoch. Kromě toho by přišlo nazmar hodně času. v tu chvíli si vzpomněl na Thelmu Fordovou, svou kamarádku, která pracovala v blízkém obchodě se smíšeným zbožím. Snad mu bude schopna pomoci.

Když překročil práh dveří, Billy se zastavil u sportovních potřeb a obdivoval na polici svou vytouženou pušku kalibru 22. Byla to nádherná střelná zbraň, perfektní pro lov veverek. Billy si ji chtěl koupit už asi před rokem, ale ona stála 17 dolarů - a on nebyl schopen našetřit 3 dolary na zálohu. Dobrá, snad jednou ...

Přistoupila k němu Thelma Fordová. "Nazdar Billy, co si přeješ?"

"Nazdar, Thelmo. Hope by si chtěla koupit punčocháče."

Thelma s nevoli, pokrčila nosem. "Ale, Billy, Hope si přece nepřeje punčocháče."

"Ale ano, přeje. Ona chce takové ty moderní."

"Ó, ty míníš punčochy. A jaké si přeje?"

Cítil se hloupě a nechtěl, aby poznala, že zapomněl jakou značku měl koupit, a tak se rozhodl, že to bude předstírat. "Jaké máš druhy?"

"Máme všechny druhy, počínaje rayonem - ..."

"Právě takové by chtěla, rayonové. Kolik stojí?"

"20 centů pár."

"Dej mi tedy dva páry."

Billy se cítil povýšeně. Když přišel domů dobíral si Hope: "Vy ženy se vždycky vychloubáte, že dobře nakupujete. Chodíte za most do Louisville a ztrácíte celý den hledáním výhodné koupě, zatímco já zde v místě, v Jefersonville jsem zakoupil dva páry punčoch za peníze, které jsi mi dala na jeden pár, a ještě mi z toho zbylo."

"A jsou to šifonové?"

"Ano, právě tyto." Šifonové - rayonové - jemu to znělo stejně. Hope vzala sáček a podívala dovnitř. Usmála se. "Ano, Billy, jsi opravdu levný nákupčí."

Když pozdě odpoledne dorazili do Fort Waynu, Bill se rozčílil, když mu Hope sdělila, že se musí zastavit u prodejny se smíšeným zbožím, ještě předtím, než půjdou do kostela. Billy zastavil a Hope vběhla dovnitř. Za několik minut se vrátila s malým papírovým sáčkem. Neřekla mu, co si koupila, Billova mysl byla stejně upřena k tomu, jak se co nejdříve dostat do Redigarovy modlitebny, proto se raději Hope na nic neptal. Billy si tehdy ještě neuvědomoval, že brzy jeho neúmyslná chyba, které se toho rána dopustil, se k němu ještě jednou vrátí.

Záblesk slunečního světla se odrazil na Billově tváři, když se mu 27. října 1936 narodila dcera. Dali jí jméno Sharon Rose, tedy v obráceném sledu Růže Sharonu, jež je jedním z poetických titulů Ježíše Krista. Sharon Rosse byla krásným dítětem a Billy ji miloval více než slunce na bezmračné podzimní obloze. Nevěděl však o tom, že narození Sharon bude tím posledním paprskem štěstí, který jej ozáří na mnoho let.

Temné mraky se začaly stahovat už v listopadu. Nejdříve zemřela Billova švagrová. Pak zahynul jeden z jeho bratrů, sedmnáctiletý Charles Edward Branham, junior. Jednou v neděli večer jel Charles autostopem na stupačce vozidla s podnapilým řidičem. Vozidlo narazilo do elektrického sloupu a odhodilo Charlese stranou, čímž si způsobil zlomeninu páteře. Billy zrovna kázal. Jeho druhý bratr mu o tom přinesl zprávu. Billy rozpustil ihned shromáždění, ale předtím, než dojeli do nemocnice, jeho bratr Charles byl už mrtev.

Smrt mladého Charlese těžce zasáhla Billova otce. s podlomeným zdravím a zoufale chudý, Charles Branham, senior, začal přemítat o svém vlastním životě, o tom, který už měl za sebou i tom co je před ním. Jednou ráno jej Billy uviděl jak sedí na radlici pluhu a pláče. Billy se zeptal: "Co ti je, táto?"

"Ted' bys to ještě nepochopil, Billy, ale později to pochopíš. Rád bych ještě uviděl svůj domov. Je mi 52 let, nebyl jsem doma plných 25 let."

"Pokud by ses tam chtěl jet podívat tati, obstarám ti na to peníze."

Bylo to naposledy, co Charles navštívil místo svého narození poblíž Burkesville v Kentucky. Když se vrátil do Jeffersonville, zašel si do hospody a přemýšlel o tom, jak alkoholem mařil celý svůj život. Někdo mu nabídl, že mu zakoupí štamprli. s pocitem viny, ale neschopen odmítnout, svolil. Když světlehnědá tekutina naplnila jeho prázdnou štamprli, Charles řekl: "Hele, hoši, dnes za kazatelnu stojí můj syn. On má pravdu a já jsem na omylu. Ať tato štamprle nevrhá stín na mého syna." Když tuto štamprli přiložil ke svým ústům, ruka se mu tak chvěla, že většina tekutiny se mu vylila na bradu. Lidé si ho dobírali. Charles propukl v pláč. Vzal svůj klobouk a odešel.

Dva týdny potom, 30. listopadu 1936, Charlese postihl těžký srdeční záchvat. Když Billy přispěchal k jeho posteli, byl ještě naživu. Billy podložil své ruce pod jeho hlavu. Jeho tmavé, kadeřavé vlasy začínaly na skráních šedivět. Billy si pomyslel: "I já jsem měl podíl na těchto šedivých vlasech. Kolik bolestí srdce jsem mu způsobil?" Pohleděl na otcovu ruku, na které chyběl prst, o který přišel při nešťastné náhodě a pomyslel si, jak těžce ten muž musel pracovat, aby vychoval svých deset dětí. Billy ted' nebyl zvědav na to, co si lidé o Charlesovi Branhamovi mysleli; ten muž byl jeho otcem a on jej miloval.

Charles pohleděl do očí svého nejstaršího syna. "Billy," zašeptal, "mýlil jsem se."

"Tati, ještě není pozdě k nápravě."

A tam, vedle smrtelného otcova lože, jej Billy přivedl k Pánu života a naděje, Ježíši Kristu. Během hodiny Charles Branham odcházel v ústrety svému Stvůrci. v této chvíli Billy spatřil anděla stojícího před ním v bílém rouše. Ač byl ve svém hoři, Billy konečně věděl, že duše jeho otce je v Kristově bezpečí.

Další osudová rána se začala týden před Vánočními svátky, kdy se nachladily obě Billovy děti. Krátce poté začaly kýchat a kašlat, a spolu s nimi i Hope. Venkovní teplota klesla na minus 30 stupňů. Hope položila deku na škvíru pod dveřmi a ručníky na okenní parapety, aby zamezila průtahu

studeného vzduchu dovnitř. Nemělo to však valného účinku, jelikož dům byl téměř bez izolace a kuchyňský sporák nestačil na to, aby ohřál dvě místnosti.

Vánoce roku 1936 připadly na pátek. Den před Vánoce šla Hope se svou známou na druhou stranu řeky do Louisville, v Kentucky, aby zakoupila na poslední chvíli dárečky pro děti. Billy jako obvykle odešel do práce. Během polední přestávky zašel do spořitelny, aby založil vkladní knížku pro Sharon Rose, s počátečním vkladem 80 centů - byl to vánoční dárek pro jeho dvouměsíční holčičku. Poté přinesl vánoční dárek do zdravotního střediska svému příteli z dětství, Samu Adairovi, který se právě vrátil ze studia medicíny a otevřel si soukromé zdravotní středisko v Jeffersonville.

Pozdě odpoledne pak měl neodkladnou návštěvu. Zatímco Hope při nákupech v Jeffersonville z ničeho nic omdlela na ulici. Teď ležela zoufale doma v posteli a potřebovala jeho pomoc. Billy přispěchal domů a našel Hope zabalenou v dekách, značně se třesoucí. Položil ruku na její čelo. Její hlava páčila jako oheň.

Billy zavolal Samu Adairovi, který okamžitě přijel. Doktor Adair vložil teploměr pod Hopin jazyk. Stetoskop přiložil na její hrud', chvíli naslouchal a pak svrástil čelo. Pak zkontroloval teplotu. "Och, ona má teplotu 40,5 °C. Billy, její stav je velice vážný. Ona má zápal plic. Budeš jí muset celou noc podávat pomerančovou šťávu. Během noci bude muset vypít nejméně 8 litrů tekutin, aby se zastavila teplota."

Billy proseděl při Hope celou noc. Dával jí posrkávat pomerančovou šťávu každých několik minut. Do Vánoc její teplota poklesla o několik stupňů.

Paní Brumbachová se zastavila, aby se podívala se na svou dceru a byla vyděšena chladem, a průvanem chladného vzduchu v pokoji. "Williame, v tomto pokoji je velice chladno. Vezmu ji do svého domu."

Billy odpověděl: "Zeptám se na to raději doktora Adaira, zda ji můžeme v tomto stavu převézt."

"Adair? Jeho se nebudu na nic ptát. Ten hoch neví ani jak se schovat před deštěm. Zavolám Dr. Lawrence, ať ji vyšetří." Poté odešla.

Billy zavolal dr. Adairovi, který mu doporučil: "Billy, nehýbej s ní. Pokud budeš převážet Hope v tomto mrazivém počasí, pak ji zabiješ."

"Ale, doktore, matka to beztak udělá."

"Pak já se od toho distancuji. Billy, mám tě rád, jako svého bratra; ty to dobře víš. Ale nevezmu si zodpovědnost za Hope za takových podmínek. Nechám to tak, ať se o to stará dr. Lawrence."

"Dobrá, doktore, víš, na které straně jsem."

V celém tomto zmatku zašel Billy do modlitebny, poklekl a modlil se: "Pane, miluji svou ženu. Prosím, smiluj se nad ní a uzdrav ji. Učiniš to, Pane?"

Billy spatřil před sebou černé prostěradlo, jako kdyby před ním spadla opona v divadle, která končí představení. s hrůzou zíral na toto vidění. Když se tak díval, najednou temná mračna zastínila slunce. Přívalový déšť se valil na krajinu a způsobil, že hladina řeky Ohia prudce stoupala, dokud nebyly protrženy hráze chránící Jeffersonville, a voda nezaplavila níže položené části města. Pak spatřil muže sestupujícího z nebe s měřicím proutkem v ruce a když změřil vodu na ulici Spring, míra ukazovala 10 metrů.

Toto vidění Billa značně znepokojilo. Doposud každý detail, jenž mu byl ukázán ve vidění se naplnil. s důvěrou se s touto zprávou podělil s okolím města, věřil, že tomu lidé budou věnovat patřičnou pozornost a připraví se a že díky tomu jejich životy budou ušetřeny. Ale ti, jimž o tom řekl, se tomu jednoduše vysmívali, nebrali to vůbec vážně nebo se dokonce smáli. Dokonce i lidé z jeho shromáždění byli k tomu skeptičtí - jako například Jim Wiseheart, který řekl: "Billy, největší povodeň, kterou jsme zde měli byla v roce 1884 a tehdy naměřili na ulici Spring, kolem 15 centimetrů."

Billy jen opakoval své vidění. Spatřil jsem muže, jenž sestoupil z nebe, vzal měřicí proutek, přiložil ho zde na ulici Spring a řekl: "10 metrů."

Jim Wiseheart se usmál: "Aj, Billy, jsi tím příliš podnícený."

"Já nejsem tím podnícen. To je 'Tak praví Pán'! A navíc, ten samý Bůh mi ukázal černou oponu mezi Ním a mnou. Něco nás rozdělilo. Nevyslyšel mou modlitbu, kterou jsem mu předložil za svoji manželku. Trápí mě myšlenka, že ona se už z toho nedostane."

KAPITOLA 20

KATASTROFÁLNÍ POVODEŇ

1937

AČ BILLY PAUL A SHARON ROSE se brzy zotavili ze svého nachlazení, zápal plic u Hope neústupně vzdoroval. Celý leden proležela v posteli v domě své matky, neschopna žádné práce. O děti se staral Billy po příchodu ze zaměstnání, ale v průběhu dne je musel svěřit pečovatelce. K tomuto účelu si najal Medu Broyovou. Medě bylo v té době téměř 18 let. v květnu odmaturovala na střední škole a jelikož ještě neměla trvalé zaměstnání, byla to pro ní vhodná příležitost, jak si něco málo přivydělat, a zároveň pomoci pastorovi.

V polovině ledna roku 1937, se prohnala nad severní částí Spojených států fronta přívalových dešťů. Po dva týdny studený déšť bičoval rozlehlé oblasti na západ od Apallašského pohoří v povodí řeky Ohia. Každým dnem centimetr po centimetru hladina řeky stoupala, až vystoupila po horní hranu zátopových hrází chránících města Jeffersonville a Louisville. A srážky neustávaly - někdy v podobě sněhových vloček, ale ve většině případu jako kroupy. Lidé tyto hráze hlídali dnem i nocí. Kdyby se roztrhla třeba jen jedna z nich, pak by to zaplavilo stovky mil orné půdy a stejně tak i níže položené části měst nad řekou. Protipovodňové hráze byly postaveny kvalitně, ale byly zbudovány pouze z hlíny. Nemohly tedy odolat tak vysokému stavu vody po delší dobu. Den za dnem tyto násypy slábly. Nakonec, bylo to uprostřed února, nastala hodina, že místní civilní orgány rozhodly o nutnosti evakuace všeho, co žilo v této ohrožené lokalitě.

Po celý tento den byl v ulicích neobvyklý provoz, lidé se stěhovali do vyšších poloh. Billův domek a rovněž dům paní Brumbachové, byly situovány v ohrožené zóně a Billy musel vyhledat jiné místo, kam by mohl umístit svoji manželku. Nejdříve hledal místo v nějaké řádné nemocnici. Naneštěstí byly všechny plné. Billy tedy musel přestěhovat Hope s dětmi do prozatímní nemocnice, zřízené vládními orgány. Potom se zúčastnil namáhavé akce při evakuaci.

Navzdory důraznému varování obyvatelstva někteří lidé stále otáleli a zůstávali ve svých domovech, často jen kvůli tomu, že se jim nedostávalo prostředků na evakuaci. Dobrovolníci s velkým úsilím pracovali do pozdních nočních hodin a snažili se tyto lidi vyhledat, a dostat je z těchto ohrožených míst, dokud nebylo ještě pozdě. Kolem půlnoci část hráze ze strany státu Indiana se začala hroutit a uvolnila obrovskou, ničivou stěnu vody, rovnou do středu Jeffersonville. Všechny sirény ve městě vydaly své poslední naléhavé varování - přišlo to nejhorší.

Billy byl tehdy na druhém konci města, kde měl hlídku ve svém nákladáku komunálních služeb. Pro případ nouze měl vzadu na korbě člun. Pomocí vysílačky dostal zprávu: "Billy, z naší strany se protrhla hráz. Pospěš rychle se svým člunem směrem k ulici Chesnut. Potřebujeme tam tvou pomoc."

Když Billy dojel do vysílačkou označené lokality, několik lidí mu ukazovalo na valící se proudy vody, které se točily mezi budovami. "Tam je matka s dětmi, která se ocitá v bezvýchodné situaci. Nejsme schopni se k nim dostat. Myslíš, že by se ti to mohlo povést pomocí člunu?"

Zíraje do té ledové kaše a temnot, Billy jako kdyby spatřil v povzdálí obrys osoby stojící na verandě v místě, kde povolila hráz. Průrvou se valil mohutný proud a celý dům se otřásal ve svých základech v přívalu vody. v poryvech hluku větru a burácení vody mohl Billy zaslechnout slabé volání ženy o pomoc. Proud zde vypadal hrozivě. "Udělám vše, co bude v mých silách. Pomozte mi dostat člun na vodu."

Nastartoval motor a pokoušel se plout přímo k uvězněné ženě, ale proud byl příliš prudký, a strhával jej z vyznačené trasy. A tak Billy nasměroval před své loďky proti proudu a otevřel doširoka šoupátko plynu, a tímto způsobem si razil cestu k samému zdroji povodně. Jeho slabý motor s malým lodním šroubem těžce bojoval o každý metr vpřed. Když se dostal do takové blízkosti průrvy, jak to jen bylo možné, pootočil člun a pokusil se projet proudem napříč, což jej vedlo úhlopříčně k jeho cíli.

Málem že se neroztříštil o zeď domku, pak rychle zajistil člun na jednom z jeho pilířů. Žena mezitím omdlela. Vypadala politováníhodně, ležící na verandě v ledové kaši, její hlava a vlasy byly obalené sněhovými vločkami, šaty byly přilepené na těle. Za ní v otevřených dveřích stála dvě malá, vyděšená děvčátka přitulená k sobě. Že se Billovi nakonec podařilo dostat všechny tři z této kluzké verandy do houpajícího se člunu, mohl považovat za šťastnou náhodu.

Nasměroval tedy člun přímo k vyššímu terénu, kde měl zaparkovaný nákladák. Ale mocný proud jej přinutil přistavit téměř celou míli níže od místa, z kterého vyrazil. Skupina záchranné hlídky pomohla z člunu nejdříve matce. Když ji v bezvědomí zvedali, najednou se probírala a začala hystericky křičet: "Moje děťátko! Moje děťátko! Ó, nenechtejte tam moje děťátko!"

Billy celý vyděšený pohleděl na dvě děvčátka, která zachránil. Mladšímu nebylo více než dva roky. Zděšení ho zasáhlo hlouběji než déšť se sněhem, který bušil do jeho obličeje. Zapomněl se podívat, co bylo uvnitř domku! Musel zapomenout v tom ohroženém místě na nemluvnátko! Billy okamžitě zavolal na zbývající členy záchranné hlídky: "Jdu zpět pro to dítě." Lidé mu přikývli.

Billy překlenul řeku proti proudu k protržené vodní hrázi. Když spatřil svůj cíl, zpozoroval, že část verandy se mezitím zhroutila a zbývající část domu vypadala jako by měla brzy následovat osud verandy. Billy připoutal člun k poslednímu pilíři před domkem a vběhl dovnitř, a horečnatě prohledával místnost po místnosti. Dítěte tam nebylo. Co to má znamenat? Pak mu to došlo: ta matka byla po celou dobu záchranné akce v bezvědomí; nevěděla tudíž, že obě její děti byly v bezpečí. Musela mít na mysli svou mladší dcerku, kvůli níž křičela: "Mé děťátko!"

Barák kolem něj se kymácel a hroutil. Najednou se ze stropu začala sypat omítka jako déšť a na stěně praskala jako popcorn. z předsíně bylo slyšet hlasité praskání. Podlaha se zachvěla a barák se začal přesouvat, čímž se Billy ocitl poblíž dveří záchodku. Následovalo další hlasité prasknutí poblíž místa toho prvního, provázené zvukem praskajícího dřeva. Barák se odtrhl od svých základů.

Billy střemhlav proběhl síní k hlavnímu vchodu. Nevěděl, že veranda se mezitím zcela odtrhla od domu. Ocitl se v ledové vodě. Jen s Boží milostí se mu podařilo uchopit se za okraj verandy, která už byla unášená proudem. Dostal se z vody, a vyškrábal se jen tak tak do svého životodárného člunu. s prokřehlými prsty rozvázal uzal. v tom okamžiku dům odsouzený k záhubě se zcela odtrhl od svých základů a byl odplaven do temna noci.

Billy si byl vědom toho, že ještě není mimo nebezpečí. Když prohledával dům, motor mezitím zhasl a jeho malinký člun byl teď nekontrolovatelně unášen proudem ulicemi zaplavenými povodní. Každou chvíli mohl být převrhnut vlnou nebo větví stromu. Billy uchopil do ruky startovací lanko pokryté ledem a snažil se je vpravit zauzleným koncem do setrvačnicku. Mocně zatáhl. Bezúspěšně. Zatáhl znovu. Motor ani nehlesnul. Přiškrtil ho, a znovu zatáhl; nadále odmítal poslušnosti. Zřejmě se do motoru dostala voda. Znovu a znovu trhal lankem, dokud si jeho znavené svaly nevyžádaly odpočinek. Motor nadále odmítal poslušnost.

Zatím jej proud vody odnesl k ulici Market a potom k druhé díře v protržené hrázi rovnou do řeky Ohio. Hruža obnovila Billovu energii. Stačilo několik minut být unášen proudem a dostal by se do burácejících peřejí Ohia!

Kolem něj se vzdouvaly pětimetrové vlny. Billy zápasil o udržení rovnováhy a zároveň startoval motor, který odmítal poslušnosti. Měl dojem, jako kdyby mezi jednotlivými zátahy slyšel hlas, který k němu promlouval: "Co si teď myslíš o tom, že ses rozhodl nejit mezi tu bandu letničních lidí?" Billy znovu zatáhl za startovací lanko. Nic.

Opodál slyšel hukot Ohijských peřejí. Poklekl do ledové vody, která šplouchala na dně člunu, sepal své zkřehlé prsty a zoufale se modlil: "Pane,

mám nemocnou ženu a dvě nemocné děti, kteří leží v nemocnici. Během několika minut se utopím v těch vodopádech. Ó, Pane, prosím Tě, pomoz mi. Nechci umřít zde, v této řece a ponechat rodinu napospas osudu."

Odporná myšlenka přerušila jeho modlitbu. Měl dojem, že slyší svou tchýni. "Lůza. Oni nejsou nic než smetí. Nikdy ti nedovolím tahat mou dceru mezi takovou spodinu."

Třesouce se s pocitem viny, pokračoval Billy v modlitbě: "Drahý Bože, vím, že jsem se dopustil chyby, ale prosím, odpusť mi. Ježíši, prosím, smiluj se nade mnou. Prosím, nastartuj ten motor!"

Každou nastávající chvilkou hučely vodopády hlasitěji a hlasitěji. Billy se postavil a znovu zatáhl za lanko startéru. Tentokrát motor naskočil, dvakrát zaškytal a pak se řádně roztočil. Billy otočil člun a dal plný plyn. Pozvolna se vzdaloval hlavnímu proudu, až nakonec byl v dostatečné vzdálenosti od vodopádů a mohl nasměrovat člun k břehům Indiány.

Ke břehu dorazil daleko, někde kolem Howardova parku; na celé míle vzdálen od místa, ze kterého vyjel; byl téměř v New Albany. Přivázel člun ke stromu a pěšky se ubíral směrem k Jeffersonville.

Bylo už časně ráno, když dovolil svému znavenému tělu vklouznout do kabiny svého nákladáku. Billy se ihned rozjel za svou ženou a dětmi, ale musel se vydat oklíkou, vzhledem k tomu, že cesta byla zatopena. Pokusil se tedy jet jinou cestou, ale ta byla rovněž neprůjezdná. Po asi hodinových zoufalých pokusech si Billy uvědomil, že každá cesta v tomto směru je neprůjezdná. Najednou jeho srdce zaplavila nová vlna hrůzy. Copak nemocnice už byla pod vodou? Hnal se do místního úřadu, kde našel svého přítele, majora Weeklya.

"Majore, copak nemocnici už odnesla voda?"

"Billy, v této lokalitě je přes 10 metrů vody. Měl jsi tam někoho, Billy?"

"Ano, nemocnou ženu a dvě nemocné děti."

"Netrap se, všichni byli včas evakuováni. Byli naloženi do vlaku a odvezeni do Charlestownu. Sice mám dojem, že vlak nebyl příliš komfortní, měl pouze dobytčí vagóny." Někdo poblíž podotkl: "Slyšel jsem, že ten vlak byl smeten vodou v místě, kde bárky křížují Lancassangský potok. Tak se mi zdá, že všichni v něm utonuli."

Všechny telefonní linky mezi Jeffersonville a Charlestownem byly zpřehrány a tak nebylo možné získat další informace jiným způsobem, než tam zajet. Billy tedy sedl do svého nákladního auta a vydal se na cestu směrem k Utica Pike a Charlestownu, vzdáleném 20km severně od Jeffersonville.

Lancassangský potok se mu záhy postavil do cesty. Tím, že se vylil ze svých břehů, způsobil, že terén byl neprůjezdný na úseku mnoha kilometrů; proměnil kukuřičná pole na močály, celé kilometry silnice byly zatopeny. Billy se tedy vrátil zpět do Jeffersonville, naložil člun, natankoval palivo a vrátil se do Utica Pike na místo, kde železnice zmizela pod vodou. Námraza se změnila v led, který bušil do podlahy jeho člunu, když spustil na vodu svou skořáčku. Snažil se pozorovat železnici pod vodou, což se mu docela dobře dařilo na úseku první míle. Ale čím více se blížil do poloviny potoka, tím byl proud silnější, až nakonec byl jim zcela unesen. Brzy na to beznadějně uvázl v labyrintu močálů kukuřičných polí, které se střídaly s pasy lesa. Za chvíli se ocitl v tak nebezpečné situaci, že nebylo možno pokračovat ani kupředu ani se vrátit zpět. Ač Billovo srdce jej vybízelo sebevíc, aby pokračoval dál, věděl, že se musí zastavit a přečkat tento přívál. Vytáhl tedy člun na malý ostrůvek, postavil si přístřešek z větví a rozdělal oheň. Pak se posadil a čekal ... byl zoufalstvím bez sebe.

VODY POVODNĚ UVĚZNILY

Williamu Branhamu na tomto pustém ostrově na dobu tří dnů plných trápení. Většinu svého času strávil představou o své manželce a dětech, jak plynou v hlubině řeky obráceni tvářemi ke dnu, nebo že jsou někde vyplaveni na hromadě křoví, čímž si ještě více

znásobňoval trýzeň. Myšlenky tohoto druhu málem roztrhaly jeho duši na kousky. v mukách se modlil o pomoc ke svému Mistru. Ale bez ohledu na to, jak vytrvale se modlil, nebyl schopen najít u Pána útěchu. Vypadalo to, jako by se Bůh k němu obrátil zády a odmítal jej naslouchat. Pokaždé, když se modlil, jeho myšlenky se vracely zpět k letničním lidem, se kterými se setkal v Mishawaka. Byli oni opravdu tou lůzou oproti jiným církvím? Nebo opustili tyto církve kvůli tomu, že našli něco hodnotnějšího? Když tak seděl spoustu hodin ve svém vězení na ostrůvku, měl dost času na to, aby přemýšlel, zda tito emocionální letniční lidé byli ve skutečnosti lůzou nebo ne a jestli měl nebo neměl brát ohled na názor své tchýně, a dát tomuto názoru přednost před vedením Ducha Svatého.

Na druhý den po svém uvěznění konečně přestalo pršet; vrstva mraků se ztenčila a občas problesklo sluníčko. Byl zpozorován letadlem, které mu shodilo něco potravin. Na třetí den se utišil i vítr a Billy se rozhodl, že to zkusí znovu. Podařilo se mu dostat na svém člunu o jednu míli dále podél rozvoděného potoka, do malé obce Port Foulton, která byla situována natolik vysoko, že vlny dosahovaly k domům pouze do výše několika schodů. v Port Foulton strávil Billy dalších sedm dní; přál si, aby voda poklesla a proud vody se zmírnil. Nakonec to ale déle nevydržel. Pokusil se o to, aby doplul k protějšímu břehu a tentokrát se mu to podařilo. Přivázal svůj člun ke stromu a pokračoval dál pěšky směrem k Charletonu. Když došel k okraji města, ptal se každého koho potkal, zda něco neví o vlaku, který sem měl dorazit z Jeffersonville krátce předtím, než povodeň podemlela železnici. Žádný z dotazovaných nic nevěděl. Celý sklíčený se plahočil k vlakovému nádraží.

Najednou vedle něj zastavilo auto. "Nazdar, Billy, co tě přivádí do Charletonu?" Byl to plukovník Hayes, starý rodinný přítel. Poté co mu Billy pověděl o své vážné situaci, plukovník Hayes mu řekl: "Posad' se sem Billy. Pomohu ti je najít."

Za chvíli už stáli ve dveřích kanceláře vlakového dispečinku. Billy se s chvějícím hlasem zeptal: "Před deseti dny, právě když se prolomila hráz

KAPITOLA 21

HOPE UMÍRÁ

1937

v Jeffersonville, nepřijel sem kolem půlnoci nějaký vlak? Údajně to byl dobytčák, ale byl plný lidí, nemocných lidí."

"Jak bych mohl zapomenout na tento vlak?" řekl výpravčí. "To byl poslední vlak, který dorazil ještě předtím, než voda podemlela železnici."

Billovi se ulevilo na srdci. "Co se stalo s těmi lidmi?" Zeptal se zvědavě.

"To vám neřeknu. Ten vlak se tu ani nezastavil. Nevím ani kam odjel, ale za chvíli přijde vedoucí směny, který jej vypravoval. Zůstaňte někde poblíže."

Vedoucí směny toho věděl více. "Matka s dvěma malými dětmi? Ano, vzpomínám si na ten případ. Všichni byli těžce nemocní. Odsunuli jsme je do Kolumbusu v Indianě. Tam se asi sotva dostaneš, mladý muži. Povodeň narušila celou trať do Kolumbusu a cesty jsou taky zablokované."

Billy spolu s plukovníkem opustili nádraží. Billy byl zmítán starostí, vrtěl se, mnul si ruce a protahoval si prsty. Plukovník Hayes jej pevně objal a řekl: "Billy, já tě tam zavedu. Znáš cestičku mezi ploty, která je výše položená a jsem si jist, že vede kolem této vody."

"Tak pojďme."

Kolumbus ve státě Indiana byl vzdálen 80 km na sever. Do Kolumbusu přijeli již za soumraku a brzy se dozvěděli o baptistickém kostele, který byl předělán na prozatímní nemocnici, aby v něm dočasně ubytovali všechny nemocné a zraněné oběti povodně. Když přijeli k hlavnímu vchodu budovy, Billy vyskočil a hnal se po třech schodech nahoru. v auditoriu se tísnili lidé. Lavice byly složeny na hromadě u stěny a na podlaze byla v dlouhých řadách postavena vojenská polní lůžka. v této velké místnosti převládal hluk a zmatek - lidé chodili uličkami mezi lůžky, hovořili; pacienti sténali a kašlali. Billy hlasitě zavolal: "Hope! Hope! Kde jsi?" Lidé se otočili ve směru, kde stál. Billy to nevnímal. Běhal mezi postelemi a hledal tvář, která pro něj znamenala více, než všechno ostatní na zemi. "Hope, kde jsi, miláčku?"

Daleko na konci místnosti, Billy zpozoroval útlu pozvednutou ruku. Hnal se střemhlav mezi pacienty tímto směrem, dokud se neocitl vedle její postele. První pohled na svou milovanou ženu způsobil, že se nekontrolovatelně zachvěl. "Drahý Bože, smiluj se!" pomyslel si. Hopina kůže byla bílá jako bavlna. Její paže byly tak hubené, musela ztratit nejméně 15 kg. Její oči byly hluboko zapadlé do očních důlků a prohlubeniny na její tváři byly tak hluboké, že bylo možné bez obtíží uvidět její lícni kosti.

Hope se na něj podívala a slabě se usmála. "Vypadám hrozně, že Billy?"

Billy zápasil, aby mu nezakolísal hlas. "Ne, miláčku. Vypadáš hezky. Kde jsou Billy s Sharon?"

"Jsou u někoho v jiné místnosti. Oni je ke mně nepustí."

Nějaká ruka se dotkla Billova ramena. "Jste kazatel Branham?"

"Ano."

"Jsem jedním ze zdejších lékařů. Mohu si s vámi na okamžik osobně promluvit?"

Jakmile byli z doslechu Hope, lékař promluvil: "Kazateli Branhame, je mi líto, že vám to musím říci, ale vaše manželka prodělává tuberkulosní zápal plic. Nevidím teď nic, co by ho mohlo zastavit."

Lékařova slova zasáhla Billovo srdce jako skalpel. "Ne, ne, pane doktore, to není možné. Bůh ji zachrání."

"Ano, to je možné; ale co se týče lékařských věd, ona je u konce. Nejsme schopni pro ni udělat vůbec nic. Starám se rovněž o tvé děti. Tvůj chlapeček je na tom dobře, ale tvoje holčička prodělává zápal plic. Budeš šťastným člověkem, pokud se z toho dostane."

Billy zanařikal: "Ó, Bože, smiluj se."

"Nesmíš dávat najevo svoji sklíčenost před svoji ženou," upozornil jej lékař. "To by mohlo být pro ni zhoubné. Ona neví, že umírá."

Billy se snažil ze všech sil ovládnout své hoře. "Kdy ji budu moci vzít s dětmi do Jeffersonville?"

"Jakmile budou otevřené cesty."

Vrátil se zpět k Hopinu polnímu lůžku a řekl: "Miláčku, lékař řekl, že tě budu moci vzít v nejbližších dnech domů. Pak se o tebe bude starat doktor Sam Adair."

Tenké Hopiny rty se pohly v nevýrazném, žalostném úsměvu: "To bude fajn, Billy. Snad mi Bůh prokáže milosrdenství a nechá mě naživu."

Billy se s námahou snažil, aby mu nezakolísal hlas, když řekl: "Já doufám celým srdcem, že to udělá."

Po dobu pěti měsíců byla Hope upoutána na nemocničním lůžku v Jeffersonville. Doktor Adair vyzkoušel celé své umění ze své černé lékařské brašny, aby ji dostal z té šikmé rampy, která jí táhla dolů. Nic nepomáhalo.

Když Hope začala kašlat krev, Billy byl z toho celý zoufalý. Doktoru Adairovi toho nezůstalo moc, čím by mohl Billa utěšovat, vyjma holé skutečnosti: "Bacily tuberkulózy nakazily její plíce a narušily cévy v okolí průduškového stromu. Odtud pochází ta krev."

"Doktore, není zde ještě něco, co bys mohl vyzkoušet? Jsem z toho celý zoufalý."

"Znám dr. Millera, který pracuje v sanatoriu v Louisville. Ten má hodně zkušeností s TBC. On by mohl o tom vědět něco víc. Zavolám mu."

Dr. Miller přijel přes řeku do Jeffersonville, aby vyšetřil Hope, předtím než se mohl vyjádřit k léčebnému postupu. "Tuším, že nemoc je ve značně pokročilém stavu. Jedinou věcí, která by snad mohla zabrat je umělý pneumotorax."

Billy pln rozpaků se zeptal: "Co to vlastně je, ten pneumotorax?"

"Pneumo znamená plíce a thorax znamená plicní dutinu, která udržuje plíce a srdce. Pneumotorax je tedy stav, kdy vzduch nebo kyslík vcházející do prostoru mezi plícemi a hrudní stěnou, působí tlak v této oblasti, což má za následek plicní selhání. To se stává samovolně u některých plicních onemocnění a obvykle je to velice nebezpečné. U umělého pneumotoraxu způsobíme selhání jedné plíce záměrně. Jelikož bacil, který je původcem TBC, potřebuje ke svému přežití vysokou hladinu kyslíku, pokud způsobíme kolaps jedné plíce, podaří se nám někdy udusit bacily."

"To vypadá slibně. Co to obnáší?"

"Vsuneme jehlu mezi žebra do plicní dutiny. Pak tam vpustíme odměřenou dávku vzduchu a způsobíme selhání jedné plíce. Postupně tato plíce vstřebává vzduch a tak musíme vtlačovat více vzduchu ve stanovených intervalech v závislosti od délky léčby."

Teď si Billy nebyl docela jist. "To vypadá dost riskantně."

"Každopádně však zde není žádná záruka," dodal dr. Miller.

Billy o tom promluvil s Hope a ona souhlasila, ať to zkusí. Nemocnice v Jeffersonville nebyla vybavena pneumotoraxovým zařízením a tak si Billy musel vypůjčit peníze, aby mohl opatřit tento přístroj z Louisvillské nemocnice. Billy držel Hope za ruku, když lékař znecitlivil její bok a vsunul ji jehlu do prostoru mezi žebry, a plicní dutinu. Během celého zákroku měla Hope skousnuté rty a svírala Billovou ruku tak mocně, až zbělela. Trpěla hroznými bolestmi. Když byl dr. Miller se zákrokem hotov, Billy musel vypáčit svoji ruku z Hopina sevření.

Po tomto zákroku provedl dr. Miller rentgen obou plic. Podrobně prozkoumal snímek a pak zatelefonoval Billovi do konsultačního pokoje. "Kazateli

Branhame, obávám se, že se nám to nepovedlo. Plíce tvé ženy jsou dost hodně zasaženy. v této chvíli nejsme schopni pro ni udělat vůbec nic. Volá ji k sobě všemohoucí Bůh. Obávám se, že jí zůstalo už pouze několik dnů."

Nevýslovně rozpolcen ve svém nitru se vrátil Billy do Hopina pokoje. Vypadala bledě a křehce, spíše jako velká čínská panenka ležící na posteli. Ó, jak ji miloval. Co by si bez ní počal? A děti - Billy Paul, který ještě neměl ani dva roky; a Sharon Rose, té bylo pouhých 9 měsíců - co si počnou bez maminky?

Hope se zeptala: "Řekl něco lékaři?"

Billy přikývl: "Teď se mě na to neptej, miláčku. Musím teď do práce, ale budu tě zde navštěvovat po každých několika hodinách." Nerad se od ní vzdaloval, ale jeho výdaje na léčení během několika posledních měsíců dosahovaly stovky dolarů a byl nucen pracovat, aby je mohl splácet.

Ve čtvrtek 22. července byl Billy na pochůzce 50 km severně od Jeffersonville, v blízkosti Scottsburgu v Indianě, když náhle zaslechl ve vysílače zdrcující zprávu: "Voláme Williama Branhama, tvoje manželka umírá. Chceš-li ji spatřit živou, raději ihned přijed'."

Billy sjel s vozidlem na okraj vozovky a vystoupil ven. Odepnul si opasek s pistolí a položil ho na sedadlo; potom si sundal svůj klobouk a poklekl na okraji vozovky. Sklonil hlavu a modlil se k Bohu slovy: "Nebeský Otče, udělal jsem vše, co jsem mohl. Víš dobře, že trháš duši svého služebníka na kusy; ale já jsem trhal Tebe, Tvou duši, když jsem neuposlechl Tebe, ale svou tchýni. Už jsem ti předtím řekl, že toho lituji. Pane, prosím tě, abys zanechal Hope naživu, dokud se s ní ještě jednou neuvidím."

Nasedl zpět do kabiny, zapnul zvukový signál a vyrazil na plný plyn do nemocnice. Běžel do schodů, když najednou spatřil Dr. Adaira, který šel po chodbě v tomtéž směru. Dr. Adair letmo pohleděl na Billa, rychle sklonil svou hlavu a vstoupil do bočních dveří, aby se mu vyhnul. Billy proběhl chodbou a otevřel dveře.

Sam jej objal a soucitně povzdechl: "Billy, hochu."

"Řekni mi, doktore, je ještě naživu?"

"Myslím si, že ano, Billy. Ale nebude to dlouho trvat."

"Doktore, pojď se mnou za ní. Půjdeš?"

Doktor Adair svěsil svou hlavu. "Ó, Bille, tohle po mě nechtěj. Hope mi upekla tolik koláčků. Je jako moje sestra. Nemohu to snést, abych ještě vstoupil do jejího pokoje."

Otevřely se dveře a sestřička vstoupila do místnosti. "Kazateli Branhame, vezměte si tento prášek. To vás uklidní."

Billy jej odsunul stranou a vyšel směrem k pokoji, kde ležela Hope. Sestřička za ním zavolala: "Půjdu s tebou," a vyšla za ním.

Dr. Adair zavolal za Billym: "Billy, ona je v bezvědomí."

Hope ležela na lůžku a prostěradlo měla přes hlavu. Billy odsunul prostěradlo dozadu. Její oči byly zavřené a čelist visela dolů. Její tělo se scvrklo na méně než 50 kilo. Billy položil ruku na její čelo; cítil, že je chladné a lepkavé. Uchopil ji za ruku, mírně s ní zatřepal. "Hope, miláčku, řekni mi něco. Miluji tě z celého srdce. Promluvíš ke mně ještě jednou?" Odpověď nepřišla, ani nebylo vidět žádný pohyb. Billy se začal hlasitě modlit: "Bože, vím, že jsem selhal, ale prosím, ať ke mně ještě jednou promluví -"

Dříve, než skončil s modlitbou, Hopina víčka zamžikaly a pak otevřela oči. Pokusila se pozvednout ruku, ale byla příliš slabá. Její rty se pohnuly, promluvila slabým hlasem: "Je tam takový klid," řekla, "proč jsi mě přivolal zpět?"

Billy se opřel o postel, aby lépe slyšel. "Co tím míníš, miláčku?"

"Billy, tys o tom mluvil, kázal jsi o tom, ale nemáš ani tušení, jak nádherné to je."

"O čem to mluvíš?"

"Šla jsem domů. Byli tam dva lidé v bílém rouše, každý z nich stál po jedné straně. Šli jsme cestičkou lemovanou nádhernými květinami a elegantními palmovými stromy. Vládl tam takový pokoj. Pak jsem zaslechla z pozdálí tvůj hlas a ohlédla jsem se dozadu, abych se na tebe podívala." Hope si všimla sestřičky, která stála vzadu za manželem. "Louiso, když se vdáš, doufám, že budeš mít takového dobrého manžela jako já. On byl ke mně tak milý a vlídný."

Ošetřovatelka si přikryla tvář kapesníkem a rychle opustila pokoj.

"Ne, miláčku," řekl Billy, "nebyl jsem schopen být pro tebe tím, čím jsem chtěl být."

"Udělal jsi vše, co jsi mohl udělat, Billy. A já tě za to miluji. Ale musím si pospíšet; oni na mě čekají. Předtím ale, než odejdu, bych ti chtěla říci několik věcí. Víš, proč odcházím?"

Chtěl říci, že to ví, ale nenašel v sobě vhodné slovo; a proto přikývnul hlavou.

"Zanic jsme neměli poslechnout matku," zašeptala Hope. "Tito letniční lidé jsou v pořádku. Vychovávej takto naše děti."

"Já vím, že jsem neměl poslouchat tvou matku. Jednou to napravím, Hope pomoz mi."

"Billy, pamatuješ si na tu pušku, kterou sis chtěl koupit, ale neměli jsme dost peněz na to, abychom mohli složit zálohu?"

"Ano, miláčku, vím o tom."

"Tolik jsem si přála, abys ji měl. Šetřila jsem drobné mince ze svého týdenního rozpočtu na oblečení, který jsi mi dával. Když se vrátíš domů, podívej se nahoru na skládací křeslo. Tam najdeš obálku s penězi. Dej mi slovo, že si tu pušku za to koupíš."

Billy zalapal po dechu, ale slíbil. "Kvůli tobě si ji koupím."

"A za další - chci se ti omluvit za něco, co jsem před tebou tajila. Vzpomínáš si jak jsme onehdy jeli do Fort Wayne a tys mi koupil ty punčochy?"

"Ano, vzpomínám si na to."

"Bille, tys mi koupil jiný druh. Ty punčochy byly vhodné pro starší ženu. Dala jsem je tvé mamince. Neřekla jsem ti o tom, nechtěla jsem tě ranit."

Billy v této chvíli pocítil vnitřní bol, který jej chtěl rozpoltit. Svou neopatrností v tomto dni podcenil potřebu své manželky. Jak jen mohl být tak nerozvážný a nezkušený? Jeho muka mu teď připadala nesnesitelná.

Na Hopině tváří se rozhostil pokoj. "Billy, přicházejí zpět. Cítím, že jsou na blízku. Billy, je to tak pokojné. Ten nádherný Duch Svatý, kterého jsme přijali, mě provede. Dej mi slib, že tomu zůstaneš věrný až do konce. Je to tak krásné v hodině smrti."

"Slibuji a vykonám."

Hope se pokusila pousmát. "Chci, abys mi slíbil, že nezůstaneš sám."

"Ó, Hope, to ti slíbit nemohu. Příliš tě miluji."

"Billy, máme dvě děti. Nechci, aby se vláčely z místa na místo. Najdi si nějaké dobré křesťanské děvče a ožeň se s ním; s někým, kdo bude milovat naše děti a vytvoří jim domov."

"Ó, Hope, prosím, nepros mě, abych ti něco takového slíbil."

"Prosím, Billy. Nechceš mě nechat umřít nešťastnou, že ne?"

S nesmírným bolem v srdci, Billy zamumlal: "Slibuji, že udělám to, oč mne prosíš."

Její poslední slova byla: "Setrvej na misijním poli."

Billy řekl: "Miláčku, pochovám tě na hřbitově Walnut Ridge. A když usnu já, budu ležet vedle tebe. Jestliže však Ježíš přijde dříve, než zemřu, budu nalezen někde na bitevním poli v kázání evangelia Ducha Svatého. v ten velký den, když se na Ježíšova slova rozestoupí nebesa a nový Jeruzalém bude sestupovat z nebe, vezmu Billy Paula a Sharon Rose, a setkáme se s tebou u východní brány, předtím než vejdem dovnitř."

Hope se naposledy pousmála. Pak zavřela oči a odešla stezkou mezi palmami směrem k Božímu městu. v Billově srdci a mysli zůstane navždy ve stáří 24 let.

ELLA BRANHAMOVÁ naléhavě prosila svého syna, aby zůstal u ní první noc po smrti Hope. Věděla, že o děti se stará paní Broyová a Ella nechtěla, aby Billy zůstal sám. Ale Billy řekl, že ne, prostě chtěl jít domů. I když tam toho moc nebylo - veškerý nábytek v obou pokojích by se dal pořídit za nějakých 10 dolarů - avšak tento skromný příbytek byl stále jejich domovem. Hope v něm udržovala čistotu; zanechala v něm stopy lásky a přeměnila tak levný a stísněný činžovní byt na teplý, pohostinný domov.

KAPITOLA 22

NEJOŠIDNĚJŠÍ OKAMŽIK JEHO ŽIVOTA

1937

Jakmile Billy vešel hlavním vchodem, uvědomil si, že udělal chybu. Necítil se zde vítaným hostem; nebyl v něm život; nebyla v něm síla oné radosti. Vešel do ložnice, podíval se na vrch skládacího křesla. Tam pod novinovým papírem ležela obálka, o které se zmínila Hope. Billy vysypal mince na hromádku na přehoz postele, a spočítal je. Celková suma činila 2,80 dolarů - scházelo ještě 20 centů do částky potřebné k zaplacení zálohy za pušku kalibru 22, po které celý tento rok toužil. Billy tedy rozhodl ve svém srdci, že na památku své věrné ženy zaplatí zálohu na tuto pušku; a nehledě na značný dluh za lékařské účty, který dosahoval do výše několik set dolarů, slíbil, že bude splácet měsíc po měsíci částku stanovenou za tuto pušku, dokud nebude jeho.

Lehl si na postel a toužil utéct od skutečnosti spánkem. Nějaká myška se vloudila do vařiče a nyní šelestila na roštu v papíru na rozdělávání ohně. Billovi to připadalo jako kdyby Hope otevírala obal kandovaného ovoce, který měla na polici v kuchyni. Vstal a zavřel nohou dveře do kuchyně. Ale za dveřmi viselo na háku Hopino kimono. Uvědomil si, že měl přece jen jít na noc k mamince. Zde mu všechno připomínalo jeho manželku, která nyní ležela v márnici. Billy zabořil svou slzami smočenou tvář do matrace, aby si ulevil ve svém hoři.

V tu chvíli zabouchala na dveře nějaká pěst. Billy vyskočil, otevřel a do pokoje vešel Frank Broy se svým synem Fletcherem. Frank řekl: "Billy, mám pro tebe smutnou zprávu."

"Já o tom vím, Franku. Byl jsem při Hope, když umírala."

"Ale to není všechno. Umírá rovněž i tvé dítě."

"Sharon?" zajíknul se Billy. "To snad ne!"

"Ano. Dr. Adair ji právě vzal do nemocnice. Má meningitidu. Lékař řekl, že není žádná naděje, aby dítě zůstalo naživu. Pojd', zavezu tě tam."

Místo toho, aby sebou hodil, Billy upadl v mdlobě na podlahu. Frank s Fletcherem mu pomohli nastoupit do Frankové dodávky.

Když Billy přijel do nemocnice, dr. Adair jej vzal do laboratoře a dovolil mu, aby se podíval přes mikroskop na vzorek z Sharoniny páteře. "Tohle je tuberkulosní meningitis," dodal smutně dr. Adair. "Dostala to od své matky. Obvykle se bacil TBC zastaví v plicích, ale někdy pronikne do krevního řečiště a zasáhne mozek. To se přihodilo tvé dceři. Je mi líto, Billy, ale v tomto stavu v jakém se nachází, není absolutně žádné pomoci."

"Kde je, doktore? Chci ji vidět."

"Je dole na izolaci a tak ji vidět nemůžeš. Je to nakažlivé."

"Nezáleží mi na tom, jestli přežiju. Musím ji ještě jednou uvidět."

Ač nerad, ale dr. Adair trval na svém rozhodnutí. "Nemůžeš tam jít. To je meningitis. Můžeš si tím nakazit kabát a přenést to na Billy Paula."

Billy se posadil a skryl tvář ve svých dlaních a plakal: "Přines, prosím tě, chloroform a usmrť mě spolu s ní. Jaký význam má pro mne život? Vše, co jsem miloval, je pryč."

Dr. Adair dobře pociťoval muka svého přítele, jako by byly jeho vlastní. "Billy, zůstaň zde. Pošlu ti sestru, ona ti dá něco, aby tě to tak nebolelo."

Jakmile dr. Adair opustil pokoj, Billy vyklouzl jinými dveřmi ven a hledal cestu do suterénu. Sharon Rose ležela v postýlce, sténala a házela sebou ve svalových křečích. Její tělíčko bylo zahaleno tenoučkým plátýnkem, jako moskytiérou, ale následkem neustalého kopání a házení sebou, toto plátýnko se s ní smeklo a mouchy sály tekutinu z jejích očí. Billy zahnal mouchy a dal ochranu na své místo.

Pak něžně promluvil: "Sharon."

Obrátila k němu svoji hlavičku a její rty se zachvěly. Trpěla tak hrozně, že jedno z jejích očí zašilhalo.

Billy klesl na kolena, zavřel oči a sevřel dlaně. "Ó, drahý Bože," plakal, "Tys mi vzal mou milovanou manželku a nyní bereš mé dítě! Prosím, nech mi mou drahou holčičku. Já jsem vinen. Měls vzít mě. Lituji toho, že jsem uposlechl někoho jiného místo, abych uposlechl Tebe. Budu se snažit, abych to už nikdy více neudělal. Pane, půjdu mezi ty lidi, které nazývají lůzou a spodinou, a nebudu

hledět na to, že se mi někdo bude posmívat, že jsem holy roller. Udělám vše, co budeš ode mě žádat, jen nedovol, prosím, zemřít mému dítěti."

Jakmile otevřel oči, spatřil něco jako černé prostěradlo, které padalo dolů mezi něj a Sharon. Totéž se mu přihodilo, když se modlil za Hope o uplynulých Vánocích. Věděl, že Bůh odmítl jeho modlitbu.

To byla nejtěžší chvíle Billova života. Klečel na betonové podlaze v suterénu, v infekční jednotce, se svou devítiměsíční holčičkou, umírající před jeho zraky, když v tom k němu přistoupil pokušitel a šeptal: *"Říkáš, že Bůh je láska. Tohle že je láska? Kázal jsi Jeho Slovo, snažil ses žít pro Něj a teď, když jde o život tvého dítěte, On se od tebe odvrací! Jakému to vlastně Bohu sloužíš?"*

Billy se na okamžik zastavil, byl ve velikých rozpacích. Pak přišla jeho odpověď, vzdmula se ze skryté fontány síly v hlubině jeho duše: "Řeknu to jako Job v dávné době:

"Hospodin dal, Hospodin též vzal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.

Ó, Bože, nevím, proč mě tak drtíš, ale to nezmění mou víru v Tebe. I kdybys mě zabil, budu přece v Tebe doufat. Věřím v Tebe."

Vstal a naposledy se naklonil nad postýlkou své dcerušky. "Sharon, až andělé zanesou tvoji duši v ústretu tvé mamince, pochovám tě v jejím náručí."

Amelie Hope Branhamová byla pohřbena v sobotu 24. července 1937, na hřbitově Walnut Ridge, na místě, které si její otec zakoupil pro sebe a svou manželku. Sharon Rose zemřela na druhý den. v pondělí ráno zaměstnanci pohřebního ústavu otevřeli hrob Hope a spustili malou rakev na víko maminciny rakve. Billy dodržel daný slib; pohřbil Sharon v mamincině náručí.

Následující týdny byly pro Billa vyplněny nesnesitelnými útrapami. Každý den se táhnul bez konce. Noci byly bezesnou mučírnou. Každé ráno, v průběhu celého týdne se nutil vstávat a jít do práce. Věděl o svých závazcích, o splacení svých dluhů za poskytnutí léčby v nemocnici a to mu dávalo smysl k životu. Odpoledne si k sobě vzal z domu Broyových Billy Paula, uvařil oběd a celé hodiny se procházel po ulici, nosil přitom Billy Paula na svých zádech.

Jednou po práci Billy posadil svého syna na schodišti a šel na dvorek zkontrolovat svého loveckého psa, který byl uvázan u dubu v zadní části jeho pozemku. Billy Paul se zeptal: "Tati, kde je maminka?"

Billy na tuto otázku už odpovídal nejméně stokrát. Ale dvouletý Billy Paul nebyl ještě na tolik vyspělý, aby to mohl pochopit. "Maminka je v nebi. Šla navštívit Ježíše."

"Kdy se vrátí? Já ji chci."

"Billy, ona se nevrátí, ale ty a já se s ní jednou setkáme."

Když se Billy vracel cestičkou zpět k domu, najednou Billy Paul pozvedl svůj malý prst a ukázal k nebi: "Tati, koukej! Vidím maminku na obláčku."

To bylo pro Billa něco více, než mohl unést. Padl k zemi na tvář a ležel jak bez života celou hodinu, zatímco Billy Paul seděl na schodech a plakal o maminku. Když se Billy nakonec vzchopil natolik, aby vstal, odvedl Billy Paula zpět k Broyovým, odešel a sám se ubíral na hřbitov Walnut Ridge. Po cestě na hřbitov, ještě než tam došel, sjel nějaký automobil na kraj vozovky a zastavil. Byl to pan Isler, senátor státu Indiana, který bydlel opodál, vystoupil ze svého vozu. "Kam jdeš, Billy? Na hřbitov?"

"Ano."

"Není to poprvé, co tě vidím, že jdeš sem na tento pahorek. Co tam děláš?"

"Sedím vedle hrobu své manželky a dítěte a naslouchám větru, který vyhrává melodie ve větvích stromů."

"Jakou hudbu ti to hraje?"

Billy zacitoval první sloku církevní písně: "Je kraj za řekou, zvou jej sladkým navěky a dosáhneme jej pouze rozhodnutím víry. Jeden po druhém se blížíme k jeho portálům, abychom dleli mezi nesmrtelnými; a jednou tyto zlaté zvony zazní pro tebe i mě."

Senátor Isler sevřel obě jeho ruce ve svých dlaních. "Billy, chci se tě na něco zeptat. Viděl jsem tě stát na rozích ulic a kázat, vypadal jsi tak, jako bys měl brzy padnout. Viděl jsem tě jezdit po ulicích nahoru a dolů, aby ses modlil za nemocné v každé noční hodině. Ale po těch všech tvých nesnázích, co pro tebe nyní znamená Kristus?"

"Je mi vším, co mi zůstalo, pane Isler. Je mým životem, mým vším, mým největším klenotem. Je mi jedinou hodnotnou věcí, která mi zůstala a které se mohu chopit."

Pan Isler zavrtěl nechápavě hlavou. "Poté, co ti vzal ženu a dítě, a ty mu nadále chceš sloužit?"

"Budu mu důvěřovat, i kdyby mě zabil."

Na druhý den časně ráno byl Billy pověřen úkolem, aby opravil poškozené sekundární vedení v ulici Highway 150, poblíž New Albany. Dal si na nohy ostruhu a bezpečnostní pás, vyšplhal na sloup elektrického vedení a zastavil se těsně pod

příčkou. Hope a Sharon Rose těžce doléhaly na jeho srdce. Byl schopen pochopit proč Bůh vzal jeho ženu, ale dítě? Proč Bůh vzal toto malé dítě?

Při práci si zpíval starou evangelickou písničku: "Na vrchu vzdáleném, tam kdysi kříž hrubý stál, což znamená hanby a béd, protože na kříži tom Ježíš trpěl, a mřel, by smířil mě zas s Otcem svým." Slunce se zrovna dotýkalo korun stromů jež se nořily v lázni slunečního světla a vrhalo stín na úbočí vedle něj - byl to stín muže visícího na kříži.

"Tak je to," zavzlykal, "to byly mé hřichy, které tě tam, Ježíši, dostaly. Jsem vinen tolik, jako všichni ostatní." Najednou zoufalá myšlenka zastřela jeho rozum. Ďábel využil svého bláznivého nápadu a vybídl jej, aby si zkrátil svůj život. Billy pohleděl na své silné, gumové rukavice a potom na linku primárního vedení pod napětím 2300 Voltů, která souběžně probíhala se sekundární. Zvážil tuto možnost. Bylo to zlé, velice zlé; ale nějakým způsobem, následkem toho nesmírného utrpení mu to zlé připadalo jako vhodné. Ztrhl své ochranné rukavice a řekl: "Drahý Bože, nerad to dělám, ale jsem zbabělec. Prostě nejsem schopen bez nich žít." A natáhl svou ruku směrem k té 2300 voltové primární lince, s vědomím, že když se jí uchopí, elektrický proud svaří jeho krev a roztrhává jeho kosti. "Sharon, tatínek jde na setkání s tebou a s maminkou."

Nevěděl co pak dále následovalo. Když přišel k sobě, seděl na zemi, jeho bezpečnostní pás se ještě houpal, přípevněn ke sloupu. Byl celý zpocený a chvěl se na celém těle. Neschopen pokračovat dál v práci, naházal nářadí do brašny vzadu své služební dodávky a jel domů.

Z poštovní schránky na verandě trčelo několik dopisů. Billy je vzal do ruky a zanesl dovnitř. Rozložil je na kuchyňském stole. Kromě obvyklých měsíčních účtů, jeden dopis však byl zcela neočekávaný. Přišel z banky, a byl adresován na "Slečnu Sharon Rose Branhamovou". Billova ruka se chvěla při otevírání obálky. Pak to pochopil. Banka vracela těch jejích 80 centů. Billy zapomněl na vkladní účet, který několik dnů před Vánocemi založil pro Sharon. Bylo právě před ...

Jeho duševní síla byla u konce a jeho myšlenky zaplavily tyto hrozné vzpomínky. Modlil se: "Ježíši, když jsem byl dítětem, často jsem byl hladový a bylo mi zima. Všichni se mi posmívali a nazývali mě bábovkou. Cítil jsem se tak osamocen. Když jsem se stal křesťanem, dal jsi mi malý domov a vlastní rodinu. Usiloval jsem o to, abych žil počestně. Teď jsi mi to všechno vzal. Nevýslovně tím strádám. Nemohu tak jít dál. Ó, Bože, proč si mě nevezmeš k sobě?"

Ďábel se znovu přiblížil jako mlha, jako obláček, jenž zastínil Billovu mysl k zdravému, normálnímu uvažování. Billy na okamžik ztratil z obzoru Boží řídicí ruku. v tom ošidném okamžiku jej satan vybízel k tomu nejhoršímu rozhodnutí, jaké mu mohl nabídnout. Za kuchyňskými dveřmi visel na hřebíku revírnický pás

s pistolí. Vzal tuto zbraň do ruky a klekl na podlahu hned vedle vojenského lůžka, které stálo vedle sporáku. Přiložil si hlaveň k hlavě, odjistil úderník a stiskl jemně spoušť, zatímco se modlil, "Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno Tvé. Pjijď království Tvé. Bud' vůle Tvá ..." Přitiskl silněji a silněji na tu dobře promazanou spoušť, ale ta se ani nepohla. Vložil tedy do toho veškerou svoji sílu, která mu ještě zbývala, ale přesto ta obloukovitě zakřivená ocelová spoušť se ani nehla. Nakonec to vzdal a odhodil zbraň. Když dopadla na zem, výstřel prorazil stěnu až na druhou stranu.

Billy se zhroutil na postel. "Ó, Bože, drtíš mě na kusy. Nechceš mi dovolit zemřít."

V tom zoufalém nářku upadl do hlubokého spánku - a měl sen ... To nebyl normální sen, se zamlženými okraji a s neurčitým obsahem. Hrany byly jasně ohraničené s dobrým rozlišením. A oni tam stáli v jeho paměti tak jasně, jako kdyby to bylo ve skutečnosti.

Zdalo se mu, že se nachází někde na západě na prérii, vykračuje si cestou v poušti a brouká si známou západáckou baladu: "Kočár má zlomené kolo a na ranči tabulka 'Na prodej' ..." Billy se procházel kolem starého krytého kočáru, jak byl kdysi používán dávnými osadníky, říkali mu préríjní škuner. Jedno z jeho předních kol bylo zlomeno a tím byla celá kostra kočáru nakloněna na stranu, a osa se přitom dotýkala země. Vedle místa, kde se zlomené kolo dotýkalo kočáru, stála krásná mladá slečna a pozorovala jej. Vítr si pohrával s jejími dlouhými blond vlasy. Její modré oči zářily ve slunečním světle. Když Billy procházel kolem, sundal uctivě svůj kovbojský klobouk a vesele ji pozdravil: "Dobré ráno, madam."

Ona odpověděla: "Dobré ráno, tati."

Billy se zastavil a pohleděl na tuto krásnou ženu v bílých šatech. Vypadala tak na dvacet let. "Co to, slečno, jak mohu být tvým otcem, když jsi téměř stejně stará jako já?"

Když se usmála, bylo vidět její krásné zuby. "Tati, ty prostě nevíš, kde jsi. Na zemi jsem byla tvou malou Sharon Rose."

"Sharon? Ale ona byla malým dítětem."

"Zde nejsou malé děti, tati. Jsme všichni stejně staří. Jsme nesmrtelní. Kde je můj bratr, Billy Paul?"

"Před chvílí jsem jej nechal u paní Broyové."

Sharon řekla: "Budu zde čekat na Billy Paula. Proč se nejdeš přivítat s maminkou? Ona na tebe čeká v tvém novém domě."

"V novém domě? Branhamovi nikdy neměli domy; vždycky jsme byli chudými tuláky."

"Tady ale máš dům, tati. Podívej."

Ukázala na cestu. Tam na konci té stezky stálo na vrcholku pahorku rozprostřené nádherné sídlo. Slunce se právě ponořovalo za střechu tohoto nádherného stavení a sluneční paprsky zářily všemi směry jako majáky, které vedou znavené pocestné do přístavu. Billy se rozběhl. Když se přiblížil, uslyšel andělský sbor, který zpíval: *"Můj domov, nádherný domov ..."* Od úpatí pahorku vedlo dlouhé schodiště k hlavnímu vchodu. Hope čekala v otevřených dveřích, oděná v bílém, s dlouhými tmavými vlasy vlajícími ve větru. Billy spěchal po schodišti nahoru, bral po tři schody najednou. Když doběhl nahoru padl k jejím nohám. Hope jej něžně vyváděla, aby se postavil. Billy řekl: "Hope, právě jsem se setkal s Sharon, tam na cestě. z ní se stala taková nádherná mladá žena."

"Ano, stala. Billy, ty si musíš přestat dělat starosti o mě a o Sharon."

"Miláčku, nemohu si pomoci. Cítím se bez vás dvou tak osamocen. A Billy Paul za tebou neustále pláče, nevím si s ním už rady."

"Sharon a já jsme na tom daleko lépe, než ty. Slib mi, že si už nebudeš o nás dělat starosti." Hope jej objala a pohladila ho po zádech tak, jak to často dělávala na zemi. "Billy, vypadáš tak unaveně. Vyčerpáváš se modlitbou za nemocné. Pojď se mnou dovnitř. Teď se můžeš posadit a odpočinout si."

Vstoupil do vilky a posadil se do velikého Morrisonova křesla, přesně takového, o které přišel u té leasingové společnosti, protože nebyl schopen dodržet svých závazků, kvůli platební neschopnosti.

Hope řekla: "Vzpomínáš si na to křeslo?"

Bill pootevřel ústa. "Jak bych nepamatoval."

"Tohle ti už nevezmou," ujistila ho. "Tohle je zapláceno."

"Nechápu to."

"Nyní se vrátíš, Billy. Slib mi, že se už více nebudeš starat o mě a o Sharon."

"To ti nemohu slíbit, Hope."

Tu Hope najednou zmizela a Billy se probudil. Stále klečel u lůžka v temném pokoji. Měl pocit, jako kdyby nějaká neviditelná ruka se dotýkala jeho paže. "Hope, to jsi ty?" Měl dojem, jako kdyby cítil, že jej hladí po zádech. "Hope, jsi zde v tomto pokoji?" Byla to jen představa? Nebo snad slyšel hlas, jenž mu šeptal: *"Slib mi, že si nebudeš dělat starosti."*

Billy řekl: "Slibuji, Hope."

HLADINA ŘEKY OHIA na ulici Spring během povodně v roce 1937 vystoupila opravdu do výše 10 metrů, přesně podle toho jak bylo andělem Páně Williamu Branhamovi ukázáno. Branhamův stánek, který ležel opodál ulice Spring, rovněž obdržel svůj křest.

Zvedající se hladina vody prolomila okna a vše co nebylo upevněno, včetně kazatelny a lavic, plavalo. Když kalná voda konečně poklesla, lavice byly zpřeházené křížem krážem a vzhůru nohama, ale kazatelna se posadila téměř přesně na své místo - na stojato a čelem k obecnstvu. Poslední večer před povodní, nechal Billy ležet na kazatelně otevřenou Bibli. Když se tam vrátil, aby si prohlédl způsobenou škodu, zjistil, že Bible leží přesně tam, kde ji nechal a že je otevřena na té samé straně. Billy to přijal jako znamení od Boha - i když vnější okolnosti jeho života byly neuspořádané; Slovo Boží, které kázal, bylo pravdivé a neměnné.

To bylo opravdu povzbuzující - a Billovi bylo zapotřebí každého paprsku povzbuzení, aby mu pomohl nést tíhu života. Nemohl se totiž vyrovnat se ztrátou manželky a dcerky. Cítil se, jako by pykal v žaláři bez naděje na propuštění. Zármutek jej uvrhl do káznice a závory za ním uzavřely celu; samota jej hlídala jako strážce, a beznaděje, opuštěnost, na něj číhala jako přísný strážce věznice, a připadalo mu, že řídí každý jeho pohyb, přičemž rozsudek mu připadal nesnesitelný.

Občas se mu podařilo načerpat trochu útěchy ze snu o Hope a Sharon v nebi. Věděl, že to byl sen, protože upadl do spánku. (Vidění přicházela v normálním bdělém stavu.) Ale to byl takový paměťhodný sen - tak svěží, včetně takových podrobností, jako byla ta trocha dřeva z prériového kočáru a stop, které po sobě zanechal v písku. Připadalo mu rovněž, že měl určitě svůj význam, jako kdyby mu sám Bůh chtěl takto sdělit mnohé věci. Některé podrobnosti mu připadaly srozumitelné, jako bylo třeba zlomené kolo kočáru, které jistě znamenalo rozpad rodinných svazků; jedna věc však byla jistá, že Hope s Sharon jsou teď na lepším místě, než je tato zem. Jiné symboly ale nebyly již tak srozumitelné. Proč se ten sen stal na západě? A zda západ slunce měl rovněž nějaký význam? Nejzáhadnější ze všeho však byla Hopina slova, ve kterých mu sdělila, že je vyčerpán následkem modlitby za nemocné. Najdou tyto otázky uspokojivou odpověď?

Billy zatím čerpal svou sílu z Bible. Četl v Římanech 8:28, kde apoštol Pavel říká:

KAPITOLA 23

PROBOJOVÁNÍ SE ZPĚT

1937 - 1939

"Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří jsou povoláni podle Jeho předsevzetí."

Billy zápasil o to, aby tomu uvěřil, ale připadalo mu tak nepochopitelné. Co dobrého by přece mohlo vzejít ze ztráty manželky a dcerky? Poznamenal si rovněž Jana 14, kde Ježíš řekl:

"Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve Mne. v domě mého Otce je mnoho příbytků ... Jdu, abych vám připravil místo ... Zase přijdu, a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli kde jsem Já, ... Ať se vaše srdce nermoutí, ani se nestračujete."

Billy se pokoušel uvádět do praxe tyto pokyny, ale jeho srdce bylo stejně příliš obtíženo. Rovněž pokračoval v kázání ve svém sboru, ač ztratil hodně ze své energie a elánu. Přesto byl starostlivý o lidi, ale cítil, že to s Pánem nemá v pořádku. Kdykoliv se modlil, nemohl se nikdy dotknout Božího trůnu takovým způsobem jako předtím. Byl na tom mizerně.

Jeho matka stále bydlela pouze několik bloků od jeho bydliště. Po smrti Charlese seniora, udělala ze svého domku penzión, který se stal pro ni zdrojem pravidelného, byť nepřilíš vysokého příjmu. Každé ráno Ella vařila snídaně a večere pro své zákazníky. Billy se u ní často zastavoval na večeri. Jednou večer pomáhal matce při mytí nádobí, když se ho najednou zeptala na most, který se začal stavět přes řeku Ohio, mezi Louisville v Kentucky a Jeffersonville v Indianě. "Nepřipomíná ti to něco?" zeptala se jej.

"To je zvláštní, něco se mi vybavuje - jako bych si na něco vzpomínal."

Ella pokynula hlavou. "Jednou před léty jsi přiběhl do pokoje celý vzrušený a breptal něco o tom, že jsi spatřil most v místě, kde žádný most nestál. Zprvu jsem si pomyslela, že to je hloupost. Ale pak jsem o tom uvažovala a zapsala jsem si to a schovala."

Nyní držela v ruce kousek nažloutlého papíru. Billy věděl co na něm je, ještě předtím, než si jej přečetl. Jeho chlapecká paměť se rychle vrátila zpět. Vzpomněl si na tu jabloň a hru v kuličky a ten zvláštní pocit, který se ho zmocnil. Vzpomněl si na řeku, jak se mu ve vidění přibližovala blíž a blíž, a jak se najednou nad řekou ukázal most, kousek po kousku, až se jeden nosník daleko od břehu prolomil a zřítíl se dolů. Rozprostřel ten útržek starého papíru a četl čmáranice své matky. Pak uvažoval o stavbě mostu, která právě probíhala. Je to tu. Je to

přesně tak, jak to viděl tehdy, když byl ještě chlapcem. "Mami, co si myslíš, že to znamená?"

Pokrčila rameny. "Odkud to mohu vědět? Ale, Bille, po celá ta léta jsem vždycky uvažovala o tom, zda jsi se nenarodil se zvláštním úkolem ve svém životě. Stále si myslím, že to tak může být."

Když si vzpomněl na svá vidění z dětství - na své první vidění - že se vskutku splnilo, Billy se pozastavil i nad tímto. Copak jeho život nesměruje k nějakému jedinečnému cíli? Momentálně mu jeho život připadal tak suchoprázdný, bezúčelný, že nemohl dojít ve svých myšlenkách k tomu, jak by ho Bůh mohl použít k nějakému zvláštnímu poslání. Nikdy ale nemohl zapomenout na toho sedmiletého chlapce, který s hrůzou naslouchal tomu hlubokému hlasu, jež mu říkal: "Nikdy nepij, nekuř ani nepoškrvňuj své tělo žádným způsobem. Když budeš starší je zde pro tebe připravené dílo, které budeš vykonávat." Je to důvodem, proč mu Bůh nedovolil ještě zemřít? Je zde ještě pro něj nějaké dílo, které by měl vykonat?

Malinký plamen naděje vzplal v jeho hrudi.

Prvního září 1933 Adolf Hitler nařídil svým jednotkám zaútočit na Polsko. Dva dny na to Francie a Velká Británie vypověděly válku Německu. Francie okamžitě zaútočila přes řeku Rýn podél své společné hranice s Německem, ale dostala se do nesnází s prolomením německé obrany. Mezitím německé mechanizované divize naprosto přemohly polské jezdecké oddíly. Po pouhých 18 dnech rozpačitých bojů, polská vláda a vojenské velení utekly do sousedního Rumunska. Od této chvíle polský odpor výrazně ochabl a dovolil Německu soustředit svou sílu na válku s Francií. Ač rovněž Francie spěšně opustila německou půdu, pro většinu politických pozorovatelů války v Evropě bylo více než zřejmé, že to neznamená konec války nýbrž její začátek.

Spolu se všemi, kteří měli přístup k rozhlasu a novinám, William Branham sledoval evropské drama se soustředěnou pozorností. Jeho zájem o válečné události pramenil z naprosto jiného zdroje. v jeho případě se jednalo o vytržení, do kterého upadl v roce 1933, během něhož před sebou pozoroval jako ve filmu sedm budoucích událostí. Připadalo mu to neskutečné. Co to bylo za moc, která mu umožnila spatřit věci předtím, než se staly? A proč? Zde se vracel zpět k tomu slovu - poslání. Snad má Bůh opravdu s jeho životem nějaké zvláštní poslání? A pokud ano, proč to neprojeví nějakým zjevnějším způsobem?

V tomto bodě se myšlenky Billa nevyhnutelně vracely k tomu náhodnému setkání s letničnickými lidmi v Mishawaka v Indianě před dvěma roky. Billy dobře věděl, že neporozuměl Božímu plánu ve svém životě, když pohrdl těmito

pozváním letničních kazatelů, aby přišel do jejich církví evangelizovat. Ale může se ještě někdy vrátit zpět do vůle Boží? Samozřejmě, mohl by jednoduše začít navštěvovat letniční církve s nadějí, že některé projeví zájem o jeho kázání. Právě zde ale přetrvávala jedna ožehavá otázka - jako kamenná dlažební kostka - která mu nedovolila jít takovou přímou cestou; byla to otázka darů Ducha Svatého. Zvláště pak otázka mluvení v jazycích a jejich výkladu.

Až do této chvíle byl Billy přesvědčen o tom, že i jazyky i jejich výklad, jsou ryším darem Ducha Božího. Bible mu připadala v této otázce jasná. Co však trápilo Billa, byl jeho zážitek s těmi dvěma muži z Mishawaka, kteří byli zvlášť aktivní v projevu jak daru jazyků, tak jejich výkladu. Oba demonstrovali stejnou moc působení Ducha Božího během církevní bohoslužby. Později, když si Billy s každým osobně promluvil, mohl nahlédnout přímo do jejich osobního života. Jeden z nich byl sice se vším všudy posvěceným křesťanem, ten druhý muž však byl naprostým pokrytcem. Billy dobře věděl, že je to pravda. Vidění se nikdy nemýlilo. A právě to jej trápilo na celé této otázce letniční ideje, přiznávání se k darům Ducha a nechávání jim volného průběhu během bohoslužeb. Pokud by to byl opravdu Duch Boží, který sestupoval v těch letničních shromážděních v Mishawaka, jak mohl Duch Boží požehnat tomu zjevnému pokrytci? Připadalo mu to nepravděpodobné. Byl snad satan schopen vypůsobit skutky Boží? To mu připadalo rovněž nepravděpodobné. Jak tedy bylo možné, aby oba duchové působili během jednoho shromáždění? Taková myšlenka vnašela své vlastní nesnáze. Jestliže Duch Boží a duch satanův předváděli stejné výsledky, jak se potom může někdo orientovat v tom, co je správné?

Tato záhada jej za poslední dva roky po mnohokrátě znepokojila. Ale teď, když se naplnilo vidění o válce v Evropě, jak ono se stalo skutečností, Billy pocítil novou naléhavou potřebu, aby našel odpověď na tuto otázku, aby mohl odhodit svou chybu za sebe a začít kráčet stezkou k údělu, který měl s ním Bůh ve svém plánu.

Vzal si tedy v zaměstnání několik dnů dovolené a ubíral se na sever cestou č. 62, dokud nedorazil do okolí Tunelového mlýna. Zaparkoval auto vedle cesty a přebrodil říčku Čtrnácté mile, kde pak dál pokračoval pěšky lesem. Podzim už začal odhalovat svou krásu. Oranžové, hnědé a červené listí šumělo nad jeho hlavou a šustilo mu při chůzi pod nohama. Ptáci svou jemnou hudbou tomu vytvářeli pozadí. Konečně Billy dorazil na místo, kde se nacházela 40 metrová strž, která se prudce propadala dolů z vápencového útesu. Zvolil si cestu uprostřed podrostu posetého kamennými balvany na úpatí strže, dokud nedorazil do své jeskyně. Tam u úzkého ústí jeskyně se nacházela ostrá, vztyčená skála, výčnělek podobající se zubu. Zapálil svíčku, pak se vplížil dovnitř do ústí jeskyně. Pohyboval se kupředu tak, jak mu to umožňovala asi 12 metrů dlouhá chodbička,

vedoucí do svahu hory, pak se zastavil a díval se na skálu visící ze stropu, která měla tvar obrácené pyramidy, kterou tvořil obdélníkový kvádr vápence. Pokaždé, když spatřil tento útvar, byl pln údivu. Odložil si svůj kabát a položil několik rezervních svíček na kamenný výčnělek, který používal jako lůžko. Pak vzal svou Bibli a vyšel ven před jeskyni do teplého podzimního slunečního jasu s úmyslem hledat Boha.

Na zemi, nedaleko ústí do jeskyně ležel převrácený dub. Místo, kde se kmen tohoto starého stromu rozvětvoval, bylo Billovou přirozenou lenoškou. A onoho odpoledne se Billy v tom rozvětvení pohodlně uvelebil a četl Bibli a modlil se. Nakonec se setmělo a na obloze se ukázaly hvězdy. Slabý, ale studený vítr jej nakonec přinutil, aby se schoval ve své skrýši v jeskyni.

Na druhý den ráno se vzbudil teprve, když už bylo slunce natolik vysoko, že ohřálo jeho místo. Položil Bibli do rozvětvení dubu a vítr svým vánkem převracel stránky, dokud nedošel k epistoletě Židům 6. kapitoly. Billy se obkročno posadil na kmenu a začal číst.

Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha Svatého a okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku, je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křížovali Božího Syna, a vystavovali ho potupě. Vždyť země, která pije déšť jenž na ni často přichází, a plodí rostlinu užitečnou pro ty, kdo ji obdělávají, dochází požehnání od Boha; ale ta, která vydává trní a bodláčí, je zavržená a blízká prokletí a její konec je spálení.

To mu nedávalo žádný smysl. Obracel stránky dál, hledal jisté místo v 2. Timoteovi, a uvažoval o něm. Když vzdálil svou ruku od Bible náhlý závan větru obrátil stránky zpět do Ep. Židům, 6. kapitoly. Pomyslel si, to je zajímavé. Že by mu chtěl Bůh říci něco z tohoto odstavce Písma? Znovu přečetl 6. kapitolu, ale stále mu to nedávalo žádný smysl.

Vrátil se tedy do své jeskyně, spustil se ústím dovnitř arazil si cestu úzkou chodbičkou do místa, kde ze stropu visela tato směrem dolů obrácená čtvercová pyramida z vápencového kvádru. Billy si klekl a modlil se: "Pane, copak znamená ta 6. kapitola k Židům? Co mi tím chceš říci?"

Najednou pocítil, že mu začínají trnout prsty - nikoliv však následkem chladného vzduchu v jeskyni; tato ztrnulost byla často předzvěstí přicházejícího vidění. Cítil, jak mu ruce a nohy ztěžkly a rty ztuhly jako kdyby mu dali u zubního lékaře dávku Novocainu. Když otevřel oči, spatřil zeměkouli otáčející se kolem

své osy. Země mu připadala jako čerstvě zoraný úhor. Zpoza obzoru této otáčející se planety přicházel muž oděný v bílém rouše nesoucí při svém boku veliký pytel. Pokaždé, když muž udělal několik kroků, nabral rukou hrst semene ze svého pytle a prudkým pohybem je rozhodil po poli. Jakmile zmizel za zemským obzorem, Billy spatřil jiného muže - tentokrát oděného v černém rouše - jak se kradmo blíží za tím prvním. Ten druhý muž měl při svém boku rovněž pytel a rozhazoval potají semena po poli. Neustále otáčel hlavu z jedné strany na druhou, jako kdyby měl nekalé úmysly a bál se, že bude u toho přistižen.

Když muž v černém zmizel za obzorem zeměkoule, Billy zpozoroval, jak semena klíčí a rychle rostou nahoru. Nyní bylo zřejmé, čím byla jednotlivá semena - některá byla pšeničná a jiná byla koukolem, bodláčím a plevem. Vzešlo slunce a pražilo na zemi a vysušilo vláhu z půdy. Pšenice i koukol svésily své hlavy a dychtivě se s pohnutím modlily o déšť. Rostliny se skláněly níž a níž k vypráhlé zemi. Náhle Billy spatřil na obzoru veliký temný mrak. Když přišel liják, pšenice se narovnála a zakřičela: "Sláva Bohu! Sláva Pánu!" v tu stejnou dobu i koukol s plevem se pozdvihly a křičely: "Sláva, haleluja! Sláva Pánu!" Celý svět najednou ožil, když se rostliny vzpamatovaly po dešti a všechny křičely: "Sláva Pánu!" Pak vidění pominulo.

Billy měl z toho radost. Teď pochopil 6. kapitolu k Židům: "

Neboť pro ty, kdo byli jednou osvětleni ... stali se účastníky Ducha Svatého ... je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání ... Vždyť země, která pije déšť jenž na ni často přichází ... dochází požehnání od Boha. Ale ta, která vydává trní a bodláčí je zavržená ..."

To byla odpověď: Stejný déšť, který dává růst pšenici, zavlažuje rovněž koukol a bodláčí. A ten stejný Duch Svatý, který požehná a krmí křesťany, může rovněž požehnat pokrytcům. Rozdíl je pouze v tom, že pokrytec přinese jiné ovoce. Záleží na tom, jaké semeno bylo zaseto.

Billy si vzpomněl na něco, co řekl Ježíš.

"Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích; Vždyť On dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé, a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé."

Ev. sv. Matouše 5:44-45. Stejně tak jak je to v tom přirozeném, tak je to i v tom duchovním. To nám vysvětluje, proč Ježíš prohlásil:

"Mnozí mi v ten den řeknou: Pane, Pane, copak jsme ve Tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve Tvém jménu demony a nedělali jsme ve Tvém jménu mnoho zázraků? A tehdy jim vyznám: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode Mě, vy kdo konáte nepravost.'"

Ev. sv. Matouše 7:22-23. Ač tito lidé se prokázali vnějšími znameními Boží moci, jejich vnitřní pohnutky byly špatné a převrácené.

Když Billy opustil svou jeskyni, mohl konečně porozumět, že uvnitř církve působí dva duchové čerpající svůj život z jednoho pramene, ale ten jeden se ubírá opačným směrem. Stejně tak se má věc z naroubovanými větvemi do matečního kmene, všechny budou čerpat svůj život z toho kmene. Tak může pomerančovník poskytnout výživu větvím citrónu, limety nebo grapefruitu. Všechny tyto cizí větve vypadají, jako kdyby náležely do pomerančovníku, a přece přinesou své vlastní ovoce. Větev citróníku zplodí citróny; limeta zplodí limety; grapefruit zplodí grapefruity. Stejně tak je to v křesťanské církvi, vždycky tam budou lidé, kteří čerpají svůj život z kmene Ducha Svatého, ale jejich ovoce budou vlastní politické zájmy nebo ovoce vlastní spravedlnosti a zákonictví, nebo pokrytectví - všechno, kromě ovoce Ducha Svatého. Nicméně jestliže tento mateční kmen ještě vypustí novou vlastní větev, bude to větev pomerančovníku. Ježíš řekl u Jana 15:

"Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve Mně, a Já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze Mě nemůžete dělat nic."

Pavel napsal:

"Ovoce Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, krotkost, zdrženlivost."

Ep. sv. Pavla k Galatským 5:22-23. Ježíš pak řekl:

"A proto je poznáte podle jejich ovoce." Ev. sv. Matouše 7:15-20.

Nyní tedy pochopil rozdíl mezi těmi dvěma muži z Mishawaka, kteří tak dramaticky zademonstrovali jazyky a jejich výklady, a tím se změnil Billův postoj vůči darům Ducha a vnějším projevům emocí. Dne 31. prosince 1939 konal ve svém sboru bohoslužbu za nočního bdění na přechodu do roku 1940. Na pódiu měl školní tabuli a na ní skicoval podle svého nejlepšího porozumění biblickou dobu druhého příchodu Páně. z Louisville, z druhé strany řeky přišla skupina letničních lidí, aby se zúčastnila jeho bohoslužby. Když Billy udělal přestávku v učení, jistá žena z této skupiny chtěla zazpívat sólo. Nakonec byl z toho celý orchestr - jedna žena dělala doprovod na činel a jiná bila na cínovou plechovku a další žena hrála na valchu pomocí náprstku a čtvrtá tloukla do piana. Hráli takovou rychlou písničku a shromáždění zpívalo slova: "Na povětří se sejdem v to sladké, sladké ráno; setkám se s vámi v tom domě na povětří; uslyšíte takový zpěv, jaké neslyšelo ještě ucho smrtelníka, pravím vám, bude to nádhera! A to setkání na povětří povede sám Boží Syn." v tom víru a drčení hudby vyskočila ze svého sedadla mladistvá blondýnka a začala v uličce tancovat.

Billy se posadil na lavici a v opovržení ji kritizoval ve svém srdci. Jeho uvažování probíhalo takto; v tom přece není nic z Boha. To je pouze divadlo. Chce udělat na druhé dojem. Dělá z mého stánku hostinec.

Další dívka se však připojila k té první a pak další. v tom okamžiku Billy uvažoval. Jsem zvědav, zda se v Bibli dočtu něco o tanci. Vzpomněl si na Miriam, která spatřila faraónovu armádu utopenou v Rudém moři, jak ona vzala tamburínu a tancovala na břehu a radovala se z vítězství a dcery izraelské ji následovaly v tanci. 2. Mojžíšova 15:20-21. Pak si Billy vzpomněl na krále Davida, když se truhla smlouvy vrátila do Jeruzaléma, jak on tancoval před Pánem ze všech sil. 2. Samuelova 6:12-15. Billy tedy uvažoval; snad ještě nemám dost vítězství v sobě. Zatímco seděl na pódiu, dovolil své ztrnulé baptistické noze vyklepávat rytmus hudby. Krátce na to se jeho noha kolébala a jeho ruce tleskaly. Ještě než píseň skončila, byl na podlaze a tancoval s ostatními.

Poučen tímto zážitkem se Billy modlil: "Bože, vezmi mě z té lavice opovrhujících. Od této chvíle napořád se chci na všechno dívat rozumně, předtím než vyřknou svůj rozsudek."

Byla to jednoduchá modlitba, ale měla dalekosáhlé následky. Ted' opět směřoval k naplnění svého poslání.

JEDNOU V NEDĚLI VEČER, bylo to počátkem jara roku 1940, se William Branham zastavil cestou z modlitebny v domě své matky. Seděli spolu u kuchyňského stolu a dlouho si do noci povídali. Tuto noc se o Billy Paula starala ve svém domě Meda Broyová, a tak Billy nemusel pospíchat domů.

Když konečně vstal a chtěl odejít, Ella řekla: "Tak si myslím, že se venku velice ochladilo. Nechceš zůstat Bille, u mě na noc?"

Venku burácel svěží severní vítr a metal vločkami sněhu do okenní tabule. Billy si vzpomněl na dvě studené místnosti, které na něj doma čekají. "Ano, mami, zůstanu zde na noc," s radostí odpověděl Bill.

Jakmile se ocitl v mamčině pokojí pro hosty, lehl si do postele a začal se modlit. Po celý tento den pociťoval nevysvětlitelné břemeno visící na jeho srdci a teď měl příležitost si o tom popovídat se svým nebeským Otcem. Po hodině usnul.

Asi ve dvě hodiny ráno se probudil a stále se cítil obtížen tímto břemenem, které doléhalo na jeho ducha. Občerstven krátkým spánkem, uklekl vedle lůžka a pokračoval v modlitbě. v pokojí byla tma a tak nemusel ani zavírat oči, aby se soustředil. Za nějakou chvíli si všiml něčeho bílého, nevýrazně planoucího v koutě pokoje. Nejdříve mu přišlo na mysl, že to je ložní prádlo, které měla matka uložené na hromádce v křesle. Když ale pozoroval dál, zjistil, že se to pohnulo a jakoby se to zvedalo z křesla. Teď se to spíše podobalo bílému obláčku, který se k němu přibližoval.

Za chvíli už byl zaplaven světélkujícím oparem. Najednou už Billy nebyl v ložnici, ale byl někde venku. Před ním stál malý, úzký, venkovský domek s chodbou uprostřed. Vstoupil hlavním vchodem a ocitl se v místnosti, která sloužila zároveň jako obývací pokoj i ložnice. Stěny domku byly obloženy palubkami na péro a drážku. Přímo před ním se otevřely dveře do kuchyně, které - obdobně jako v jeho pronajatém domku - byly jedinými dveřmi v domě. Tmavovlasá žena, asi ve dvaceti letech, opírala hlavu o zárubeň kuchyňských dveří a plakala. Po Billově levé straně seděla v červeném, čalouněném křesle starší žena, která rovněž plakala. Sundala si brýle a utírala si je do kapesníku. Při pohledu vpravo spatřil Billy mladého muže, který seděl na červeném čalouněném gauči. Mladý muž byl obrácen tvář k oknu, a tak jedině, co mohl Billy na něm zpozorovat, byly jeho dlouhé blond vlasy. Dále, po Billově levé straně ležel v kovovém lůžku mladý, hnědovlasý chlapec. Ten chlapec byl strašně zmrzačený - nohy měl zkroucené jako vývrtky a byly zkřivené až ke kyčlím. Stejně tak měl

KAPITOLA 24

KŘIVÉ NOHY NAROVNÁNY

1940

zkroucené i ruce, které byly přitlačené k boku. Vysoký, tmavovlasý muž, o kterém se Billy domníval, že by mohl být jeho otcem, stál vedle lůžka a díval se na dítě.

Není to zvláštní? pomyslel si Billy. Před chvílí jsem byl u matky a teď jsem v tomto domě.

Pak okamžitě pocítil bázeň vzbuzující přítomnost někoho stojícího těsně za jeho pravým ramenem. Billy se chtěl ohlédnout, ale něco jej odradilo od toho, aby otočil svoji hlavu. Pak zaslechl tentýž hlas, který k němu promlouval vždycky ve viděních.

Anděl se zeptal: "Co myslíš, mohlo by to dítě zůstat naživu?"

"Pane, to nevím," odpověděl Billy.

Anděl pokračoval: "Přiměj otce, aby ti přinesl to dítě, pomodli se za ně a ono bude žít."

Otec vzal dítě z postele a přinesl je Billovi, který položil své ruce na břicho chlapce a začal se modlit. Chlapec překvapivě vyklouzl otci z rukou. Dupl do podlahy levou nohou, která se ihned narovнала. Okamžitě udělal další krok, a když to udělal, narovнала se i pravá noha. Když udělal třetí krok narovnali se ruce. Potom chlapec vložil své ruce do Billových a díval se na něj, při čemž měl na horním rtu fous od mléka. Řekl: "Bratře Bille, jsem úplně zdrav."

"Dobrá, sláva Pánu," odpověděl Bill.

Anděl, který ještě stál za Billem mimo jeho dohled, řekl: "Teď tě vezmu na jiné místo." Pozvedl tedy Billa a odnesl jej na vzdálené místo, postavil ho na nějakém hřbitově vedle venkovského kostelíku. Anděl ukázal na jeden z náhrobních kamenů a řekl: "Zapamatuj si jméno a datum z tohoto kamene. Bude tvým vodítkem." Pak přenesl Billa na jiné místo, kde byly dva obchody a čerpací stanice, několik dalších stavení vedle sebe a křižovatka. Jeden z obchodů měl žluté průčelí. Ze stavení vystoupil muž, který měl na sobě modré montérky s náprsenkou a manšestrovou čepici. Měl bílý knír. Anděl řekl: "On ti ukáže cestu."

Pak Billy spatřil ještě jednu scénu. Když se jeho nohy dotkly země, vcházel za mladou, podsaditou ženou do nějakého domu. Billy se ocitl v pokoji vytapetovaném na žluto s červenými vzory. Nade dveřmi visel nápis: "Požehnej Bože, našemu domu." Vlevo při stěně stál sporák na dříví a vedle něj u pravé stěny stálo mosazné lůžko. Na prostěradle ležela v pyžamě, mladá osoba, která chřadla následkem něčeho, co mohla být dětská obrna - obě nohy měla zkrivené pod svým tělem, jednu ruku měla úplně scvrknutou. Billy nemohl poznat, zda se

jedná o chlapce nebo dívku - v jistém smyslu tvář vypadala mužská, ale blond vlasy a rty ve tvaru srdce spíše napovídaly o opaku.

Anděl se zeptal: "Mohla by tato osoba chodit?"

Billy si pomyslel: "To musí být chlapec, protože řekl osoba, ne dívka." Odpověděl: "Nevím, pane."

Anděl přikázal: "Vlož své ruce na její břicho a pomodli se."

Když Billy udělal to, co mu bylo poručeno, postava v lůžku zvolala: "Sláva Pánu!" A zároveň se scvrknutá ruka narovнала a obě dvě zmrzačené nohy se napřímily a zpevnily. Ten mladý člověk se posadil v posteli, přičemž se mu vyhrnula jedna nohavice pyžama a obnažila koleno. Nyní si byl Billy jistý pohlavím dotyčného. To nebylo kostnaté koleno chlapce, ale jemné, kulaté koleno dívky. Zároveň uslyšel, jak někdo poblíž něj řekl: "Ó, díky Bohu!"

Poté z povzdálí uslyšel, jak někdo křičí: "Ó, bratře Branhame, bratře Branhame!" Náhle se ocitl zpět v domě své matky a stál na podlaze uprostřed místnosti. Zakýval zmaten svou hlavou. Volala na něj jeho matka ze své ložnice. "Billy, někdo klepe na dveře a volá tě."

"Slyším mami." Klopýtal chodbou a šel k hlavnímu vchodu. Mladý muž, celý bez sebe stál ve dveřích, jeho oči byly oteklé a červené. Billy jej ihned poznal, byl to muž z té první části vidění, toho, kterému ten malý chlapec vyklouzl z rukou. "Pojďte dál," vybídl jej Billy. "Co se stalo?"

Muž vešel dovnitř, aby se ukryl před mrazivým větrem. "Bratře Branhame, pamatuješ se na mě?"

"Ne, tuším že ne."

"Jsem John Himmel. Asi před čtyřmi léty jsi pokřtil mě i mou rodinu v Powder Plains."

"Teď si už vzpomínám," řekl Billy a nejasná vzpomínka se v něm začala oživovat. "Před několika lety jsi spáchal vraždu, že ano."

"Ano pane, udeřil jsem jednoho člověka při rvačce pěstí a zlomil mu vaz. Utíkal jsem před zákonem a rovněž před Bohem. Minulý rok zemřel můj starší syn na zápal plic. Mám ještě jednoho syna, ale on nyní rovněž umírá na oboustranný zápal plic. Lékař právě opustil můj dům, jelikož mu už nemůže pomoci. A najednou jsi mi přišel na srdce ty. Přijdeš a pomodlíš se za mého syna?"

"Ano, pane - přijdu. Dovol jen, abych se oblékl a nastartoval auto."

"Nemusíš brát auto, můžeš jet se mnou. Přivezu tě zase zpět. Bydlím pouze sedm kilometrů odsud, několik mil za Uticou. Než se oblíkneš, zajedu pro Grahama Snellinga. Je to můj bratranec a chci, aby se také modlil za mého syna."

Billy se vrátil do pokoje, aby se oblékl, a když procházel dveřmi, Ella se jej zeptala: "Billy, co se stalo tomu muži?"

"Mami, něco se stalo. Před chvílí jsem měl vidění."

"Ano?" řekla jako by nic. "Je to něco dobrého?"

"Ano, malý kluk od toho pána bude uzdraven. Když se vrátím, řeknu ti o tom více."

Během deseti minut se John Himmel vrátil se svým bratrancem. Billy znal Grahama Snellinga - byl to mladý muž, asi v jeho věku, který zrovna nedávno uvěřil. Jakmile Billy nasedl do auta, uvědomil si, že Graham Snelling byl tím blondýnem, kterého spatřil ve vidění, tím, který seděl na červené čalouněné pohovce a díval se do okna. Billy planul nedočkavostí s vědomím, že Bůh udělá zázrak.

Vydali se na sever, směrem k Utica Pike. Billy řekl: "Pane Himmel, bydlíte v malém domečku, je to tak?"

"Ano, pane, zajisté."

"Tvůj domek stojí na kopci s hlavním vchodem k jihu."

"To souhlasí."

"Jsou v něm dva pokoje. v jednom je obklad z palubek na péro a drážku do poloviny stěn. Uvnitř máš červené čalouněné křeslo a železné lůžko. Tvůj nemocný syn je asi ... řekl bych, že mu budou tak tři roky. Má hnědé vlasy a na sobě má manšestrové kalhotky s náprsenkou. Jeho matka má tmavé vlasy."

John Himmel zíral na svého spolucestujícího plný úžasu. "Bratře Branhame, tys už někdy u nás byl?"

"Když jsi klepal na mé dveře, zrovna jsem odcházel z tvého domu."

Ústa muže se zkřivila údivem. "To je divné. Neviděl jsem tě tam."

"Byl jsem tam duchovně. Pane Himmel, jestliže jsem tě pokřtil, tak jsi mě snad někdy slyšel vyprávět o událostech, které občas uvidím ještě předtím, než se stanou."

"Ano, vzpomínám si. Stalo se ti snad něco takového teď?"

"Ano. A ať je to cokoliv, co mi tyto věci říká, nikdy mi nebyla řečena lež. Pane Himmel, když k vám přijedu, váš syn bude uzdraven."

Při těchto slovech John Himmel přibrzdil a zastavil auto, opřel hlavu o volant a s tváří ve svých dlaních propuknul v pláč: "Bože, stydím se za sebe. Jestli mi odpustíš, budu žít pro tebe po zbytek svého života."

Když dojeli na místo, dům vypadal tak, jak jej Billy viděl ve vidění. s jistotou vcházel hlavním vchodem. Uvnitř byl červený gauč a křeslo; tmavovlasá matka; železné lůžko; malý, nemocný chlapec.

John se zeptal manželky: "Je ještě naživu?"

Podle chlapcova hrudníku to vypadalo jakoby už nedýchal, a tak matka přiložila kousek papíru před nos dítěte, aby se přesvědčila, zda ještě dýchá. "Ano, ještě je naživu," odpověděla, "ale jen tak tak."

Nyní si Billy uvědomil, že ty hrozně znetvořené chlapcovy ruce a nohy, které spatřil ve vidění, znázorňovaly zápal plic, který jej měl usmrtit. "Přines mi to dítě," přikázal.

Otec přinesl syna a držel ho, zatímco se Billy modlil. Ale místo toho, aby se chlapcův zdravotní stav zlepšil, neustále se zhoršoval. Pohyb vyburcoval jeho smysly. Teď mu hlen ucpal hltan a zastavil dech. Tímto vyděšení rodiče, začali jím třást a opakovaně jej plácali po zádech, dokud znovu nenabral vzduch do plic. Ale každý další dech vypadal jako by byl tím posledním - kašlal, plival, bojoval, někdy slabě zaplakal, přidušeným hlasem mezi jednotlivými lapáními po dechu.

Něco není tak jak má být, pomyslel si Billy. Když se rozhlédl po pokoji, uvědomil si, co to bylo. Situace nebyla taková, jak ji spatřil ve vidění. Matka se neopírala o zárubně dveří v kuchyni, Graham Snelling neseděl na gauči a nedíval se do okna, a měla tam ještě sedět na červeném čalouněném křesle jedná starší žena, a utírat si své brýle.

Když zoufalá maminka přikládala lék pod nos svého syna, Billy se zahanbeně posadil na pohovku. Ve své horlivosti předběhl to, co bylo ve vidění a tím promeškal Bohem danou příležitost. Nebyl ani schopn Himmelovým objasnit co se vlastně stalo. Mohl udělat pouze jedno, posadit se a čekat ... s důvěrou, že Boží milost převyší jeho chybu.

Hodinu a půl seděl Billy tiše a modlil se, zatímco dítě zoufale bojovalo o život. Když se na obzoru ukázaly první červánky, Graham Snelling řekl: "Musím jít, protože v osm mám být v práci."

"Jistě," řekl John Himmel, "odvezu tě zpět. Bratře Branhame, chceš jet také?"

"Ne, zůstanu zde."

Se zhrouceným srdcem pozoroval Billy tyto dva muže, jak si oblékali kabáty vedle hlavního vchodu. Věděl, že Graham Snelling byl tím blondýnem ve vidění. Jestliže Graham teď odjede, kdy asi by se tak mohl vrátit zpět? Večer? Podle vidění dítě nemůže být uzdravené bez přítomnosti Grahama. Billy uvažoval jak by dítě mohlo přežít ještě tento den?

Podíval se do okna a tu Billy uviděl starší ženu, která přicházela po chodníčku směrem k domu. Ihned si všiml, že má brýle! Billy si pomyslel: ó Bože, jak Ti děkuji. Jen nedovol, aby ti dva teď odešli.

John Himmel si zapnul poslední knoflík na svém kabátu a pak se obrátil ke své manželce a řekl: "Za chvíli přijedu. Dnes nepůjdu do práce."

Graham si schoval vlasy pod svou čepici, když se najednou ozvalo klepání na zadní dveře. Paní Himmelová rychle běžela do kuchyně, aby otevřela zadní vchod. Ta starší žena rychle vstoupila dovnitř a celá se třásla zimou.

"Kdo je tam?" zeptal se John.

"To je matka," odpověděla Johnová manželka a zavřela zadní vchod. "Mami, spala jsi trochu?"

"Pár hodin," odpověděla starší žena. "Jak se daří chlapci? Polepšilo se mu od toho času, co jsem odešla?"

"Ne," odpověděla paní Himmlová s chvějícím se hlasem. "Mami, on umírá," - a propukla v pláč. Zakryla si tvář rukama a opřela se o kuchyňské dveře.

To je ono! Pomyslel si Billy se vzrůstajícím vzrušením. Přesně takhle to vypadalo ve vidění. Teď se babička posadí do křesla a začne si utírat své brýle a bratr Snelling by se měl posadit na mé místo.

Billy vstal a uvolnil místo na gauči. Graham Snelling si sundal klobouk a posadil se na místě, které uvolnil Billy, obrátil se zády a zahleděl se do okna.

Ó, aj, pomyslel Billy. "Ještě se musí stát jedna věc."

Babička mezitím vstoupila do předního pokoje, kde se posadila do červeného křesla. Brýle měla zamížené - jelikož vešla z chladného do teplého, vlhkého prostředí - sundala si je z nosu a začala je utírat, přesně tak, jak to bylo ve vidění.

Všechno bylo nyní ve správném postavení a Billy pocítil ten zvláštní tlak na své kůži, jako kdyby se něco mocného postavilo vedle něj. Billy řekl: "Bratře Himmlé, stále mi důvěřuješ, že jsem Kristovým služebníkem?"

"Jistě, bratře Branhame."

"Pak mi přines své dítě."

Rodiče nechali mezitím dítě v klidu, jelikož zjistili, že při každém pohybu dostává záchvat kašle a úplně ztrácí dech. Nyní s myšlenkou pochybnosti snad i strachu, otec vzal na ruce své dítě a přinesl je k Billovi.

Billy vložil ruce na zsinalou kůži dítěte, začal se modlit. "Nebeský Otče, odpusť hloupost svého služebníka, který předběhl vidění. Uzdrav toto dítě ve jménu Ježíše Krista."

Chlapec se začal kroutit. Jeho zsinalé tváře zrůžověly a nehybné oči se začaly pohybovat, pak se k něčemu upnuly. "Táto!" zakřičel. "Ó, táto! táto!" a objal jej kolem krku.

Všichni v pokoji se ihned seběhli okolo dítěte a ptali se: Je v pořádku? Chlapec řekl, že je mu dobře, ale Billy dodal: "Pane Himmel, bude to trvat tři dny, než to toho prcka opustí úplně, protože ve vidění on udělal tři kroky předtím, než se jeho zkroucené údy zcela narovnaly."

John Himmel zavezl Billa a Grahama zpět do Jefferonville, aby oba stihli jít včas do práce.

Ve středu večer vyprávěl Billy ve svém shromáždění o tom vidění a o uzdravení a dodal: "Přál bych si, abyste tam zítra odpoledne se mnou všichni jeli a podívali se na to oknem. Pozorujte, jak ten chlapec s vousem od mléka se bude procházet po pokoji. Pak vloží ruce do mých dlaní a řekne: 'Bratře Branhame, jsem úplně v pořádku.' "

Ve čtvrtek odpoledne tedy celý sbor následoval Billa do toho narychlo slepeného domku na venkově. Lidé se shromáždili pod okny a někteří stali za ním, když zaklepal na dveře. Matka pracovala v kuchyni v zadní části domku. Billy slyšel jak běží napříč po dřevěné podlaze otevřít dveře.

"Jakže, to jsi ty, bratře Billy. Jen pojď dál a podívej, jaká změna nastala u našeho syna."

Billy vstoupil dovnitř, aniž by řekl jediné slovo. Otevřenými dveřmi mohl vidět do kuchyně jak chlapec sedí v rohu a hraje si s dětskými kostkami. Dítě vstalo a batolilo se po podlaze. Jeho horní ret byl ozdoben čokoládově mléčným vousem. Vložil své malé ruce do Billových dlaní a řekl: "Bratře Bille, jsem úplně v pořádku."

Během následující bohoslužby vyprávěl Billy zbytek svého vidění, o dívce se scvrknutou rukou a dvěma znetvořenými nohama, které budou uzdravené. Zdůraznil: "Nevím, co ty věci znamenají. Mohu vám říci pouze to, co vidím."

O dva týdny později, když přišel do práce, jeho předák pan Scott, mu řekl: "Přišel ti dopis, Billy, dal jsem ti ho do skříňky."

Když se Billy připravoval na své denní úkoly, podíval se letmo na odesílatele na obálce. Dopis byl od paní Harold Naleová z Jižního Bostonu v Indianě. Nikdy ještě neslyšel o takovém místě jako byl Jižní Boston, v Indianě.

Roztrhl obálku a rozevřel psaní, a četl:

Drahý pane Branhame,

Jmenuji se Harold Naleová. Bydlím v Jižním Bostonu v Indianě. Mám mladou zmrzačenou dceru, která je následkem toho připoutaná na lůžku. Její klouby jsou zasaženy dnou a pláče dnem a nocí bolestí. Jsem metodistka. Před několika týdny na modlitebním shromáždění ... (Když Billy pohleděl na datum, zmocnila se jej nevolnost. To byla právě ta noc během níž spatřil uzdravení zmrzačené dívčinky.) ... mi někdo dal tvou knížku, "Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky." Když jsem přečetla tvou knihu, něco pohnulo mým srdcem, abych ti napsala a požádala tě, aby ses pomodlil za mou dcerku.

S úctou vaše
paní Harold Naleová

Když pak Billy toho večera v modlitebně, připomenul shromážděným to vidění, rovněž jim přečetl i ten dopis. "Jsem si jist tím, že se jedná o tu dívku, kterou jsem spatřil ve vidění. O tomto místě jsem však nikdy neslyšel. Ví někdo z vás, kde leží Jižní Boston?"

George Wright řekl: "Bratře Branhame, myslím si, že to je kousek na jih od New Albany."

Několik lidí chtělo jet s Billem, aby tak mohli být svědky, když se naplní toto vidění: Jim Wiseheart, starší Billův diákon, 21-letá Meda Broyová, manželé, pan a paní Braceovi, kteří se nedávno přistěhovali do této lokality, aby mohli být poblíž Branhamova stánku, poté, co paní Braceová byla díky Billově modlitbě zázračně uzdravena z tuberkulózy. Tohoto víkendu se všichni jmenovaní vtěsnali do Billova vozu. Billy vložil do ruky panu Braceovi list papíru se jménem a dvěma údaji.

"K čemu to bude dobré?"

"Po cestě bude místo, kdy pojedeme kolem hřbitova. A to bude napsáno na jednom náhrobním kameni."

"Myslel jsem si, že jsi nikdy v Jižním Bostonu nebyl!"

"Jistě, že ne. Tyto údaje jsem obdržel od anděla Páně. A když je uvidíme, poznáme, že jsme na správné cestě."

Zamířili tedy k jihu a krátce na to zjistili, že George Wright měl na mysli město Nový Boston, nikoliv Jižní Boston. Zeptali se tedy na poštovním úřadě a tam se dozvěděli, že Jižní Boston je vesnice severně od Jeffersonville, kousek za Henryvillem. Zeptali se tedy znovu v Henryville a tam jim byl ukázán hlavní směr.

Šest mil jeli po klikaté, blátivé cestičce uprostřed malých usedlostí, kukuřičných polí, zalesněných pahorků a porostů sassafrasů. Často z ní odbočovaly vedlejší cesty, a to jim značně ztěžovalo orientaci, zda jedou správným směrem. Najednou Billy pocítil uvnitř takové sevření, že mu to málem vyrazilo dech. Sjel na okraj cesty a zastavil.

"Co se stalo?" zeptal se Jim Wiseheart.

Billy se trochu třásl a po spáncích mu stékal pot. "Nevím. Něco není v pořádku. Nechte mě na chvíli tak."

Šel dozadu za auto. Položil jednu ruku na nárazník a modlil se: "Nebeský Otče, co chceš teď sdělit svému služebníkov?" Byl občerstven chladným, jarním vánkem, který pociťoval ve svých plicích. Když se rozhlédl kolem sebe, všiml si nedaleko stranou od cesty kostelíku. Za kostelem se nacházel venkovský hřbitov. "Bratře Brace," zvolal vzrušeně: "Přines sem rychle ten list papíru."

Všichni vystoupili z auta a následovali Billa na hřbitov. Ihned za branou se tyčil veliký mramorový náhrobek. Jméno a data, které byly vytesány na povrchu toho hladkého, bílého kamene, byla přesně ta, která byla na listu papíru v ruce pana Bracea.

"Nikdy předtím jsem zde nebyl," řekl Billy, "ale vím, že jsme na správné cestě. Byl to anděl Páně, který mě zastavil. On mi nedovolil, abych minul tento ukazatel."

Sedm mil dál projížděli kolem pahorku a uviděli malou vesničku na křížovatce.

"To je to místo," řekl Billy. "A zde je i ten obchod se žlutým průčelím. Teď dávejte pozor - když tam přijedeme, z toho obchodu vyjde muž s bílým knírem a ukáže nám cestu. Bude mít na sobě modré montérky a žlutou manšestrovou čepici. Počkejme a dívejte se."

Paní Braceová řekla: "Bratře Branhame, stále se nemohu vzpamatovat po návštěvě toho náhrobku. Nikdy předtím jsem takovou věc nezažila. Pokud se objeví ten muž, tak jak jsi nám řekl, nevím, co si počnu."

"Pokud by se tam neobjevil," řekl Bill, "pak jsem velikým podvodníkem."

Když automobil zpomalil a zastavil na křižovatce, otevřely se dveře hlavního vchodu do obchodu a z nich vystoupil muž - bílý knír, modré montérky, žlutá manšestrová čepice a tak dále. Paní Braceová, která seděla manželovi na klíně, omdlela.

Billy řekl: "Ted' pozorujte - on se bude chovat velice zábavně, protože je nablízku přítomnost Páně." Otevřel okno a oslovil jej: "Pane, máte mi říci, kde bydlí paní Harold Naleová."

V prvním okamžiku vypadal muž překvapeně. Když pak začal mluvit, jeho oči se dívaly jednou sem podruhé tam, jakoby byl nervózní. "Pojedete tamtou cestou asi půl míle a na první křižovatce odbočíte doleva. Bude to druhý dům po levé straně. Uvidíte velikou červenou stodolu na vrcholku pahorku. A proč se ptáte?"

"Ona má postiženou dceru, je to tak?"

"Ano, jistě. A co má být?"

"Pán Ježíš se ji chystá uzdravit."

Billy se držel pokynů tohoto muže, zatímco na zadním sedadle pan Brace jemně pleskal po tváři své manželky. Paní Braceová přišla k sobě právě když odbočovali na příjezdovou cestu vedoucí k Naleovým. Podsaditá žena otevřela dveře domu.

"Dobrý den. Jsem bratr Branham."

"Myslela jsem si to. Jsem Harold Naleová, ta která vám napsala ten dopis."

"Jsem rád, že tě vidím, paní Naleová. Moji přátelé přijeli se mnou, abychom se spolu pomodlili za tvou dceru. Ona bude uzdravena."

"Cože?" Ta žena otevřela dveře dokořán. "Pojďte dál."

Když vstoupili dovnitř, Billy už ani nečekal až mu paní Naleová ukáže kde má jít, ale s důvěrou kráčel chodbou do dívčiny ložnice. Ostaní jej následovali. Místnost se dokonale podobala té ve vidění. Byl tam sporák na dříví, na stěnách žluté tapety s červenými vzory, nade dveřmi visel nadpis: "Bože, požehnej našemu domu." Na mosazném lůžku na příkrývce ležela slaboučká dívka s chlapeckou tváří - její jedno rameno bylo seschlé, nohy měla pod sebou.

Když paní Braceová spatřila ten pokoj a dívku, jak ji popsal Billy, zhroučila se podruhé. Její muž k ní rychle přiskočil a trochu ji nadzvedl a jemně ji pleskal po tvářích, tímto způsobem se jí snažil přivést k sobě.

Ale stalo se něco, co si Billy později nebyl schopen objasnit. Připadalo mu, jakoby se jeho duch oddělil od jeho těla a vznášel se v rohu nad tou skupinou. z ptáčích perspektivy pozoroval sebe (své tělo) jak šel po podlaze směrem k lůžku a řekl: "Sestro, tak praví Pán, uzdravíš se." Pak pozoroval sám sebe jak vkládá svou ruku na břicho dívky, přesně tak jak mu to bylo ukázáno ve vidění. Pak jeho duch vstoupil zpět do těla. Oči měl zavřené a modlil se: "Pane, dělám to, o čem věřím, že je to tvým příkazem."

Dívka vykřikla. Billy otevřel oči a uviděl jak její zmrzačená ruka se stala normální. v návalu vzrušení se dívka snažila použít svou ruku, která byla právě přivedena do původního stavu, aby se zdvihla na lůžku. Její nohy se ihned narovnalý a přitom se jí vyhrnula nohavice pyžama a obnažilo se její kulaté koleno, čímž se dopodrobna naplnilo vidění.

Pan Brace zrovna vzkřísil svou manželku, že byla schopna se postavit na nohy. Dívka, jež byla připoutaná k lůžku zvolala: "Mami! Mami!" když přehoupla své nové nohy přes hranu lůžka, postavila se pevně na zem a začala chodit. Paní Braceová letmo pohleděla na ten zázrak a znovu upadla do mdloby, přímo do náruče svého manžela.

Krátce potom, když čekali v předpokoji, přišla k ním mladá dívka v šatech, kráčela po dvou zdravých nohách a kartáčovala si vlasy rukou, která byla po léta seschlá a nepoužitelná. v té době se paní Braceová už dovedla ovládat.

NĚKOLIK TÝDNŮ PO UZDRAVENÍ
dcery paní Naleové, William Branham opět zůstal na noc v domě své matky. I když už byla velice pozdní hodina, nemohl usnout. Vstal tedy a procházel se ve tmě po ložnici a pociťoval nějakou neurčitou tíhu svírající jeho srdce. Pomyslel si, snad je někde někdo nemocen a potřebuje snažnou modlitbu.

KAPITOLA 25

M-I-I-I-LLTOWNSKÝ ZÁZRAK

1940

Billy klekl vedle lůžka a dlouho se modlil, aniž by pocítil úlevu. Pohleděl vzhůru a spatřil v rohu místnosti bílou skvrnu, v místě, kde jeho matka měla ve zvyku skládat na křesle prádlo. Podivné na tom bylo to, že to měkce svítilo. Když se tato bílá záře k němu přiblížila, Billy věděl, že to byl anděl Páně. Vypadal jako malý, světélkující obláček. Bílý závoj se pohyboval směrem k němu a najednou zjistil, že kráčí zahalenou stínem, porostlou křovím, krajinou. Kdesi zpozvzdálí slyšel bečení ovečky. "Be-e-e-e. Be-e-e-e." bylo to nemohoucí volání. Billy si řekl: "Ubohé stvoření. Pokud se mi to povede, pokusím se ji najít." Začal kráčet v tom směru, odkud přicházel ten žalostný zvuk, díval se za stromy a keře, zda neuvidí třesoucí se chomáč vlny. Když se více přiblížil k místu odkud přicházel ten zvuk, bečení se stávalo silnější, ale zároveň se měnilo ve výšce tónu, jako by to byl téměř lidský hlas. Billy se zastavil a pozorně naslouchal. Ovečka jako kdyby bečela "M-i-i-i-lltown, M-i-i-i-lltown." Pak vidění pominulo.

Billy nikdy o takovém místě jako Milltown neslyšel a proto se na druhý den v modlitebně zeptal svého shromáždění zda někdo o tom místě něco neví.

George Wright se přihlásil řekl: "Já vím, bratře Branhame. Je to malé městečko asi 35 mil odtud, nedaleko od místa, kde bydlím.

"Pojedu tam příští sobotu," vysvětloval Billy. "Je tam někdo v nouzi." A řekl svému shromáždění o tom vidění.

"Pojedu tam s tebou," nabídnul se George Wright.

Jak se pak ukázalo, Milltown bylo typickou zemědělskou vesnicí. Sobotním nejrušnějším místem byl obchod s potravinami v centru města, jelikož všichni farmáři se sjeli na své týdenní nákupy. Když projížděli hlavní ulicí, Bill začal přemýšlet: "Co si asi můj Pán přeje." Protože se nenabízela žádná jiná lepší možnost, rozhodl se, že bude kázat na rohu tržnice. Vstoupil tedy do obchodu, zakoupil si dřevěnou bednu, převrátil ji vzhůru nohama na rohu ulice, postavil se na ni s Bibli v ruce a měl v úmyslu oslovit každého kolemjdoucího člověka. Ačkoliv takovou nárožní evangelizaci vykonával v Jeffersonville snad více než stokrát,

yní mu z nějakého neznámého důvodu nepřicházel na mysl žádný námět, na který by mohl kázat. Brzy na to se ukázalo, že se lidé vůbec nemíní zastavit, natož aby naslouchali nějakému náhodnému, improvizovanému kázání.

George Wright tedy řekl: "Bratře Branhame, já si zajdu tam nahoru, mám tam na tom kopci jednoho známého a nesu mu na prodej nějaká vajíčka. Nechceš tam jít se mnou?"

"Můžu, proč ne. Stejně to zde k ničemu nevede."

Směrem k vrcholku kopce projížděli kolem bílého kostela. Billy podotkl: "Není to hezká budova?"

"Ano," odpověděl George. "Víš, je mi líto této budovy. Kdysi to byl baptistický kostel, ale poslední pastor, který zde byl, měl nějaký průšvih. Jeho shromáždění jej opustilo a připojilo se do různých jiných církví a budovu dostalo pod kontrolu město."

"Bratře Georgi, můžeš mi zde zastavit a nechat mě zde. Pociťuji, že mě ten kostel nějak přitahuje."

"Dobrá, bratře Billy. Zastavím se pro tebe cestou zpět."

Když auto odjelo, Billy vystoupil po schodech a sáhl na kliku. Dveře byly zamčené. Posadil se tedy na vstupních schodech, složil ruce, sklonil hlavu a modlil se: "Pane, pokud si mě přeješ v tomto kostele, prosím otevři pro mě tyto dveře."

Netrvalo dlouho a přišel nějaký člověk, který řekl: "Dobrý den, všiml jsem si vás jak zde sedíte, mohu vám být v něčem nápomocen?"

"Ano, jsem kazatel," objasnil Billy, "a rád bych si kostel prohlédl, ale je zde zamčeno."

Muž mu odpověděl: "Mám klíč."

"Děkuji Ti, Pane!" zašeptal Billy.

Ten neznámý mu otevřel hlavní vchod a provedl jej úzkou halou do veliké posluchárny, které mohlo pojmout okolo 400 lidí.

"Kdo je majitelem této budovy?" zeptal se Billy.

"Městský úřad, a na starosti ho mám já. Konají se zde pouze svatby a pohřby."

"Mohl bych toto místo použít pro evangelizaci?"

"Musel by sis o tom promluvit s místními úřady."

Když se vrátil George Wright, oba spolu sháněli starostu města, který jim řekl: "Samozřejmě že ano, pokud tam bude instalován elektroměr. v budově totiž není toho času elektřina."

"To není problém," řekl Billy. "Jsem zaměstnán u Komunálních služeb v Jeffersonville. Dám tam svůj elektroměr."

Na příští sobotu ráno Billy nainstaloval v kostele elektroměr a pak začal navštěvovat lidi v okolí a informovat je o probuzeneckých shromážděních, která se začnou konat ve středu večer. Jeho první kontakty s lidmi neslibovaly nic moc. "Dobrý den. Jmenuji se Billy Branham."

"Dobré ráno. Jsem J -."

Pane J -, příští středu večer se bude v tom starém bílém kostele na kopci konat evangelizace. Přijdete?"

Pan J - se ukázal být vejcem uvařeným natvrdo. "Chovám slepice. Nemám čas na to, abych chodil někde do kostela."

"Inu, nemůžete nechat na chvíli slepice a přijít se podívat do shromáždění?" Trval na svém Billy.

"Hele kamaráde," odsekl muž. "Ať si každý zamete před vlastním prahem."

"Nechtěl jsem vás urazit, pane."

Tak to vypadalo do konce dne. Většina lidí sice byla vůči Billovi zdvořilejší než pan J -, ale všichni, které oslovil, zaujali k této evangelizaci odmítavý postoj. Billa to natolik odradilo, že by byl i nejráději odjel, pokud by si nebyl vědom toho, že se tam nacházel na základě slova, které mu dal Pán. Někde v Milltown bečela o pomoc jedna Boží ovečka. Jelikož vidění mu odhalilo pouze jeden drobný detail - jméno města - Billy věděl, že se musí snažit, dokud se tato nuzná ovečka neobjeví.

George Wright dal do novin o té nadcházející evangelizaci oznámení, a nazval v něm svého pastora jako "dalšího Billy Sundaye," čímž přirovnal Billa k tomu známému basebalistovi, který se stal proslulým probuzeneckým kazatelem, a který zemřel v roce 1935. Tento vtipný nápad mohl zapůsobit a přitáhnout bytí nevelkou, ale zvědavou část lidí až na to, že se rovněž zmínil o "Božském uzdravení" a o tom, že kazatel Billy Branham se bude rovněž modlit za nemocné. Tato radikální myšlenka zapůsobila na konzervativně smýšlející lidí v Milltownu jako studená sprcha. Hned na to v neděli místní kazatelé upozorňovali své shromážděné, aby se vyvarovali takových vymyšleností. Místní Kristova církev zašla dokonce tak daleko, že vyhrožovala svým členům vyloučením v případě návštěvy evangelizace. Na pozadí takového odporu, nebylo

žádným překvapením, že ve středu večer v lavicích Milltownského baptistického kostela seděli pouze čtyři lidé - George Wright se svou ženou, jeho syn a dcera. Billy i přesto kázal co mu dal Pán na srdce, jako kdyby byla plná budova.

Vypadalo to, že ve čtvrtek večer se zopakuje situace ze středy. Ale pět minut před zahájením bohoslužby, vstoupil po schodech do hlavního vchodu budovy muž s dýmku z kukuřičného vřeten a díval se dovnitř.

George Wright, jenž si ho všiml, ihned pospíchal k němu, aby jej pozval dovnitř. "Ó, pane Hall, jsem rád, že vás vidím," s těmito slovy jej přivítal George.

Mužovy vlasy byly neupravené, oděv špinavý a v ústech po obou stranách mu scházely zuby. Otočil svou kukuřičnou dýmku, vyklepal o stěnu budovy a popel rozsypal po schodech. "Kde je ten malý Billy Sunday, kterým jste se chvástali? Chci se na něj podívat."

Pan Hall se posadil do první lavice u vchodu, v místě, kde překročil dveře, zatímco George šel dopředu, aby varoval svého pastora. "Bratře Bille, ten muž, který zrovna přišel, to je nejhorší případ v tomto kraji. Jmenuje se William Hall. Vlastní lom, tam nahoře na kopci. Je to opravdový rváč."

Billy seděl v křesle za kazatelnu a četl si Bibli. Založil si ji v místě, které měl otevřené a postavil se. "Snad to je on, kterého Pán hledá."

Když Billy začal kázat, George Wright odešel dozadu a chtěl tak pozvat pana Halla, aby šel blíž dopředu.

"Ne, děkuji. Já se budu starat o sebe zde a vy se starejte o sebe tam."

Ale ještě předtím, než bylo kázání u konce, pan Hall nejen že přišel dopředu, ale klečel před kazatelnu a volal k Bohu, o smilování za svoji duši.

V pátek večer nový William Hall přinutil na tučt svých sousedů a zaměstnanců, aby přišli na evangelizaci. Na konci shromáždění, se Billy nabídl, že se bude modlit za každého nemocného. Několik lidí přišlo dopředu a bylo uzdraveno.

Poté pan Hall řekl: "Víš co, bratře Branhame, když jsem dnes mluvil s lidmi o tomto shromáždění a pozýval je sem, dozvěděl jsem se, že je tu nějaká dívka, která se na tebe ptala. Jmenuje se George Carterová. Má tuberkulózu již mnoho let. Georgii je 23 let a pokud jsem si to dobře zapamatoval, řekli mi, že je už 9 let a 8 měsíců připoutána k posteli. Je na tom opravdu špatně - je jen kost a kůže. Je na tom tak špatně, že už se nemůže na posteli pohnout ani natolik, aby ji podložili misu. Tuším, že si přečetla malou knížečku, kterou jsi napsal o Ježíši Kristu, který je tentýž včera, dnes, i na věky a ona si přeje, abys k ní přišel a pomodlil se za ni."

Intuice napověděla Billovi, že to bude ta bečící ovečka z toho vidění. "Proč tedy otálíme. Pojďme se za ni pomodlit."

"Obávám se, že to nebude tak snadné. Její rodiče náleží ke Kristově církvi a nebudou chtít mít s tebou nic co do činění. Považují tě za podvodníka."

V takovém případě," řekl Billy, "předložme to Pánu v modlitbě."

Uzdravení, jež se stala v pátek večer, zapůsobila jako píchnutí do sršního hnízda. v okolí se začalo debatovat. Na povrch se vynořil hněv a posměšky. Někteří lidé byli posedlí zvědavostí. v sobotu se v lavicích tohoto bílého kostela posadilo na třicet nových tváří a dalších dvanáct potvrzených uzdravení přililo olej do ohně místního sporu.

Po bohoslužbě přinesl pan Hall Billovi dobrou zprávu. "Carterovi změnili svůj názor a dnes večer ti dovolí, aby ses pomodlil za jejich dceru, ale s podmínkou, že nikdo z rodičů v té době nebude doma. Myslím si, že Georgie kvůli tebe tak plakala, že doufají, že ji tím uklidní."

"Domnívám se, že museli nejdříve dostat souhlas od svého pastora, než se odhodlali k tomu, abych je navštívil," poznamenal Billy.

To, co Billy spatřil po příchodu do pokoje této mladé ženy ho doslova šokovalo do hloubky duše. Více než 9 let nemoci způsobilo takové podlomení zdraví Georgie Carterové, že nyní ležela na posteli a podobala se hromádce kostí potažených kůží. Její paže vypadaly jako košťata. Nemohla vážit více než 25 kg. Na prostěradle vedle její hlavy ležela knížečka, *"Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky."*

Rty Georgie se pohnuly. Billy nerozuměl tomu, co mu chtěla říct. Přistoupil tedy blíž k posteli a naklonil se nad ni. Georgie zašeptala: "Bratře Branhame, věřila jsem, že přijdeš a že mě Ježíš uzdraví."

"Sestro, jestliže On to udělá, budeš Mu sloužit z celého srdce?"

Sotva znatelně, ale přikývla hlavou: "Z celého srdce." Pak se rozkašlala. Její ošetřovatelka ji přiložila k ústům plivátko, ale to ubohé děvče nemělo v sobě ani tolik sil, aby to vyplivlo.

Aby Billy povzbudil Georgínu víru, vyprávěl jí příběh o uzdravení dcery paní Naleové. Georgie se zeptala: "Proč nemůžeš udělat pro mě to, co pro dceru Naleových?"

"Sestro, to bylo na základě vidění. Musím nejdříve spatřit vidění. Za dva týdny budu zde ve městě pořádat další čtyři evangelizační shromáždění. Snad mi Pán do té doby ukáže něco definitivního. Ale teď nemohu nic jiného udělat, než

se pouze za tebe pomodlit. Ale když mi Pán ukáže něco víc, přijdu zas. Přesto věřím, že poté, když se společně pomodlíme, ty budeš uzdravena."

Když se o dva týdny později znovu otevřely dveře starého Milltownského baptistického kostela, Billy kázal o zachraňující a uzdravující milosti Ježíše Krista dvakrát většímu shromáždění, než minule. Večer co večer dav rostl a obracelo se stále více lidí, což pobídlo Billa k tomu, aby sobotní odpoledne věnoval na bohoslužbu spojenou se křtem.

V sobotu se tedy setkali v Totem Fordu na břehu Blue River. Billy byl překvapen, že na břehu řeky stálo mnohem více lidí, než se jich zúčastnilo na kterémkoliv předchozím evangelizačním shromáždění. Když se s tím svěřil Williamu Hallovi, on mu odpověděl, že místní duchovní povzbudili své sbory, aby se na to přišli podívat.

Bill se brodil studenou, proudící vodou, dokud mu nesahala do pasu a pak vyzval nové věřící, aby přicházeli po jednom a zpečetili tak své svědectví křtem. Téměř padesát lidí odpovědělo na tuto výzvu. Jeden po druhém byli křtěni ve jménu Pána Ježíše Krista. Když poslední osoba v řadě přistoupila k Billovi, modlil se: "Bože, tak jak jsi poslal Jana, aby pokřtil Ježíše, pak nám Ježíš říká toto:

'Jděte do celého světa, a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty kdo uvěří budou provázet tato znamení: v Mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné, a budou se mít dobře.' " Ev. sv. Marka 16:15-18.

V té chvíli dav na břehu začal křičet, jásat, třást se, tleskat rukama, jako kdyby Duch Svatý přeskakoval z jednoho na druhého. Téměř každá osoba, která ještě měla na sobě suché šaty, se postavila do řady ke křtu, včetně duchovního, který přivedl své shromáždění. Jeden po druhém z těch "okamžitě" obrácených se brodili řekou - muži ve svých oblecích a ženy ve svých hedvábných šatech, rodiče spolu s dětmi. Billy pokračoval ve křtu těchto žíznivých duší, až do pozdního odpoledne. Když skončil, jeho nohy byly tak ztuhlé a zkrchlé, že jej museli dva muži vytáhnout z vody.

George Wright odvezl Billa domů, dal mu najíst a dopřál mu, aby si odpočal do večerní bohoslužby. Když pak k němu přijeli, byla ještě hodina času, než bude připravena večeře. Billy řekl svému příteli: "Jdu se pomodlit do lesa. Něco mě tíží na srdci."

"V pořádku," řekl George, "ale když uslyšíš zvonec, okamžitě se vrať, protože si musíme pospíšet, pokud chceme přijít včas do kostela."

Billy opatrně procházel křovinami a pak poklekl vedle svídy.² Slunce už zapadalo za obzorem, stíny se začaly protahovat. Ač cítil tíhu na srdci, nemohl se nějak soustředit na modlitbu. Vzduch byl chladný a nemohl najít vhodnou polohu; ostny jej bodaly skrze kalhoty a trápila jej myšlenka, že to nestihne včas do kostela. Ale Billy houževnatě zápasil, dokud křídla jeho modlitby nebyla uchváčena křídly Ducha Božího, která jej povznesla nad takové nepříjemnosti jako byly bodláčí a chlad. Zvonec volal Billa k večeři, ale Billy byl ponořen v modlitbě příliš hluboko, než aby jej mohl slyšet. Zvonec tedy zvonil znovu a znovu. Po nějaké době Wrightovi začali se svítilnami pročesávat les a volali na svého pastora.

Billy otevřel oči a spatřil jak na něj shora nad svídu svítí jantarové světlo. Pak zahřměl hluboký hlas: "Jdi ke Carterovým a Georgie bude uzdravená."

S výkřikem radosti vyskočil na nohy a běžel k Wrightově usedlosti. Napříč přes pole, kolem rohu budovy, vběhl přímo do náruče Georgovi Wrightovi.

"Bratře Billy, kdes byl? Na celé ploše pahorku jsou lidé, kteří tě hledají. Matka čeká s večeří už celou hodinu."

"Bratře Wrighte, dnes nebudu večeřet. Georgie Carterová bude úplně uzdravená. Je to 'Tak praví Pán!' "

Obojí George Wrighta se stáhlo. "Chceš říci, že ona vstane?"

"Ona bude normální a zdravá během několika minut, jakmile tam jen dorazíme."

"Tak tedy pojd'," řekl George. "Já připravím auto a ty se zatím ukaž matce ať ví, že jsme tě našli. Ona to už vyřídí ostatním."

V domě se potkal s panem Bracem. Když mu Billy řekl tu radostnou zprávu, nemohl tomu uvěřit. "Máš na mysli tu hromádku kostí? Mohu jít s tebou a podívat se na to?"

"Jistě."

George přistavil své auto a pak už všichni tři uháněli těch osm mil po špinavé cestě, které je dělily od Milltownu.

Ve stejné době se paní Carterová znepokojeně procházela po svém domě. Předtím však seděla vedle postele své dcery, zatímco Georgie smlouvala

² Svída - americký keř

s Bohem. Georgie Mu slibovala, že pokud by mohla být toho dne uzdravena, jela by do Totem Fordu a nechala by se s těmi ostatními pokřtít. Když již minulo poledne a zázrak se nedostavil, Georgie upadla do takového horečnatého stavu podnícení, že plakala až do úplného vyčerpání. Teď byla paní Carterová kvůli tomu celá rozrušená. Šla tedy do kuchyně, klekla si a modlila se: "Drahý Bože, smiluj se nad Georgii. To bídné, nemocí zničené stvoření je blízké smrti a nyní přijel do našeho kraje ten podvodník, který o sobě tvrdí, že je to, co není, a on způsobil, že moje dítě je tak zmateno. Bože, smiluj se."

Pak vstala a utřela si slzy. Zapadající slunce vrhalo intenzivní červené světlo kuchyňským oknem na protilehlou stěnu. A tu paní Carterová spatřila stín muže, který se pohyboval na stěně. Její první myšlenka utkvěla na jejím manželovi, který vcházel do domu. Ale když se ten profil k ní přiblížil, vypadalo to na stín Ježíše Krista.

Zakoktala: "Kdo - kdo jsi?"

Stín se obrátil směrem ke dveřím. Paní Carterová se rovněž obrátila a se zděšením uviděla kazatele Billy Branhama, protože jej poznala podle obrázku jež viděla v té malé knížce, která způsobila celé to vzrušení její dcery. Branham držel svou Bibli přivinutou ke svému srdci a byl následován dalšími dvěma muži - ten jeden byl místní, George Wright, a toho druhého neznala. Ti tři prošli kolem ní, ještě dříve než vstoupili do Georginy ložnice, ale předtím než tam vstoupili, zmizeli.

Paní Carterová pozvedla ruce prudce nahoru, pak si zakryla ústa a vykřikla: "Proboha! To se mi zdálo!" Běžela do dceřiny ložnice a žvatlala: "Georgie! Georgie! Nemáš tušení co se mi teď přihodilo. Byla jsem v kuchyni a modlila jsem se a ..."

Uslyšela jak před jejich dům přijíždí auto, které se zastavilo. Dveře auta se zabouchly. Paní Carterová pohleděla otevřenými ložnicovými dveřmi do kuchyně a spatřila mladého kazatele Branhama, jak vchází hlavním vchodem se svou Bibli na hrudi. Za ním kráčeli dva muži. Bylo to pro ni příliš zvláštní, než aby to mohla pochopit. Její oči se převrátily v sloup a upadla do mdlob, přičemž udeřila do podlahy tak silně, jako kdyby z křesla spadl pytel s moukou.

Když Billy vystoupil z auta před domem Carterových, cítil se rozjařen absolutní jistotou, která překypovala v jeho těle. Teď jej už nic nemohlo zastavit. Měl vidění. Věděl na čem stojí. Vystupoval po schodech na verandu a měl dojem, jakoby se jeho duch oddělil od jeho těla. Viděl sám sebe, jak otevírá dveře a vstupuje bez klepání dovnitř. Tam na loži ležela ta ubohá mladá žena, Georgie Carterová, vyhublá a vyschlá jako egyptská mumie. Její matka klečela

vedle postele, letmo se na něj podívala a omdlela. Billy pozoroval sám sebe jak přistupuje k posteli. Pak jeho duch opět vstoupil do těla.

Pohleděl na tu křehkou dívku pod přikrývkou a řekl: "Sestro Georgie, Pán Ježíš Kristus, kterého jsi milovala a důvěřovala mu po celý ten čas, ten Ježíš se se mnou setkal dnes večer v lese a skrze vidění mi řekl, že budeš uzdravena. Proto tě беру za ruku a říkám ti ve jménu Ježíše Krista, postav se na nohy a buď zdráva."

Uchopil ji za její kostnatou ruku a jemně potáhl. Tato jemnost ale nebyla nutná. Když nadpřirozená moc dodala Georgínu tělu sílu, vykřikla, odhodila přikrývku a vyskočila ze svého vězení s takovým elánem, jako když děvčátko povinné školní docházkou vyskočí z postele ráno o Vánocích.

Mladší Georgina sestra přiběhla z vedlejší místnosti, aby zjistila kvůli čemu je ten rozruch. Uviděla, jak její starší sestra, která byla připoutaná k posteli, tak dlouho kam jen sahala její paměť, tancuje po pokoji jako malý kostlivec. Tentokrát vzrušení zasáhlo dočasně i smysly mladší sestry. Vykřikla, chytla se za hlavu a vyběhla otevřenými dveřmi ven s voláním: "Co se to stalo! Co se to stalo!"

Pan Carter se zrovna vracel z chléva, nesa kbelík mléka. Když zaslechl ten křik, v obavě z toho nejhoršího, upustil kbelík na zem a běžel ze všech sil domů, ale zastavil se ve vchodu a zíral pln úžasu na svou dceru Georgii, která seděla u piana a hrála písničku, kterou se naučila, když byla malým dítětem:

Drž mě blízko kříže Ježíši, tam je vzácný pramen, zdarma pro všechny - uzdravující, plynoucí z vrchu Golgoty.

Poté George Wright odjel do kostela, aby oznámil čekajícímu davu, proč kazatel Branham nepřišel včas. Všichni, kteří tam byli přítomní, chtěli osobně vidět tento zázrak. Než přijeli ke Carterovým, Georgie chodila po čtyřech po dvorku a líbala květy a trávu.

Ze zcela jasných důvodů byl starý kostel na druhý den večer zcela přeplněn lidmi, kteří stáli všude podél stěn. Na konci bohoslužby se William Hall zeptal: "Bratře Branhame, co plánuješ dál?"

"Nejsem si jist, neměl jsem v úmyslu nic jiného, než nalézt tu ztracenou ovečku z toho vidění."

George Wright utrousil poznámku: "To by byla ostuda nechat tyto lidi tak, a neposkytnout jim nadále dostatek základního biblického učení."

Billy souhlasil. "Myslím si, že je možné, abych sem pravidelně jezdil do času, než si Bůh vzbudí někoho jiného k tomuto dílu."

Pan Hall, který se později stal pastorem Milltownské baptistické církve, vyjádřil svůj souhlas. "Považuji za správné využít tuto hezkou starou budovu také pro jiné cíle, než jenom pohřby. Těch zde bude ještě stejně dost. v pondělí bude první."

"Ó, je to někdo známý?" zeptal se George Wright.

"Domnívám se, že jsi znal pana J -."

George a Billy na sebe pohleděli. George řekl: "Myslím si, že už více nebude chovat slepice."

Billy dodal: "Škoda, že si neudělal trochu času i pro svou duši."

PÍSNÍČKA SKONČILA. Billy se dychtivě postavil před svůj dort, nadechl se tolik, jak jen mohl a sfoukl všech šest svíček najednou. Pak, ozářen radostí, začal vybalovat své dárky.

William Branham se usmíval, potěšen tím, že synovy narozeniny mu udělaly takovou radost - a to vše díky Medě Broyové. To ona upekla Billovi dort a pečlivě naplánovala tento večírek, přála si, aby tento den, sobota 13. září 1941 byl památným dnem na její závazek z mládí.

Doposavad Meda opatrovala Billy Paula Branhama všech sedm dnů v týdnu po dobu téměř pěti let. Připadlo ji to tedy naprosto přirozené, že pro něj udělá narozeninový večírek. Ale ne všichni v okolí se dívali na situaci Medy a Billa tak nevinně. Nejedna všetečka šířil neblahé řeči o "mladém kazateli a jeho hospodyňce."

Billy s nelibostí nesl tyto škodlivé narážky proti neposkvrněnému Medinu charakteru, ale na druhé straně byl schopen pochopit lidi, kteří se takto vyjadřovali. Vždyť zde byla přece krásná mladá žena, zralá pro manželství, která nedělala téměř nic jiného, než že mu prala prádlo, dělala úklid v domácnosti a opatrovala jeho syna. z jeho strany to ve skutečnosti nebylo vůči Medě pěkné, že ji bere tolik jejího času. Billy se tedy rozhodl, že pro její blaho ji přestane zaměstnávat. Připravoval se na to, že jí to řekne někdy odpoledne, když si přijde vyzvednout Billa. Ale pokaždé když se mu naskytla tato příležitost, jako by měl ucpaná ústa. Jak by si mohl dovolit říci této jemnocitné dívce, která pečuje o jeho syna už téměř pět let, že si nyní našel jinou pečovatelku? Nemohl se k tomu odhodlat. Ale cítil, že to musí udělat pro její blaho. Meda se potřebovala odpoutat od svých dočasných úvazků, aby se v ní mohl vyvinout trvalý vztah na celý život k někomu jinému.

Konečně přišel Billy na ten pravý nápad. Řekl si, že když si sjedná schůzku s nějakou jinou ženou, Meda se na něj nazlobí a prostě s ním skončí. To se ale nepovedlo. Meda se vůbec nenazlobila, ale její srdce bylo z toho zlomené. Po celé dny plakala.

Billy se rovněž cítil hrozně. Musel o Medě hodně přemýšlet a snažil se najít pro ni to nejlepší východisko, ale místo toho dělal samé zmatky. Každopádně by se ji měl za to omluvit. "Medo, copak to nevidíš? Vzal jsem ti tolik tvého času. Jsi příliš dobrá na to, abys promarnila svůj život kvůli mě."

KAPITOLA 26

ZABLOUDĚNÍ V HURIKÁNOVÝCH HORÁCH

1941

"Ale, Billy, mám tě ráda. Vždycky jsem tě měla ráda. A navíc, ty jsi jediný muž, kterého kdy budu mít ráda."

"Cením si toho, Medo. Také tě miluji. Ale víš, já budu žít jako poustevník. Už se nechci nikdy oženit a jak tě tedy mohu okrádat o tvůj čas?"

To byl argument, který Meda nemohla prostě tak jednoduše akceptovat. Když se vrátila do svého soukromí, vzala si Bibli, položila si ji na klín a modlila se:

"Pane, pokud to je Tvá vůle, nechci se Ti protivit ... ale já přece miluji Billa. Nevím, co mám dělat. Pane Ježíši, pomoz mi. Nikdy jsem Tě o takovou přízeň ještě neprosila, Pane a doufám, že už ani nikdy prosit nebudu, ale prosím teď - jestliže teď otevřu Bibli, dej mi prosím výrok, který by mě vyvedl z této situace a dá mi útěchu."

Zavřela tedy oči, a libovolně otevřela Bibli a položila svůj prst na místo uprostřed stránky. Pak se podívala. Její prst ukazoval na verš Malachiáše kapitola 4:

**S druhou manželkou,
Medou**

*"Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den
Hospodinův veliký a hrozný ..."*

To je podivné místo pro moji útěchu, pomyslela si Meda. "Proč, Pane -?" Pak si vzpomněla ... Před léty stála na břehu řeky, Billy stál ve vodě a křtil, když uprostřed dne sestoupila ta hvězda. Ona tuto ohnivou kouli nespátřila, protože

měla zavřené oči při modlitbě, ale nikdy nezapomene na hlas, který oznamoval: *"Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel jeho druhý příchod."* Nyní si uvědomila, proč jí Pán dal pro útěchu právě tento zvláštní úryvek Písma. *"Aj, já pošli tobě Eliáše proroka ..."* Meda vstala a odešla s pokojem ve svém srdci a s přesvědčením, že budou s Billeem oddáni.

Rovněž Billy se nevzpíral této myšlence. Jednou odpoledne, když se vrátil z práce, šel si vyzvednout svého syna z domu Broyových. Billy Paul si zrovna hrál v písku. Billy řekl: "Billy, pojď, půjdeš s tatínkem domů."

Billy Paul se obrátil a zeptal se: "Tati, kde je můj dům?"

Billy byl touto otázkou otřesen. v současné době žil v malém hausbótu, protože pociťoval nechuť k najatému domku, který mu bez Hope připadal tak prázdný. Podíval se na svého šestiletého syna a pomyslel si: "Může se stát, že jednou, když jej povedou na popraviště, on se ke mně otočí a řekne - táto, kdybys udělal to, co ti přikázala maminka a oženil se, a postaral se mi o domov, místo toho, abys mě tahal sem a tam, nikdy by se tohle nestalo." Zatímco Billy otřepával písek z kalhot svého syna, pomyslel si: Hope měla asi v hodině své smrti pravdu.

V noci se Billy probudil z hlubokého spánku. Ležel klidně po tmě na posteli a naslouchal, jak vlny jemně narážejí do jeho hausbótu. Ale bylo tam ještě něco jiného. Stál tam někdo ve dveřích? Vlasy na jeho šiji se zježily. Najednou Billy uslyšel rezonantní hlas, který mu přikazoval: *"Jdi a ožeň se s Medou Broyovou, dne 23. října, tohoto roku."*

William Branham a Meda Broyová spojili své ruce v manželství 23. října 1941. Jako svatební cestu Billy navrhl výlet k Niagarským vodopádům a pak chtěl pokračovat v cestě podél severní hranice Spojených států do hor Adirondak na severu ve státě New York. Billy už byl v těchto končinách několikrát a znal tam jednoho lesního správce. Před dvěma lety spolu se správcem Dentonem zastřelili poblíž Hurikánových hor nedaleko kanadské hranice tři medvědy. Pokud by Billy mohl opět během tohoto podzimu lovit, měl by šanci skolit dalšího medvěda, čímž by se zásobil masem a tak by byl zaopatřen na celou zimu.

Medě to připadalo rozumně. Věděla, jak jsou na tom bídňě v začátcích jejich manželského soužití. Ve večerních hodinách chodila sbírat borůvky, aby pomohla Billovi našetřit peníze na zakoupení uhlí na zimu. Zásobit se masem, to by bylo vítaným přínosem pro jejich skromný rozpočet.

Billy tedy napsal: "Pane Dentone, přijedu k vám na podzim. Rád bych si s vámi ulovil nějakého medvěda."

Pan Denton mu odpověděl: "V pořádku, Billy, přijed'. Budu tě čekat v chatrči na konci cesty do Hurikánových hor ..." a udal datum v listopadu. "Pomůžeš mi sundat dolů ten telefonický kabel, který jsme spolu natáhli onehdy na jaře a pak půjdeme na lov."

Na vrcholku Hurikánové hory stála protipožární rozhledna. Na jaře Billy pomohl tomuto správci natáhnout telefonickou linku dlouhou osm kilometrů souběžně se stezkou, která spojovala rozhlednu s chatrčí, která byla na konci cesty. Svinout tuto linku na zimu, to potrvá při nejmenším celý den, ale Billovi to připadalo jako dobrý obchod s tím, že bude moci lovit s tak znamenitým průvodcem.

Billy, Meda a Billy Paul přijeli na místo o několik dnů dříve. Správcův srub byl zamčený, ale opodál, vedle stezky se nacházel malý přístřešek, který poskytoval ochranu před větrem. Sníh ještě nespádl, ale počasí nasvědčovalo, že může začat sněžit každou chvíli. Této noci teplota poklesla pod bod mrazu. Ve strachu, aby jim Billy nezmrzl, položil jej Billy na noc mezi sebe a Medu.

Na druhý den ráno Billy řekl Medě: "Víš co, miláčku, nebylo by to krásné, kdybich skolil velikého jelena a vzali bychom si ho domů spolu s medvědem? Kdybich se dnes na chvíli věnoval lovu, měli bychom zajištěné maso na celou zimu."

Meda se po očku podívala na temné mraky a zeptala se: "Myslíš si Billy, že nebudeš riskovat, když se takto vydáš bez průvodce? Co kdyby ses ztratil?"

"Já? A ztratit se?" Billovi to znělo legračně. "To je nepravděpodobné. Nemohu se nikde ztratit. Moje matka byla na půl z Indiánské krve, zapamatuj si to. Mám takový instinkt, že neustále vím, kde jsem. Jsem jako můj dědeček Harvey. Kromě toho, že byl učitelem, byl rovněž nejlepším lovcem na jihu."

Meda mu dala svým pohledem na vědomí: "Nejsem si tím tak jistá. Nebud' tam dlouho, Billy. Pamatuj, ještě nikdy jsem nebyla v takových lesích. Nevyznám se zde."

"Vrátím se do druhé hodiny," slíbil Billy.

Přehodil si pušku přes rameno a sestupoval cestičkou dolů až přišel na místo, kde před léty káceli stromy. Mezi pařezy a hromadami ponechaných větví vyrůstaly nové stromky do výše asi sedmi metrů. To vypadalo na ideální domov pro jeleny - dostatek potravy a přístřeší. Billy sešel ze stezky a kráčel lesem. Během následující hodiny pozoroval spoustu otisků stop vysoké zvěře, ale

všechny měly ostré špičky, což nasvědčovalo, že se jedná o laně. On ale potřeboval jelena.

Přešel hřeben na druhou stranu a vstoupil do vedlejšího kaňonu, když tu najednou uslyšel nějaký zvuk v křoví. Zůstal stát jako socha a ani se nehnul, naslouchal. Mohl zcela nesporně rozlišit čtyři nohy, které našlapovaly po sosnovém jehličí - to nebyla kopyta, to byly nohy, které měly polštářky. Najednou to zvíře vyrazilo. Billy spatřil velickou horskou pumu jak skočila do houští. Rychle namířil, ale veliká kočka byla rychlejší. Už nestačil vystřelit a puma byla ta tam.

Billy ji pronásledoval kaňonem asi míli dolů. Občas zaslechl jak se prodírá křovím. Ale pak mu kočka utekla příliš daleko a Billy se musel uchýlit ke svým stopařským dovednostem, pozorováním otisků a ohnutých větviček. Nakonec však puma utekla do vysokého lesa, kde si lstivě zvolila cestu v korunách stromů. Tím Billy ztratil stopu a vzdal to.

Vrátil se zpět do kaňonu, ale za chvíli se zastavil, protože ucítil zápach medvědího samce. Celý vzrušený stoupal proti větru do strmého svahu kaňonu, přešel na druhou stranu hřebenu, kde pak sestoupil dolů na druhou stranu. Několikrát se mu tento zápach ztratil, ale znovu jej ucítil. Terén byl zde rovnější.

Billy šel pomalu dál a pozorně sledoval v terénu každou záchytnou stopu, jako byla rozrušená mraveniště nebo stopy drápů na stromech. Vystoupil na vrcholek a pak sestupoval do mělkého úvalu. Když sestoupil až úplně dolů, zápach nasvědčoval tomu, že jeho kořist je nablízku. Hledal mezi balvany, v rozsedlinách, dokud nenašel medvědí jeskyni. Nemýlil se. Zápach způsobil, že zaslzel. Opatrně přistoupil k temnému ústí s puškou připravenou k výstřelu. Tato mělká jeskyně byla však prázdná.

Billy se podíval na hodinky. Ručičky ukazovaly 12:30. Byl čas, aby se otočil a vrátil se zpět, pokud chtěl dodržet slovo, které dal Medě. Přerušit lov však neměl v úmyslu. Věděl, co to je být posedlý lovem medvěda a tak se rozhodl, že se sem vrátí jakmile odmontuje spolu s panem Dentonem telefonický kabel na Hurikánové hoře.

Billy šplhal nahoru strží, ušel jen krátký úsek, když najednou spatřil pohybující se křoví na druhé straně kaňonu. Tam je, pomyslel si Billy. Nabil pušku a tiše stál. Místo medvěda se na obzoru majestátně ukázal jelen. Billy zamířil na cíl a zmačkl spoušť. Jelen klesl na místě k zemi.

Než jelen vykrvácel a než Billy stačil svůj úlovek vykuchat, bylo už po jedné hodině. Pak uvázal jelena za nohy a vytáhl jej nahoru a uvázal k větvi stromu a vyrazil z kaňonu tak rychle, jak mu to dovoloval pohyb v křovinatém terénu. Všiml si, že mraky se nápadně snižují k zemi. Hurikánová hora už byla zahalena v mlze.

Byl si vědom toho, že si musí pospíšet. Blížila se bouře. Věděl, že kdyby jej zastihla mlha, nebyl by schopen uvidět své orientační body v terénu.

Po 30 minutách usilovné chůze stále vyhlížel místo ze kterého sestoupil do tohoto kaňonu. Na chvíli se zastavil, vytáhl z kapsy kapesník a utřel si pot stékající po jeho tváři. Fí-ha, co to má znamenat, prolétlo mu hlavou. Nezdá se mi, že bych zašel až tak daleko.

Ještě jednou se dal do klusu. Během několika minut se však zastavil pln úžasu. Visel tam jeho jelen!

"Dobrá, co jsem tedy vlastně provedl?" Zabručel. "Někde jsem musel minout odbočku. Ale jak jsem ji mohl minout a dostat se zpět na toto místo?"

Vyšel znovu a uvažoval: "Tentokrát se z toho dostanu." Nedával jsem si dost pozor. Energicky kráčel dál a opatrně hledal místo, kde sestoupil z tohoto svahu. Mraky už visely nad samými korunami stromů. Stále a obtížnější bylo něco poznat. Po čtyřiceti minutách přišel na místo, které mu něco připomínalo. Během následující minuty už věděl proč. Zde na stromě visel jeho jelen.

Billy vyrazil potřetí, uvažoval: "Nemohu se přece do třetice dopustit té stejné chyby." Ale o hodinu později se nacházel znovu u svého jelena.

Unaven a rozrušen se posadil, aby si oddechnul a dal se dohromady. Věděl, co se stalo. Indiáni tomu říkají stezka smrti - člověk se v divočině ztratí a chodí kolem dokola, dokud vyčerpáním nepadne. Kdyby byl Billy v této divočině sám, vůbec by si nedělal starosti. Jednoduše by šel do té medvědí jeskyně a tam by počkal, dokud by nepřešla bouřka a mraky by se nezvedly. Jakmile by se ukázaly jeho orientační body, našel by bez obtíží cestu do chatrče. Ale za těchto okolností to bylo nemyslitelné. Meda ještě nikdy nebyla takto v lesích. Ona ani nevěděla, jak by měla rozdělat oheň. Jestliže se nevrátí do tábora, pak ona a Billy Paul mohou zmrznout ještě této noci. Kromě toho měla strach ze tmy. Co kdyby uslyšela řev nějakého zvířete? Jistě by pomyslela, že on je ohrožen, a začala by ho hledat - a mohla by zabloudit. Pak Billovi přišla na mysl ta puma, která slídila po lese nedaleko jejich přístřešku ...

Jeho starost se stupňovala natolik, že upadal do stavu zoufalství a tak vyskočil a prodíral se křovím dál. Zanedlouho se zastavil a řekl si: "Okamžik, Williame Branhame. Co je to s tebou? Zbláznil ses? Celý život jsi byl zálesákem." Věděl, co je největším nebezpečím v takovýchto situacích - člověk upadne do stavu rozčilení, bezmyšlenkovitě se dere lesem kupředu; a pak na jaře někdo najde jeho kosti na dně strže. Zhluboka se tedy nadechnul, aby potlačil své vzrušení. "Musím zachovat klid," pomyslel si. "Nejsem ještě naprosto ztracený. Jsem jen dezorientován. Musím jen správně určit svou polohu."

Nyní mlha zhoustla a všechno vypadalo jinak. A aby se okolnosti ještě více zkomplikovaly, začalo sněžit. Nejhorší ze všeho bylo to, že se rychle začalo stmívat. Jestliže se mu nepodaří cestu najít hned, pak ji už nenajde vůbec. Pak během této noci zahynou všichni tři.

Za každou cenu se však snažil o to, aby zachoval klid. Uvažoval tímto způsobem: "Nemohu se přece ztratit. Jsem příliš dobrý zálesák, abych mohl zabloudit. Popřemýšlej nad tím chvíli. Když jsem tady přišel, vítr mi vál do tváře. Tak je to; musím tedy jít tak, aby mi vítr foukal do zad a tak se odtud dostanu."

Namířil tedy na opačnou stranu a šel s větrem. Neviděl už nic, kromě obrysů stojících stromů a keřů, jež pohlcovala mlha a vířil kolem nich sníh. Jednou za čas proměnlivý vítr změnil směr. Brzy se mu stalo očividným, že proměnlivý vítr, který obháněl kolem vrcholků hor, nemůže být tím správným kompasem.

Aby si však dodal odvahy a zachoval klid, Billy hlasitě řekl: "Nejsi ztracen. Znáš přece svou polohu."

Jeho svědomí mu však odpovědělo, že to je klam: "Billy, přece dobře víš, že jsi ztracen."

Sám sobě odpověděl: "Já? Nikoliv já. Já nemohu být ztracen." Pak musel překročit obrovský pahýl a tím se ujistil, že tímto místem ještě neprocházel. Zachvěl se. Po jeho tvářích ztékala pot. "Proč ještě lžeš sám sobě," pomyslel si. "Jsi ztracen. Přiznej si to."

Ten úder však neranil jeho hrdost. Zmocňovala se ho však hrůza kvůli manželce a synovi. "Jsem opravdu ztracen," řekl si sám k sobě. "Nevím, kde je východ a kde západ. Musím zvolit směr a jít rovně, jelikož bezesporu chodím kolem dokola. Musím tedy jít tímto směrem."

Zvolil tedy náhodný směr a vyrazil kupředu, bedlivě pozoroval několik stromů, které byly na dohled, aby zachoval rovnou linii od stromu ke stromu. Když tímto způsobem pokračoval v chůzi, měl dojem, jako kdyby uslyšel šeptat nějaký hlas:

*"Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc
vždycky hotová."*

Billy si pomyslel, copak jsem se zbláznil, že slyším nějaké hlasy?

Kráčel tedy dál a snažil se co nejbedlivěji soustředit. Za chvíli uslyšel ten hlas znovu, tentokrát zněl trochu hlasitěji než předtím.

*"Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc
vždycky hotová."*

Billy kráčel dál, vláčel s sebou pušku a cítil se už velice unaven. Ten dotěrný hlas opakoval znovu a hlasitěji:

"Bůh jest naše útočiště i síla ..."

Billy se zastavil a hlasitě řekl: "Pane Ježíši, jsem ztracen. Nemám s sebou kompas. Nevidím na orientační body, ale mám ještě Tebe. Pane, nejsem hoden toho, abych žil, ale prosím tě, nedovol umřít mé manželce a synovi."

Pak uslyšel ten hlas znovu. Ne, to nebyla jeho fantazie, slyšel jasně svýma ušima:

*"Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc
vždycky hotová."*

Billy opřel svou pušku o strom a sundal si klobouk, položil jej na zem a klekl si na něj. Pohleděl vzhůru a modlil se: "Nebeský Otče, myslel jsem si, že se v lesích vyznám naprosto suverénně, ale byl jsem na omylu. Víím, že jdu špatným směrem a nevím, kde mám odbočit. Byl jsem takový chvastoun; zasloužil jsem si, abych zde zahynul. Zasloužil jsem si, abych zde zůstal několik dnů k přežití a byl odkázán k ohryznání kostí dikobrazů. Ale, Pane, moje žena je nevinná. Ona a stejně tak můj syn, zemře, pokud se z této situace nedostanu. Otče, je téměř tma a jsem ztracen - naprosto ztracen. Prosím, pomoz mi. Buď mým kompasem a vůdcem."

Vrátil se zpět, setřásl sníh z klobouku a řekl: "Pane, věřím, že hlas, který ke mně šeptal, byl Tvým hlasem. Věřím, že zde je anděl Páně, který mě v tom lese sleduje. Pane, prosil jsem Tě o vedení. Víc nejsem schopen udělat. Teď vyrazím tímto směrem."

Vykročil tedy stejným směrem jako předtím. Najednou pocítil na svých zádech ruku, která jej táhla dozadu, jako by ho chtěla zastavit. Zlekl se, otočil hlavu dozadu, aby se přesvědčil, kdo to může být. Zvláštní bylo to, že tam nebyl nikdo. Ale když pohleděl dozadu, mlha se na chvíli rozestoupila a on spatřil vzadu nevýrazný obrys Hurikánové hory. Tudy vedla cesta do bezpečí. Zatímco on se ubíral vstříc smrti opačným směrem! Měl teď tedy chvilku času, aby se otočil a nasměroval se k této hoře, dříve, než ji znovu zahalí mlha.

Pozdvihl svou ruku a zvolal: "Ó, veliký Jahve, Bože, jsi mi tak blízko, že jsi položil svou ruku na má záda. Jsi opravdu mou pomocí ve všelikém soužení."

Billy stoupal vzhůru v tomto přitnutí a mlze tak rovně, jak jen mohl, aby udržel směr k Hurikánové hoře a každou vteřinu pozoroval, zda nevybočil z vytyčeného směru. Les se pozvolna nořil do tmy. Billy šel s jednou rukou pozdvihnutou nahoru, takto hledal telefonický kabel, který byl natažen od stromu ke stromu na úseku osmi kilometrů po této straně hory. Pokud jeho ruka narazí do jednoho z těch dvou vodičů, ten jej přivede po svahu hory rovnou do chatrče. Pokud tuto linku mine, on, jeho žena a syn zahynou.

Během následujících tří hodin chůze pokračoval v předpokládaném směru, ač někdy musel projít i skalnatými útesy a srázy. Sněhová vánice se rychle měnila v bouři. Vítr sténal a lámal větve stromů. Billy nesl v jedné ruce pušku a druhou paži měl pozdvihnutou vzhůru, dokud ho tato ruka netížila jako hlaveň pušky. Pak si ruce vyměnil; celou dobu byl hotov vždy se vrátit několik kroků dozadu, než se odhodlal pokračovat dál, jen aby si byl jist tím, že neminul telefonní vedení, když střídal své ruce. Občas jeho ruka narazila do nějakého předmětu a on zvolal: "Už to mám!" Ale brzy se ukázalo, že to byla jenom větev stromu. Jeho prsty v rukavicích už byly zcela prokřehlé. Nakonec nebyl schopen udržet ani jednu ruku vztyčenou. A přece musel. Tři životy se ocitly kvůli tomu v sázce.

Nastala temná noc, sotva že viděl padající vločky sněhu před svými očima. Jeho srdce umdlévalo. Co když prošel plání, nad kterou vedení visící od stromu ke stromu bylo výš než dosáhl rukou? Pokud by se mu něco takového přihodilo, znamenalo by to jejich záhuby.

Najednou jeho ruka narazila do něčeho pružného. Přitáhl ruku blíž k sobě a jeho prsty svíraly tenkou linku. Nalezl ji! Byl zachráněn. Všichni byli zachráněni!

Billy odhodil pušku, sundal si klobouk a vzdal díky Pánu: "Ó, Bože, jaký je to pocit být nalezen poté, co jsem byl ztracen. Jak Ti mohu za to dost poděkovat? Dále na úpatí této hory, na konci této linky se nachází všechno, co je drahé mému srdci - moje manželka a můj syn. Ta telefonická linka bude mým vůdcem z této hory. Za nic na světě ji nepustím z ruky. Ale, Pane Ježíši, Ty jsi opravdu mým vůdcem. A mám v úmyslu se Tě přidržet do konce svého života, neboť vím, že na konci mě čeká teplota, bezpečí a odpočínutí."

POMALU SE BLÍŽIL KONEC ničivé války v Evropě a Německo bylo ze dvou stran sevřeno spojeneckými silami. v lednu 1945 ruská armáda pod velením generála Žukova pronikla až k řece Odře, pouhých 40 kilometrů od Berlína. Krátce poté byl postup ruských

mechanizovaných divizí zastaven kvůli bažinám, způsobeným jarním táním a houževnatému odporu Němců. Ve stejné době západní spojenci rychle postupovali přes Francii a Belgii spolu s Američany, kteří hluboko pronikli na území obsazené Němci. Počátkem března, 3. armáda generála Pattona se dostala u Koblenze ke břehům řeky Rýn. Několik dnů později, 1. armáda generála Hodgese se zmocnila mostu poníže města Remagenu. Američtí generálové chtěli pokračovat v postupu dál, aby byli v Berlíně dříve než Rusové. Dostali ale rozkaz čekat na 25. britskou divizi generála Montgomeryho, která se měla s nimi spojit.

Do 25. dubna 1945, Rusové nejen, že obklíčili Berlín, ale setkali se s americkými jednotkami na řece Labi, 45 km na západ. Ve stejné době selhala německá obrana v Itálii a tím umožnila západním spojencům rychlý postup italskou botou k severu. Dne 28. dubna byl dopaden a popraven vlastními lidmi italský diktátor Mussolini a to při svém útěku před postupujícími spojeneckými armádami. Tím fašismus, jako politická síla, utrpěl smrtelnou ránu a nacismus už sotva dýchal. Na druhé straně komunismus rozséval rány, rozpínal se a pohlcoval vše, co bylo v jeho dosahu. Když komunisté s nacisty začali bojovat v ulicích Berlína, Hitler jmenoval jednoho ze svých pomocníků, Karla Donitze, hlavou Německého státu. Donitz začal okamžitě a jednostranně vyjednávat kapitulaci, která byla nakonec přijata 8. května 1945. Válka v Evropě skončila.

Navzdory všem válečným vrtochům Billy mohl jenom pozorovat dění kolem sebe a žasnout. Znamenalo to, že ze sedmi vidění budoucnosti, které viděl onoho červnového rána 1933 uspořádané jedno po druhém v řadě, se tři doslovně naplnily - Mussolini zemřel zneuctěn, Hitler dospěl k záhadnému konci, komunismus se upevnil jako dominující politická síla. Nebylo tedy pochyb o tom, že i ty zbývající čtyři vidění se naplní, až na ně přijde Bohem určený čas. To dalo Billovi důvod k optimismu, ohledně jeho vlastní budoucnosti. Pán musí zajisté mít s jeho životem nějaký zvláštní záměr, proč by mu Všemohoucí dal takový zvláštní dar? Billy spotřeboval všechno palivo, které měl po ruce, k udržení tohoto malého plamínku optimismu, neboť, hledě na okolnosti tělesnými očima, neviděl žádnou možnost jak se vyhrabat z chudoby natolik,

KAPITOLA 27

BÝK ZABIJÁK

1945

aby mohl vykonat něco významného pro Boží království. Stále pracoval na tři pracovní úvazky, z toho dva byly bez odměny. I když stále trpěl nedostatkem peněz, nikdy neuvažoval o tom, že by mohl brát nějaké peníze za službu pastora, kterou vykonával. Měl k tomu hned několik důvodů. Za prvé čtením v Bibli a pozorováním pastorů kolem sebe, shledal hned ze začátku své služby, že láska k penězům je jednou ze smrtelných pastí, kterým musí kazatelé čelit a Billy se tomu právě chtěl vyhnout. Za druhé, ač někteří z členů jeho shromáždění vydělávali až 3 dolary za hodinu, většina z nich byla chudá, snad ještě chudobnější než Billy a proto se nemohl odhodlat k tomu, aby požadoval od těchto lidí více, než bylo zapotřebí. Kázal o biblické zásadě placení desátků a každý člen přinášel desátek ze svého příjmu do pokladničky sloužící tomuto účelu, vzadu v modlitebně. Billy z toho nepoužil ani halěř pro sebe. Všechno bylo určené pro placení splátek půjčky, a zbytek těchto peněz jen stěží stačil na výdaje spojené s údržbou budovy. Jeho třetí důvod v sobě nesl nádech hrdosti a sebedůvěry. Jelikož byl zdravý a zdatný k práci, uvažoval: "Proč bych neměl pracovat?"

Jednou ve výplatní den se Billy s Medou radili ohledně rodinného rozpočtu, totiž jak rozdělit těch 28 dolarů týdenního výdělku z Komunálních služeb. Desátek byl samozřejmě na prvním místě. Pak Meda ukázala účty, které musely být neprodleně uhrazeny. Ať již tuto hromádku peněz ve výši 25 dolarů rozdělovali tak či onak, nebyli schopni uhradit ani ty bezodkladné závazky. Chybělo jim asi 10 dolarů. Billy vzal do ruky jednu z obálek a řekl: "Miláčku, tuhle splátku nemůžeme ani začít splácet."

"Ale to musíme udělat," řekla, "ó, Bille, co tedy budeme dělat."

Billy dostal nápad: "Víš co, dnes udělám ve sboru sbírku."

Z počátku byla Meda překvapena, ale nakonec to vyznělo přímo legračně. "Chci tě vidět, jak to uděláš."

Tohoto večera, když dozpívali před začátkem kázání, Billy řekl: "V pořádku, přátele - nerad o to prosím ..." Meda na něj komicky pohlédla s vědomím v jak choulostivé situaci se teď ocitnul. Billy se snažil od ní odvrátit zrak, zatímco klopýtavě pokračoval: "Ještě nikdy jsem vás o to neprosil ... ale doba je těžká, víte, a ... sotva mohu vystačit se svým příjmem ... pokud máte u sebe pěti nebo deseti ceňták a hodili byste jej do mého klobouku, když ho nechám kolovat ... bratře Wisehearte, pojd' sem a vezmi můj klobouk."

Diákon Wiseheart přišel dopředu a s překvapením zíral na ty ostatní. Ne proto, že lidé si svého pastora nevážili, oni ho měli rádi. Byli ochotní mu pomoci jakýmkoliv způsobem. Překvapení bylo způsobeno tím, že během minulých dvanácti let k takové situaci nikdy nedošlo.

Bratr Wiseheart procházel s kloboukem kolem první řady. Billy zpozoroval, jak paní Weberová sáhla do kapsy své kárované zástěry a ukvapeně vytáhla peněženku. Když vylovila pěti centovou minci, srdce Billa prudce kleslo, jako kdyby na rybářský vlasec někdo zavěsil olůvko a hodil jej do bláta na dno rybníka. Uvědomil si, že tato doba byla těžká pro všechny, nejenom pro něj. Tohle si přece nemohl dovolit. "Moment, sestro Weberová, ty tam neházej nic. Já jsem to tak nemyslel. Chtěl jsem vás jen vyzkoušet, abych se přesvědčil co uděláte."

Teď byl ten starý diákon Wiesherat uveden do takových rozpaků, jako nikdy předtím. Zeptal se: "Bratře Branhame, co mám tedy dělat?"

"Vrať mi můj klobouk, bratře Wisehearte. Budu pokračovat dál v bohoslužbě."

Meda si zakryla rukou ústa a zakývala hlavou. Billy poznal na jejích očích, že se tomu směje.

V Jeffersonville byl v tomto týdnu na návštěvě starý Billův přítel ze severu, John Ryan. Tento odvážný starý muž přijel z asi 400 kilometrů vzdáleného Michiganu na velice ojetém kole. Toto kolo mu během cesty nadělalo tolik problémů, že se jej rozhodl vyhodit a vrátit se domů stopem. s jemu vlastní velkodušností, věnoval toto kolo Billovi, který je okamžitě opravil a vyšňořil novým lakem, který zakoupil za deset centů. Bill osobně kolo nepotřeboval, ale měl v úmyslu je prodat a získat trochu peněz, kterých mu bylo tolik zapotřebí.

Druhý Billův pracovní, ač neplacený úvazek, totiž revírníka ve státě Indiana, byl spojen s jeho prvním úvazkem v Komunálních službách, takže jen zřídka kdy považoval toto povolání za nějakou dodatečnou námahu. Byla to šťastná náhoda, protože jeho práce jako opraváře elektrického vedení byla sama o sobě vyčerpávající jako dva pracovní úvazky. Jedním z jeho hlavních úkolů v Komunálních službách bylo dělat pochůzky kolem vedení vysokého napětí, které se táhlo v délce několika stovek kilometrů, členitou zalesněnou krajinou Indiany. Většinou poblíž tohoto vedení nebylo cest a tak Billy musel procházet denně pěšky vzdálenost 45 kilometrů po šest dnů v týdnu - a to za 60 centů na hodinu. Existovala ještě i jiná odměna kromě peněz. Při výkonu zaměstnání měl možnost odjet z města do divočiny, kterou tolik miloval. Příležitostně ve své funkci revírníka mohl napravit nějakého pytláka a tak být nápomocen při ochraně místní přírody. Občas se také zastavil a popovídal si s místními sedláky pracujícími na svých polích. Tématem jejich rozhovorů se pokaždé stal Bůh a Billy tak měl příležitost si s nimi podělit zvěstí o lásce Ježíše Krista. Občas se stávalo, že farmářovo srdce bylo obměkčeno natolik, že je odevzdal Ježíšovi. v tom případě jej Billy ihned zavedl do nejbližší řeky a pokřtil jej ve jménu Páně. Mokří, ale plni radosti se tito dva rozcházeli a šli pokračovat ve svých denních povinnostech.

Jednoho odpoledne se Billy nacházel nedaleko Henryville v Indianě. Jeho úkolem bylo vysadit do řeky určité množství ryb pro Katedru rybiho hospodářství a zvíře. Nacházel se nedaleko usedlosti jistého přítele, farmáře, o kterém věděl, že je toho času nemocen. Billy tedy uvažoval o tom, že z jeho strany by jistě nebylo hezké, kdyby se tam nezastavil a nepomodlil se za něj. Jelikož jeho hospodářství se rozprostíralo za oploceným pozemkem, Billy se neobtěžoval tím, aby to objel po místních komunikacích. Odepnul pouzdro s pistolí a pušku položil na přední sedadlo svého nákladáku, zamkl dveře a vyšplhal se na oplocení. Při tom všem zapomněl na to, že na rohu pastviny visela tabulka, jež varovala: "NEBEZPEČÍ! POZOR NA BÝKA!"

Billy si klidně pobrukoval křesťanskou písničku a kráčel napříč pastvinou. Uprostřed pastviny rostla skupinka křovinatých dubů. Byl to mladý porost nepřesahující výšku pěti metrů. Billy se zrovna k nim blížil a tu se najedenou před ním postavil na nohy veliký býk a zafrkal. Ležel si klidně ve stínu zkroucených dubových větví mimo dosah lidského zraku. v okamžiku si Billy uvědomil nebezpečí, ve kterém se ocitl, protože právě tento býk, plemene Guersney, se těšil neblahé pověsti široko daleko. Byl to plemeník z Burkovy farmy poblíž Jeffersonville, který vyhrával v soutěžích plemeníku, ale projevovala se při něm prudká nedůtklivá povaha, kvůli které ubodal k smrti svého ošetřovatele a to přinutilo jeho majitele, aby se ho zbavil. Jelikož se ale jednalo o oceněného plemeníka, Burk jej prodal tomuto muži do Henryville s nadějí, že o samotě na venkově nebude mít více příležitosti k takovému darebáctví.

Billy to všechno věděl, ale prostě mu to nějak uniklo z hlavy. Nyní oba s desperací měřili své možnosti. Dubové houští bylo příliš slabé na záchranu a navíc bylo na opačné straně. Oplocení pak bylo příliš vzdáleno. Poslední naději mu poskytovala puška. Mohl zvíře zastřelit a pak zaplatit farmáři ztrátu.

Býk zabiják sklonil hlavu, zafrkal a hrabal kopytem do země. Jeho dlouhé ostré rohy připomínaly vražednou zbraň. Billy sáhl po pistolí. Nebyla tam. Pak si vzpomněl - nechal pouzdro se zbraní na sedadle v autě!

"Dobrá, Pane - jestliže přišel čas mého odchodu, chci být statečný jako muž." Narovnal svá záda a klidně hleděl na svého soka. Najednou se v jeho nitru stalo něco naprosto neuvěřitelného. Strach zmizel a na jeho místě se objevila láska pramenící ze soucitu a pochopení pro toto zvíře. Něco takového ještě nikdy nepocítil. Pomyslel si: "Ten chudák býk si klidně ležel na poli a já jej vyrušil. On se přece neumí jinak bránit."

Býk zafrkal znovu a hlasitěji, kopytem rozrýval půdu a vyhazoval drť za sebe, jak to býci dělají před útokem. Billy k němu hlasitě řekl: "Býku, je mi líto, že jsem tě vyrušil. Nechci, abys mě zabil. Jsem Božím služebníkem a jsem na cestě

k nemocnému muži, abych se za něj pomodlil. A na toto varování jsem prostě zapomněl."

Býk zaútočil, sklonil hlavu s ohnutými rohy smrtelně namířenými do středu terče. Billy kupodivu nepociťoval žádný strach, pouze lásku k tomuto zvířeti. Řekl: "Ve jménu Ježíše Krista jdi a lehni si pod stromy."

Býk pokračoval v útoku, jeho svaly byly napnuté zuřivostí. Když byl asi ve vzdálenosti pouhých pěti metrů před Billelem, vyhodil předníma nohama a zastavil se v oblaku prachu. Nejpodivnější výraz se zračil na jeho pysku, když začal hlavou kývat napravo a nalevo. Pak se divoké zvíře obrátilo a ukázalo Billovi ocas. Vrátilo se zpět do dubového houští a lehlo si na zem, pozoruje přitom Billa, jak kráčí dál na konec pastviny.

Po celý zbytek dne - a po mnoho následujících dnů - Billy žasnul nad touto příhodou, která jej potkala na pastvině s tímto býkem. Navzdory jistě smrti mu bylo nějakým způsobem dopřáno překročit hranici osobního zájmu a vcítit se do chování se jiného tvora. Bylo mu dáno pochopit pobouření býka a okusit soucit vůči tomuto zvířeti. Jako pastor často pomáhal druhým, staral se o ně a pomáhal jim, jak jen mohl. Ale tento prožitek byl něčím jiným, něčím hlubším. Na dobu několika minut jeho života prchl všechen strach a zanechal pouze dokonalou lásku.

Přibližně v té době se Billy dozvěděl o své sousedce, paní Reedové, která bydlela na konci jeho bloku, že umírá na tuberkulózu. z důvodu prevence před nakažením svých dětí touto velice zhoubnou nemocí byla převezena do sanatoria v Louisville. Jelikož tuberkulóza byla právě tím démonem, který usmrtil Hope, Billovo srdce tím bylo hluboce zasaženo. Neustále mu paní Reedová přicházela na mysl - taková mladá maminka a tolik musí strádat, a navíc opustit své malé děti, které ji tolik potřebují. Jednou v noci Billy přijel do tohoto sanatoria a modlil se za ní. O dva dny později, když Billy seděl na verandě, Pán mu ukázal vidění o paní Reedové, ona byla babičkou s prošedivělými vlasy a třesoucíma se rukama v obecnství svých dospělých dětí. Billy se vrátil do sanatoria a řekl jí: "Tak praví Pán, 'budeš žít!'"

Paní Reedová zalkala: "Ó, díky Ti, Bože!"

Billy se jí zeptal: "Chtěla bys vstát a dát se pokřtít ve jméno Ježíše Krista, vzývat Ho a dát smýt své hříchy?"

Ona odpověděla: "Udělám všechno, co mi nařídí."

O několik dnů později, zkoušel Billy na chodníku nedaleko svého domu své právě získané kolo, aby je pak mohl prodat v bazaru. Zrovna když nasedal na kolo

a chtěl se rozjet, zavolal na něj jeho soused z vedlejšího vchodu: "Hej, moment, kazateli. Kam jedeš?"

"Dobré ráno, pane Andrews. Jedu do bazaru. Chcete, abych vám něco přivezl z obchodu?"

"Ne, chtěl jsem ti jenom něco říci." Tu se tón jeho hlasu změnil v nadávku. "Nestydíš se?"

"A co tím míníš?"

"Řekl jsi té ubohé umírající mamince, že bude žít a tím v ní vzbuzuješ takové plané naděje!"

Ted' bylo Billymu jasné, co je v sázce. Pan Andrews byl po celou dobu slušným sousedem, ale choval se vždycky odměřeně a stranou od Billovy víry v Boha. Pan Andrews pracoval s panem Reedem společně ve vládním Dopravním závodě a musel se nějak dozvědět o jeho vidění. "Dobrá, pane Andrews, ale ona bud žít," trval na svém Billy.

"Každým rokem na TBC umírají tisíce lidí. Odkud jsi přišel na takový nápad, že paní Reedová bude žít?"

Billy mu dal jediné vysvětlení, které na to měl. "Protože to řekl Ježíš. Ukázal mi to ve vidění."

Pan Andrews si s opovržením odplivl. "Kdybych byl tebou, styděl bych se takhle chodit a balamutit lidi. Vím, že jsem vůči tobě bezohledný, ale -"

"To je v pořádku, pan Andrews. Ty máš na to své názory a já své." Billy sedl na kolo a odjel.

Stav paní Reedové se zatím zlepšil natolik, že si její lékař znovu vyžádal snímek plic. Ke svému překvapení však nemohl najít ani stopu po této nemoci v jejím těle. Nebylo už tedy žádného důvodu, aby déle pobývala v sanatoriu. s velikou radostí a slávou se vrátila domů ke své rodině.

O dva dny později řekla Meda Billovi: "Billy, dozvěděla jsem se, že paní Andrewsová je těžce nemocná. Měl bys ji navštívit."

"Jistě, půjdu se na ni podívat, ale musím si dát pozor na jejího manžela. On o mně nemá valné mínění."

Billy zašel k vedlejšímu vchodu a zaklepal. Pan Andrews otevřel dveře. "Dobrý den, pane Andrews. Dozvěděl jsem se, že máte nemocnou manželku. Mohu vám nějak pomoci?"

"Helé," řekl nevrle soused, "je u ní dobrý lékař, nepotřebujeme tvoji pomoc. Ona má jen zánět slepého střeva. Necháme to odstranit a postaráme se o ní sami. Není důvod se kvůli tomu modlit."

"Pane Andrews, neprosil jsem o souhlas, abych se mohl pomodlit za tvoji ženu. Chtěl jsem jen nabídnout pomoc. Snad přinést večeři nebo zajít do obchodu a tak dále, něco čím bych vám mohl být nápomocen."

"Děkuji, opravdu děkuji," řekl pan Andrews sebejistě. "O všechno je postaráno."

"Věřím, že ano," řekl na to Billy. "Dejte mi vědět, pokud byste přece jen moji pomoc potřebovali."

Soused něco nevrle zabručel a zabouchl dveře.

Na druhý den ráno šel Billy jako obvykle do práce, na obchůzku kolem vedení vysokého napětí. Vystoupil ze svého nákladáku, zapnul si revírnický pas se zbraní a vydal se na cestu. Neušel příliš daleko když najednou pocítil silný tlak, aby se otočil a vrátil domů. Ze zamračeného nebe sice drobně přšelo, ale to jej nemohlo zastavit. Tlak se zopakoval, a to ještě ve větší míře než předtím. Billy se vrátil do svého auta a vysílačkou se spojil se svým mistrem, sdělil mu, že nebude dnes pracovat. Pak se vrátil domů.

Meda byla překvapená, když spatřila svého manžela, jak se hned po ránu vrátil domů. "Co se stalo, že ses vrátil?"

"Vlastně sám nevím. Pán mi řekl, abych se vrátil a tak jsem Jej poslechl."

Odložil zbraň v kuchyni na stole, rozebral ji a začal promazovat olejem a leštit jednotlivé díly. Oknem spatřil pana Andrewse, který procházel podél stěny jeho domu. Za okamžik bylo slyšet klepání na dveře a hlas pana Andrewse: "Paní Branhamová, je pan kazatel doma?"

Meda právě něco připravovala na kuchyňské desce, utřela si tedy ruce do zástěry a odpověděla: "Ano. Pojdte dál, pane Andrewsi."

Jejich soused vstoupil do kuchyně a připomínal zbitého psa. Oči měl oteklé a červené, z nosu mu teklo. Na hlavě měl nakřivo nasazený klobouk. "Dobrý den, kazateli," řekl zkroušeně.

"Dobrý den, pane Andrewsi. Posad'te se."

Pan Andrews se posadil vedle Billa. Vnitřní boj, který prožíval byl patrný z každé vrásky na jeho obličejí. "Slyšel jsi něco o mé manželce?"

"Ne. Není snad něco v pořádku?"

"Inu, kazateli" - jeho hlas se chvěl - "ona umírá."

"Je mi líto, pane Andrewsi. Nakolik vím, máte přece dobrého lékaře."

"Ano," řekl, zatímco se vysmrkal do svého kapesníku, "ale to nebylo vůbec slepé střevo. To je embolie v blízkosti jejího srdce. Právě byl v nemocnici specialista z Louisville. Řekl, že jakmile tato sraženina dojde k jejímu srdci, že zemře."

"Aj, to je zlé," řekl Billy. Tohle nerad slyším. Ale jsem alespoň rád, že máte v tom případě takového dobrého lékaře."

Pan Andrews začal koktat a snažil se vyslovit další slovo. "Dobrá -, aj -, ona je na tom velice špatně, víš, a - aj - chtěl jsem vědět, zda - nebo - myslíš si, že bys ji mohl nějak pomoci?"

"Já?" Billy pokrčil rameny. "Nejsem lékař. Jak bych jí tedy mohl pomoci?"

"Dobrá-aj-ví-myslím si, že bys ji mohl trošku pomoci, jako té ženě tam na rohu, paní Reedové."

"To jsem nebyl já," vysvětloval Billy. "To byl Pán Ježíš, který pomohl paní Reedové. Myslel jsem si, že Mu nevěříte."

Pan Andrews prožíval vnitřní boj. "Víš co, měl jsem tetičku, křesťanku, která žila v horách. Jednou slibovala Bohu, že zaplatí na konci roku okružnímu kazateli 5 dolarů. Ona byla pradlenou a snažila se tyto peníze našetřit, ale když přišel konec roku, ještě je neměla ušetřeny. Musela den před kazatelovým příjezdem zakoupit za pět centů mýdlo. Stála nad vanou a plakala, protože nebyla schopna dodržet svůj slib. Utřela si zástěrou slzy a vložila ruce do vody a začala potírat valchu tím mýdlem, aby ji to zapěnilo. Najednou mýdlo začalo divně cinkat. Když se podívala zblízka, našla pěti dolarovou minci ve zlatě, která byla zastrčena v tom mýdle. Tak mohla nakonec dodržet svůj slib, který dala Bohu."

"Odkud se tam mohla vzít ta zlatá mince?" Zeptal se Billy, ač byl přesvědčen, že zná na to odpověď.

Pan Andrews zakýval hlavou. "Nevím. Často jsem se nad tím pozastavoval."

"Řeknu ti jak. Udělal to zmrtvýchvstalý Ježíš. Tato žena udělala slib s dobrým úmyslem víry a z čistého srdce. Myslela si, že je to schopna dodržet. Bůh ji to prostě umožnil, aby ten slib mohla dodržet."

Pan Andrews přikývl hlavou. "Hodně jsem o tom přemýšlel. Kvůli tomu jsem musel přemýšlet i o tom, zda Bůh existuje."

"Pane Andrewsi, Bůh opravdu existuje."

Ten muž sklonil hlavu. "Myslíš si, že by mohl pomoci mé manželce?"

"Jistě, jsem si jist."

"Pomodlíš se za ní?" prosil pan Andrews.

"Začneme raději po řadě. Nejdřív dej do pořádku své srdce. Co kdybychom zde poklekli a společně se pomodlili?"

"Ano, ale já vlastně ani nevím, co bych měl říci."

"Pomohu ti."

A tak odtáhli svá křesla od stolu a poklekli, opřeli své lokty o sedadla křesel. Billy poučoval pana Andrewse, co má říct: "Z hloubky srdce řekni, 'Bože, smiluj se nade mnou hříšníkem.' "

Takto pokračovali v modlitbě, dokud to zatvrzelé ateistické srdce si v pláči neproklestilo cestu víry k Ježíši Kristu. Pak si pan Andrews utřel oči o slz a zeptal se Billa: "Dobrá, kazateli, půjdeš teď do nemocnice?"

"Ano, půjdu."

Meda šla s ním. Mezitím než vstoupili do nemocnice, paní Andrewsová byla na tom tak špatně, že se z jejich očí vytratila všechna barva. Její tváře byly upadlé a stěží jim teď připomínala tu osobu, která bydlela ve vchodu opodál po tolik let. Když ji Meda uviděla, v jejích očích se objevily slzy. Billy poklekl vedle postele a modlil se slovy: "Drahý Bože, prosím, pomoz paní Andrewsové. My všichni jsme bezmocní. Lékaři udělali co mohli, ale ona stejně umírá. Ježíši, víme, že jsi povstal z mrtvých a žiješ mezi námi a Jsi mocný učinit všechno. Prosíme Tebe, smiluj se nad touto ubohou ženou a nech ji žít."

Billy vstal, ale stále držel oteklou ruku paní Andrewsové.

Meda řekla: "Vidíš něco?"

"Ne, miláčku, nic."

Opustili pokoj a odcházeli po chodbě směrem k porodnici, chtěli se oknem podívat na novorozeňátka. Potom se znovu vrátili do pokoje paní Andrewsové. Jakmile Billy překročil práh, spatřil paní Andrewsovou ve své kuchyni, jak vytahuje z pečící trouby jablkový koláč. Dále pak Billy viděl sám sebe, jak sedí na verandě před svým domem. Paní Andrewsová obcházela kolem rohu domku a přinesla mu tento koláč. Poté, co jej nakrájeli na kousky, Billy si vzal jeden kousek a snědl jej. Potom vidění rychle zmizelo a byl opět v nemocnici a obrátil se k Medě se slovy: "Miláčku, všechno bude v pořádku. Neboj se, Bůh vyslyšel naše modlitby."

Ošetřovatelka zaslechla co Bill říkal Medě. Zeptala se: "Kazateli Branhame, co tím míníte?"

Billy vysvětloval: "Paní Andrewsová mi za tři dny upeče koláč. Pokud ne, nebudu více kazatelem." Když se vrátil do domu pana Andrewse, Billy mu sdělil: "Tak praví Pán, tvoje manželka bude v pořádku. Nestarej se, pane Andrewsi."

"Jak si tím můžeš být tak jist?"

"Bůh ke mně promluvil tím stejným viděním, které mi dal o paní Reedové, že bude žít a ona je už doma a daří se jí skvěle." Ale Billy se nezmínil o tom jablečném koláči.

Vrátil se s Medou domů. Za dvě hodiny pan Andrews opět zaklepal na dveře Billova domu. "Kazateli, dokor řekl, že právě umírá. Už jen chraptí."

"Ale Pán Ježíš řekl, že bude žít," odpověděl Billy a tím se jej snažil ujistit o tom co říká. "Nevěříš tomu co říkám?"

"Ano, kazateli, snažím se, ale lékař řekl, že nezůstane naživu déle než hodinu."

"Na tom, co řekl lékař vůbec nezáleží. Když Bůh něco vyřkne, musí se to stát."

Nervózní a bez špetky jistoty pan Andrews odjel do nemocnice. Meda, která viděla, jak sklíčeně vypadal, řekla Billovi: "Billy, co si o tom myslíš?"

"Proč? Nestarej se o to. Bůh řekl a tím to hasne. Tato žena mi upeče za tři dny jablečkový koláč a já budu v té době sedět na verandě a jíst z něj první kousek. Pokud by se to nestalo, pak ke mně nepromluvil Bůh."

Za hodinu se pan Andrews vrátil, byl celý rozjařený a křičel: "Kazateli, víš co se stalo?"

Billy právě začal skládat svou pistoli, kterou rozebral na kusy. Vložil bubínek, zajistil spoušť a vložil zbraň zpět do pouzdra. "Co se stalo, pane Andrewsi?"

"Vyšla z ní všechna voda. Postavila se a řekla: mám hlad jako vlk. Když jí jedna sestřička přinesla drůbeží vývar, řekla: nechci vývar, chci buřta s hořčicí. Kazateli, oni mi řekli, že si pro ni mohu za několik dnů přijet!"

Za tři dny, když Billy seděl na své verandě před domem, paní Andrewsová procházela kolem rohu jejich baráku s koláčem v ruce. Billy si podepřel nohu a radoval se z nejlepšího kousku jablečného koláče, jaký kdy jedl.

Na druhý den Billy prodal opravené kolo za 10 dolarů a to mu právě stačilo na splátku úvěru na tento měsíc. Věděl, že Pán se o něj stará.

KAPITOLA 28

ANDĚL A JESKYNĚ

1946

PO MNOHO HODIN se William Branham procházel sem a tam po podlaze nemocniční čekárny. Opodál v porodním sále jeho manželka Meda byla v porodních bolestech a měla přivést na svět své prvorozené dítě. Porod nebyl lehký. Na konec musel lékař přistoupit k císařskému řezu, aby z ní mohlo být vyňato její dítě, dceruška. To se odehrálo dne 21. března 1946 - pět dnů před 27. Medinými narozeninami.

Později v průběhu dne, lékař Billovi doporučil, aby již neměli více dětí. Podle jeho odborného posudku Medino tělo už nebylo schopno snést po druhé porodní stres. Billy přijal tuto radu filozoficky. Bylo mu téměř 37 let. Ještě před několika lety byl smířen s myšlenkou, že Billy Paul bude v jeho rodině jedinou ratolestí. A nyní nejen, že mohl láskyplně pečovat o manželku, ale také chovat na rukou děvčátko. Pokud Bůh rozhodl, že to má být vše a pokud se bude jednat o počet dětí v jeho rodině, nebude si stěžovat.

Meda a Billy dali svému nově narozenému děvčátku, jméno Rebeka. Ač kvůli Rebece jejich malý dvoupokojový byt působil ještě více stísněným dojmem, i přes to nepohodlí, vnesla Rebeka příjemné osvěžení do Billova života, svíraného pracovním přetíženiím, přívaly malomyslnosti a nedostatkem sebedůvěry.

Billovy deprese měly hluboké kořeny. Od chvíle, kdy před téměř deseti lety promarnil možnost kázat v letničních církvích, jeho vztah k Bohu mu nepřinášel takové uspokojení. Přes veškeré modlitební úsilí, studium, kázání a vydávání svědectví, měl po celá tato léta dojem, že to všechno stejně nevede k ničemu. Ve skutečnosti měl sice několik vidění a spoustu zázračných uzdravení, některé z nich byly opravdu jedinečné. Ale což bylo paradoxem; tyto události, místo toho, aby byly pro Billa přínosem, staly se pro něj zdrojem trápení a zmatku, protože byly předmětem kritiky ze strany téměř všech kazatelů v tomto okolí. Ti drsnější z nich se neštítili nazývat Billa posedlým démonem, svůdcem a bezohledným šarlatánem; ti vůči němu šetrnější jej označovali za muže sice s dobrými úmysly, ale svedeného. Ale všichni tito kazatelé se shodovali v jedné věci, totiž, že Billova vidění a následující zázraky mají svůj původ v démonických silách; Bůh přece takové věci už dávno nedělá.

Ze začátku, když se Billy stal křesťanem, byl zmatem takovýmto odmítavým postojem těchto kazatelů. Konec konců, vidění, která spatřil o budoucnosti, nejen že se vždycky splnila, ale byla také zdrojem požehnání a často ukazovala cestu k uzdravení dotyčné osoby. Jak by pak mohla taková věc, přinášející požadované

výsledky, být inspirována knížetem zla? Kritika ze strany jeho kolegů trvající po celá ta léta, nakonec převážila Billovo smýšlení na druhou stranu. Jestliže tolik dobře informovaných mužů - jeho spolupracovníků v Kristově Evangelium - souhlasilo s tím, že vidění jsou démonického původu, pak tato vidění skutečně musí pramenit z falešného zdroje. To nesnesitelně týralo Billovu duši. Miloval přece Ježíše Krista celým svým srdcem a samo pomýšlení na to, že ďábel má nějakou podivnou nevysvětlitelnou sílu nad jeho životem, dělalo Billa ubožákem. Po dlouhý čas se modlil, aby byl osvobozen od těchto neobvyklých příhod a prosil Boha se slovy: "Bože, prosím, odejmi to ode mě. Nechci to už déle vídávat; už nikdy. Nebeský Otče, jako křesťan nepatřím satanovi. Patřím Tobě. Prosím, aby mě tyto věci neobtěžovaly. Nenechej mě takto jít dále. Chci být jako ostatní křesťanští kazatelé, chci studovat Slovo, jak jsem byl o tom poučen."

Jeho modlitby tohoto druhu nebyly vyslýchány. Krátce po narození dcery Rebeky, spatřil další vidění, ve kterém se viděl jak kráčí k severovýchodu. Duch Boží jej obrátil jiným směrem a ukázal mu západ. Billy spatřil velikou pláň; pak viděl jak uprostřed, z té rovinaté prerie se zvedá hora a na jejím vrcholku se tyčí věž kostela.

Anděl Páně, který stal za ním po jeho pravé straně, nebyl v jeho zorném poli. Anděl mu dal příkaz: "Jdi na západ směrem k této hoře."

Billy jej poslechl. Když se přiblížil k úpatí této hory, uviděl dveře. Vstoupil dovnitř a tam uviděl krásnou ženu oděnou do svatebních šatů. Tyto bohatě zdobené šaty byly kdysi sněhobílé, ale teď na nich byly šmouhy a špína. Tato žena ho oslovila: "Dobrý den, jsem paní metodistka. Jsi bratrem Billy Branhamem?"

"Ano, jsem. Řekni mi, kdo ti ty šaty tak pošpinil?"

"Ó," řekla, držela přitom jednu dlaň obrácenou nahoru, ale pak mávla rukou, čímž vyjádřila nezájem, "byla jsem tolik zaneprázdněna."

"Je to tak," řekl Billy na znamení souhlasu. "Vy metodisté máte tolik organizací a společností ve své církvi, že pro Pána vám už moc času nezbývá."

Paní metodistka na to řekla: "Bylo mi řečeno, že jsi byl k nám poslán. Snad probudím svého manžela." Pospíchala tunelem ve stráni a více se už nevrátila.

Pak Billy pohleděl vlevo a všiml si malé hromádky nakrájeného chleba s tvrdou kůrkou, obklopené hejnem bílých slepic. Kvakající slepice otočily své hlavy a koukaly na svou hostinu; některé z nich několikrát zobly shora do této hromádky, ale většina chleba zůstala nedotčena.

Anděl se zeptal: "Víš kdo ony jsou?"

"Ne," odpověděl Billy.

"To jsou ti z tvého stánku, už více nebudou jíst Chleba života. Posílám tě dál na západ."

Během další cesty na západ Billy opustil tuto horu a přišel na rozlehlou poušť, kde uviděl něco na podobenství stanu nebo klenuté katedrály. Billy vstoupil bočním vchodem dovnitř a vystoupil na pódium, zastavil se teprve až před mohutnou oponou.

Anděl nařídil: "Stáhni tuto oponu."

Když Billy zatáhl za volně visící šňůru, opona bez větší námahy byla stažena na jednu stranu a odhalila velikou hromadu Chleba života.

Anděl řekl: "Dej to jíst lidem."

Billy se otočil a uviděl jak zástupy do běla oděných lidí se sbíhají ze všech stran a naplňují spodní část tohoto prostoru, až nakonec vytvořili veliké obecenstvo. Pak vidění pozvolna pominulo.

Toto vidění trápilo Billa více, než obvykle. v poslední době se tak usilovně modlil, aby byl osvobozen od těchto zneklidňujících a nežádoucích jevů, a zde se to znovu opakuje. Proč Bůh dovoloval satanovi, aby jej takto soužil? A ještě ke všemu zlému, celé toto vidění mělo tak závažné duchovní pozadí; a tak všechno, co mu z něj zůstalo, byly pouhé dohady. Proč mu byl dán směr na západ? Proč hora chleba byla tak veliká? Odkud se vzali všichni tito lidé? A nakonec, jak by on mohl tento zástup nasytit Chlebem života? Konec konců, on byl přece chudým, nevzdělaným, maloměstským kazatelem. Proč by mělo přijít tolik lidí, aby mu naslouchalo, jak káže evangelium? Avšak až do této současné doby vidění nikdy neselhala. Právě tato skutečnost Billa nejvíce ze všeho znepokojovala - proč by mu ďábel dával vidění, která se vyplňují? Proč? Proč? Proč? To bylo tak matoucí.

V úterý 7. května v poledne Billy zaparkoval své služební auto před svým domem na ulici East, číslo 622, po druhé straně Branhamova stánku. Když vystupoval z auta, přijel Roger Gibbs, jeden ze členů jeho církve a zaparkoval za ním.

Roger řekl: "Billy, pojeděš se mnou dnes odpoledne do Madisonu?"

"Je mi líto, bratře Rogersi, ale nemohu. Dnes odpoledne mám pochůzku do Henryville. Pojď na chvíli dovnitř. Manželka zrovna chystá oběd."

"Ne, raději pojedu. Setkáme se příští neděli v modlitebně."

"Dobrá. Tak tedy do neděle."

Billy si vyhrnul rukávy a umyl si ruce pod vodovodním kohoutkem na dvoře. Pak procházel kolem domu a odpínal si opasek, aby jej mohl nechat na verandě. To místo se nacházelo ve stínu velikého topolu. Právě když Billy vešel pod jeho větve, uslyšel nad sebou závan větrného víru. Podíval se nahoru a ke svému zděšení zjistil, že tento vír si přichází právě pro něj. Vypadalo to, jako kdyby střecha domu měla být odnesena pryč a jeho hrud' měla být rozdrčena všemi šindeli a větvemi. Billy zavrával a upadl na podlahu verandy, téměř bez života.

Roger Gibbs vyskočil ze svého auta a přiskočil ke svému pastorovi. "Bratře Bille, co se ti stalo?"

Billy se zmateně díval kolem sebe, nerozuměl tomu, co se s ním stalo. Větrný vír už byl ten tam. Byl klidný a teplý den. Pohleděl mezi větve topolu a pak

na střechu svého domu. s překvapením zjistil, že se nic nestalo, střecha byla celá. Pak si uvědomil co to vlastně bylo. "Jsem v pořádku," konstatoval po určité době. "Bratře Rogersi, můžeš klidně jít. To bude v pořádku."

Z domu přiběhla Meda se skleničkou vody. "Bille, neodmlel jsi?"

Odsunul vodu od sebe a řekl: "Ne, je mi dobře."

Když Roger odjel, Meda na něj začala naléhat, chtěla se dozvědět podrobnosti. . "Co se ti vlastně stalo, Billy? Neudělalo se ti špatně?"

"Ne, miláčku. Znovu se to zopakovalo." Nabídla mu svoji pomoc. "Pojď dovnitř. Oběd je už připraven."

Náhled do jeskyně v tunelovém mlýně

"Medo, miláčku, jsem už tím tak unaven." v jeho hlase bylo

slyšet tón utrpení následkem nejvnitřnějších pochybností a deprese. "Ze srdce vím, že miluji Ježíše Krista. Nechci, aby měl ďábel se mnou jakoukoliv spojitost. Modlil jsem se za to, přímo jsem naléhal. Místo toho, aby to Bůh ode mě odňal, stále se to znovu vrací. Nemohu tak dále jít - všichni mi říkají, že jsem ???obtěžován??? nečistým duchem. Já chci žít křesťanským životem. Jsem vězněm!"

"Billy, nesmíš poslouchat, co ti lidé říkají."

"Ale, miláčku, podívej na jiné kazatele. Oni nejsou postiženi ničím takovým."

Meda zpozorovala, jak se v Billových očích začíná formovat rozhodnutí a to ji vyděsilo. "Co se tedy chystáš podniknout?"

"Zavolám svému předákovi a řeknu mu, že dnes odpoledne nenastoupím do práce. Snad se vrátím až zítra, možná, že nikdy. Řekni mu, že pokud se nevrátím do pátku, ať přijme na mé místo někoho jiného. Medo, v bance mám ušetřených 17 dolarů. To ti bude stačit na nějakou dobu kdy tu nebudu, abys přežila."

"Bille, kam se chystáš odjet? Co budeš dělat?"

"Pojezu do své jeskyně v Tunelovém mlýně, abych zápasil s Bohem. Nevím, kdy se vrátím domů, snad to bude během dvou dnů, možná, že během dvou týdnů. Medo, nevrátím se z těch lesů dříve, než mi Bůh přislíbí, že tyto věci ode mě odejme, a že se už nikdy více nebudou opakovat."

Billy, aby se dostal do okolí Tunelového mlýna, musel zaparkovat své auto v ostré zatáčce na druhé straně údolí. Nadzvedl oplocení z ostnatého drátu, podlehl pod ním a pak si to namířil rovnou ke své skrýši a celou cestou se modlil. Když přišel ke své jeskyni, položil se do rozvětvení vyvráceného stromu před jejím vchodem, otevřel svou Bibli a celé odpoledne se modlil.

V jeho paměti utkvěl obzvláště jeden odstavec 14. kapitoly I. knihy Korintským. Verše 32 a 33, kde se říká:

"Duchové proroků jsou pak poddáni prorokům. Neboť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje..."

A Billy toužil ve svém srdci právě po tom, po pokoji. Od svého dětství, od svého prvního vidění, jej provázel zmatek. Když se stal křesťanem, toto zmatení na krátkou dobu ustalo, ale neodešlo docela. Kde tedy byl ten zaslíbený pokoj s Bohem? A co Bible míní tím:

"Duchové proroků jsou pak poddáni prorokům."

Po západu slunce se přemístil do jeskyně. Uvnitř v tom temném, úzkém průchodu, se procházel sem a tam a pokračoval ve svém zoufalém hledání odpovědi. "Otče, proč dovolíš těm podivným věcem, aby mě týraly? Víš jak tě miluji. Nechci být posedlý ďáblem. Nechci, aby to na mě dále přicházelo. Prosím, Bože, nedopusť to už nikdy více. Nechci do pekla. K čemu by mi bylo kázání a všechna ta námaha, jestliže jsem na omylu? A nejen, že bych šel do pekla sám, ale přiváděl bych tak na scesti rovněž stovky jiných."

Hodinu po hodině vyléval svá muka před Pánem. Modlil se tak houževnatě, prosil a plakal, dokud jeho oči nebyly oteklé od slz a jeho hlas nezačal chraptět. Pak se v té tmě posadil a přemýšlel o Bohu, při čemž jeho myšlenky směřovaly dál, než k měsíci, hvězdám a dimenzím času, a věčnosti, hledal místa, kde by se konečně mohl setkat se svým Stvořitelem. Netrvalo dlouho postavil se a znovu se začal procházet po podlaze a dal volný průchod svému hlasu, aby vyjádřil pocity svého zoufalého srdce.

Bylo už pozdě v noci když se posadil do skalního výklenku, který používal místo postele. Ale spánek byl jeho smyslům na hony daleko. "Bože, prosím, osvobod' mě. Vždyť přece znáš mé srdce. Víš jak Tě miluji. Všichni moji duchovní známí mě přesvědčují, že ten Duch, který mě obklopuje, je ďábel. Proč dovoluješ, aby můj život byl postižen takovou ranou? Proč mě z toho nevysvobodíš? Bože, jestliže se se mnou nesetkáš a nevysvobodíš mě z tohoto vězení, budu tu tak dlouho dokud nezemřu. Proč mě nevysvobodíš z těchto věcí, abych mohl být jako ostatní kazatelé?"

Najednou pocítil podivný tlak, jenž působil jako neviditelná síla, která vstoupila do temné jeskyně. Jeho kůže jej začala pálit a vlasy vzadu se zježily. Snad se mu Pán chystá dát odpověď. Tiše seděl ve tmě jako v pytli a čekal, že uslyší Boží hlas. v tom očekávání jej zasáhla neobvyklá myšlenka: "A co jestli byli na omylu všichni ti kazatelé?" Billy o takové možnosti nikdy předtím neuvažoval. A co když to byli právě oni? Co jestli Bůh a ne satan stál u zrodu těchto nadpřirozených událostí? Ale jestli je to opravdu tak, proč potom ti ďáblem posedlí lidé, ti hadači, astrologové a média mohli rozpoznat tento dar v jeho životě a ti křesťanští duchovní o tom neměli vůbec ponětí?

Jakmile zformuloval tuto otázku, aby ji vyjádřil slovy, odpověď k němu přišla s takovou silou, jako povodeň. Když se narodil Ježíš, byli to pouze hvězdopurci - totiž astrologové - kteří spatřili Jeho hvězdu na východě a šli do Betléma. To nebyli světci z Palestiny, kteří to spatřili. Nebyla to snad ta stejná hvězda, která se ukázala v roce 1933 nad řekou Ohiem během křtu po skončení evangelizačních shromáždění? Na ten den si pamatoval velice dobře - klidná hladina, modré nebe

bez mráčku a pak ta rotující koule nad jeho hlavou. A ten hlas, který oznamoval: *"Tak jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel jeho druhý příchod."* Billy si vzpomněl na skupinu obchodníků, která za ním později onoho odpoledne přišla a ptala se jej na to, co se to vlastně stalo. Tehdy o tom nic nevěděl; nevěděl rovněž nic po celá ta následující léta. Ale nyní ... teď, v tom tichu noci, poté co už vyplakal všechny své slzy; teď, když naléhal na Boha, aby vzal od něj tato vidění, aby se už nikdy více nevracela; nyní poprvé během svého života se pozastavoval nad tím, zda snad neprosazoval špatnou věc.

Obraz, který zůstal po tolik let zastřený a zakalený, se nyní k jeho překvapení začal vyjasňovat. Billovi přišlo na mysl, že když Ježíš chodil po zemi, Izrael oplýval nábožnými lidmi - farizeji, saducei, zákoníky, písaři, kněžími a rabíny. Mnozí z těchto mužů byli opravdovými učenci a byli dobře vyučení v Písmech. A přece, ač to je jakkoliv nepochopitelné, když Ježíš začal konat svou veřejnou službu, většina z těchto mužů se Ježíše jednoduše zřekla a nazvala ho d'áblem, Belzebubem, knížetem věštců a největším médiem. (Matouš 9:32-34, 10:25 a 12:22-28, Marek 3:22-26.) Ještě podivnější však byla skutečnost, že lidé posedlí d'áblem identifikovali Ježíše správně a říkali: "To je Syn Boží!" (Matouš 8:28-29, Marek 1:22-24.)

Billy se zachvěl pod tímto přílivem písem, která mu otevírala jeho mysl. Kazatelé tvrdili, že Ježíš byl d'ábel a d'ábové pak tvrdili opak, a nazývali jej tím Svatým izraelským. Mohlo by to být pravidlem i v Billově životě? Ano - ano, jistě, protože toto pravidlo se nevztahovalo pouze na Kristův život. Když Pavel se Sílou přišli do Malé Asie a kázali evangelium v každém městě, židovští svatí muži je prohlašovali za lháře a podvodníky, a přece, když pak přijeli do Filipis, d'áblem posedlá věštkyně prohlašovala, že Pavel se Sílou jsou mužové Boží, kteří jim zvěstují cestu spásy. (Skutky Ap. 16:16-18.) Tehdy si Billy vzpomněl, jak Ježíš a Pavel jednali s těmito duchy, jak je kárali a přikazovali jim, aby byli zticha. Obešli se bez d'ábovy pomoci. Ježíš i Pavel věděli, kým jsou.

"Snad jsem byl tedy po celou tu dobu na omylu," uvažoval Billy. "Snad jsem to měl raději přijmout, místo toho, abych se tomu protivil." Pak se hlasitě modlil: "Bože, jestliže jsem byl na omylu a odmítal jsem něco kvůli tomu, že jsem tomu nerozuměl, pokud jsem byl takto na omylu, prosím tě, abys mi to odpustil."

Jakmile vypověděl tato slova, zpozoroval záblesk světla, který jej polekal. Co by to zde jen mohlo být? Snad někdo přichází se svítilnou? Ne, to nepřichází z venčí. To je uvnitř jeskyně - malý světelný bod visící ve vzduchu chvějící se energií, rychle rostoucí co se týče velikosti a jasů; až se proměnil v rotující se a hvízdající ohnivou kouli, jejíž záblesky byly patrné na stěnách a podlaze. Billy na to zíral a pak si zakryl dlaněmi před tímto zářícím světlem očí. Pak zaslechl tupý

zvuk jakoby něčích šlápějí po podlaze jeskyně, dup, dup, dup. Hned pod tou jantarovou ohnivou koulí spatřil bosé nohy a bílé roucho. Poté z toho pronikavého světla vystoupil muž.

Takového muže ještě nikdy předtím nespátřil! Byl to statný muž - měl okolo dvou metrů a vážil snad 100 kg. Své mohutné paže měl složené před sebou. Jeho tmavé vlasy mu padaly na ramena. Vypadal tak na třicet let. Jeho tváře byly bez vousů měl snědou, téměř olivově zelenou pleť. Oči měl tmavé a pronikavé. Tento muž přistoupil k Billovi. Jantarové světlo zesláblo, zatímco se zvedlo ke stropu a viselo už jen nad hlavou tohoto hosta, ale nadále rotovalo a pulsovalo energií. Billy málem vykřiknul a snad by se dal i na útěk, kdyby mu tento muž úplně nezablokoval úzkou chodbu vedoucí ven. Pln hrůzy si dal ruku do úst a kousl se tak silně do prstu, že začal krváčet.

Když se tento muž zastavil několik kroků před ním, pohleděl na Billa s přátelským výrazem ve tváři. Billy už nikdy nezapomene na tohle vzezření, a také je nikdy nebude schopen dopodrobna popsat - ono bylo tak upřímné, pokojné, a přece zdůrazněné pocitem mocí a autority, která v Billovi vzbuzovala bázeň.

Tento muž pak promluvil k Billovi hlubokým basem: *"Neboj se ..."*

Jakmile Billy tento hlas uslyšel, jeho strach byl pryč. To byl On! v tom se nemohl mýlit. To byl ten stejný hlas, který k němu promlouval z topolu, když byl ještě malým chlapcem a který mu říkal: *"Nikdy nepij, nekuř ani nepoškvřňuj své tělo žádným způsobem. Když budeš starší je zde pro tebe připravené dílo, které budeš konat."* Na tento hlas nemohl Billy nikdy zapomenout. v průběhu let jej slyšel tolikrát. Ten muž tedy musí být tím andělem, který k němu promlouval ve viděních. Billy nikdy předtím neměl příležitost, aby se na něj dobře podíval. Někdy stál za ním po jeho pravé straně, ale vždy mimo dosah Billova zraku. Jindy pak, když se mu anděl ve vidění objevil, vždycky pospíchal a nenechal Billovi příležitost si vytvořit o něm patřičnou představu. Ale teď jej viděl zřetelně. A to nebylo vidění! Ten muž působil na Billovy smysly tak skutečně, jako krev, která kapala z Billova prstu, když se kousl v přívalu hrůzy.

Anděl pokračoval dál: *"Jsem poslán z přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti oznámil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život, ti měl ukázat, že máš nést dar Božského uzdravení lidem na celém světě. Budeš-li ve své modlitbě upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, pak před tvou modlitbou neobstojí nic, dokonce ani rakovina. Půjdeš do mnoha zemí světa a budeš se modlit za krále, vládce a vladaře. Budeš kázat celému světu, davům lidí, a tisíce jich bude u tebe hledat radu. Musíš jim však říct, že jejich myšlenky jsou v nebi hlasitější, než jejich slova zde na zemi."*

Billy slyšel toto andělské poselství tak zřetelně, jako kdyby slyšel svého parťáka v Technických službách, jak rozděluje denní úkoly, ale neuměl si představit, jak by mohl on vykonat tak vznešené poslání. "Pane, jsem chudý člověk a přebývám uprostřed chudých lidí. Jak bych já jen mohl jít do širého světa? A jak bych mohl docílit něčeho takového, abych byl pochopen? Vše co mám, je pouhé základní vzdělání. Snad by to měl být někdo se vzděláním, který bude moci oslovit lidi. Oni mě nebudou chtít slyšet."

Andělova tvář se v tu chvíli zachmuřila. "Tak jak byla dána Mojžíšovi dvě znamení, jakožto důkaz, že byl poslán Bohem, tak i tobě budou dána dvě znamení. První z nich je - když uchopíš levou rukou, pravou ruku nemocného, budeš schopen určit přítomnost každé nemoci způsobené choroboplodným zárodkem skrze vibrace, které se ukážou na tvé levé ruce. Pak se za tuto osobu budeš modlit. Jestliže se tvá ruka stane zpět normální, můžeš prohlásit tuto osobu za uzdravenou, pokud se to nestane, jednoduše popros o požehnání a odejdi. Pod Božím pomazáním se varuj svých vlastních myšlenek, bude ti dáno co máš mluvit."

"Ale co, jestli mi přesto nebudou věřit? Ptal se Billy.

"Druhé znamení bude větší, než to první. Pokud zůstaneš pokorný, stane se, že na základě vidění budeš lidem schopen odhalit tajemství jejich srdcí. Pak ti lidé budou muset uvěřit. Tím bude zahájeno zvěstování Evangelia v moci, která sprovodí Kristův Druhý příchod."

Tato slova řála Billa do živého, vždyť tato myšlenka v něm utkvěla po celé měsíce, ba roky - myšlenka pochybností, deprese. Jeho starý bolestně tíživý stav se znovu probudil v jeho hrudi, byl žhavý a bolestivý. "Pane, kvůli tomu jsem sem dnes večer přišel a také je to cílem mé modlitby. Duchovenstvo mě utvrzuje v tom, že tato vidění mají svůj původ ve zlém duchu."

"Nechápeš," řekl mu na to anděl, "že stejně tak to vypadalo ve dnech našeho Pána Ježíše Krista?"

Billovo vnímání duchovního světa se najednou tak prudce změnilo, že měl potíže s udržením rovnováhy. "Dobrá, ale jaký je to tedy duch, který mi dává tato vidění?"

"To je Svatý Duch Boží." A teď se budou tato vidění ve tvém životě znásobovat."

Když Billy uslyšel tato slova, jeho způsob vnímání se jednou provždy změnil. Dopusud byl zmitán různými lidskými názory. Nyní si však uvědomil, jak dalekosáhlou osobní záležitostí je následování Ježíše Krista.

Andělovy ruce zůstávaly stále založené a jeho tvář byla nehybná. Poučil Billa, aby používal překlad krále Jakuba, kdykoliv bude citovat Bibli u vědomí, že pro Billa bude takto jednodušší rozpoznat Svatá písmena. Anděl řekl: "Pouvažuj nad životem Ježíše Krista. Když do Jeho přítomnosti přišel poprvé Natanael, Ježíš řekl:

*"Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!"
Natanael mu řekl: "Odkud mne znáš?" Odpověděl Ježíš:
"Viděl jsem tě dříve než tě Filip zavolal, když jsi byl pod
fíkovníkem." (Jan 1:48-51.)*

"Jak Ježíš věděl o Natanaelovi? On jej spatřil ve vidění. Zapamatuj si, co řekl Syn Boží."

*"Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jedině to, co vidí,
dělat Otce. Neboť cokoli dělá on, to podobně dělá i Syn."
(Jan 5:19.)*

"Už ses někdy pozastavil nad tím, co to znamená? To znamená, že Otec ukázal Synu vidění, která mu oznámila, co má dělat. On to dokázal u rybníka Bethezda, když minul veliký dav nemocných a lidí, kteří byli v nouzi, aby uzdravil toho jednoho." (Jan 5:1-15.)

"Vidění ukazovala Pánu Ježíšovi dopředu, co se stane. Jen si vzpomeň, On věděl, že Petr nalezne minci v ústech ryby. (Matouš 17:24-27.) Pomysli na Pána Ježíše, jak se přiblížil k Jeruzalému a řekl svým učedníkům:

*"Jděte do té vesnice naproti vám a hned tam najdete
přivázanou oslici a s ní oslátka. Odvažte je a přiveďte ke
mně." (Matouš 21:1-7; Marek 11:1-7; Lukáš 19:28-35.)*

"Nestalo se přesně tak, jak to bylo Pánem popsáno? Věděl, že to tak bude, neboť to prvně spatřil ve vidění od Otce."

"A to není ještě všechno, ve tvé službě přijde čas, kdy vidění ti zjeví tajemství ukrytá v lidských srdcích, která jim jsou překážkou, aby mohli být uzdraveni. Podívej na tu ženu u studny v Samaří. Ježíš s ní hovořil, dokud se nekontaktoval s jejím duchem; potom ve vidění spatřil, v čem vězí její problém. Řekl:

"Jdi zavolej svého muže, a přijď sem." Žena odpověděla: "Nemám muže." Ježíš jí řekl: "Dobře jsi řekla: 'Nemám muže,' protože jsi měla pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž."

To způsobilo, že tato žena zvolala:

"Pane, vidím, že jsi prorok." (Jan 4:1-42.)

"Tak se stane i ve tvé službě, pokud budeš upřímný.

Zde se anděl odmlčel a dal Billovi šanci, aby zopakoval znovu své pochybnosti. "Pane, nechápu jak by se to mohlo uskutečnit v mém životě. Jsem chudý a nevzdělaný a ..."

Anděl ho přerušil: "Nikdy nezapomeň, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky, jak oznamují Písma. (Židům 13:8.) To nebudeš ty, jenž vykoná být jedinou z těchto věcí, to bude Pán Ježíš Kristus. Zapamatuj si, že Ježíš zaslíbil svým stoupencům:

"Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on, a bude dělat větší skutky než tyto, neboť já jdu ke svému Otci ... Ještě krátký čas, a svět mne už více neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, i vy živi budete. v ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci, a vy ve mně, a já v vás." (Jan 14:12 a 19-20.)

Co ještě mohl Billy říci? Vždyť před ním stál posel Boží s fantastickým pověřením - totiž, že on, Billy Branham, byl ustanoven k tomu, aby zanesl dar Božského uzdravení lidem do celého světa. Vypadalo to téměř nemožné. Cítil se tím být ohromen; a přece něco v nitru jeho srdce se rozněcovalo při vzpomínce na všechny výroky Písem, které anděl tak povolanež používal - Písem, která měla vnést smysl do tolik nepochopeného Billova života.

Billy se tedy rozhodl: "Půjdu." "Budu s tebou," ujistil jej anděl. "Kdykoliv pocítíš tento pocit, který pociťuješ teď v mé přítomnosti, věz, že jsem nablízku."

Ohnivá koule nad andělovou hlavou se začala pozvolna rozvíjet, prskat, pískat, kroužit, metat jazyky plamenů. Anděl zmizel uvnitř této hvězdy. Pak se ohnivý sloup pozvolna vytrácel skrze vápencový strop.

Najednou jeskyně byla znovu temná jako saze a tichá jako hrob, to způsobilo napnutí Billových nervů. Cítil špetku pokušení zapochybovat o svém duševním zdraví. Ale zastavil se. Vložil si prsty do úst. Proč by měl pochybovat o tom co zrovna prožil? Anděl, se kterým se právě setkal, byl stejně tak skutečný, jako příchůť krve z konečku jeho prstu. Ne, nebude pochybovat ani o jediném slovu.

Billy poklekl na podlaze, složil ruce a řekl: "Nebeský Otče, děkuji ti, žeš poslal svého anděla, aby mi to objasnil. Ač vše, co se má se mnou dít, mi připadá neskutečné - to, že budu kázat davům okolo celého světa a modlit se za krále, vládce a tak dále. Jsem přece tak chudý. Jak si to budu moci dovolit? Vím, že sám nemohu nic, ale vím taky to, že Ty můžeš vše. Pane, půjdu a slibuji Ti, že setrvám na misijním poli, dokud budeš uspokojovat moje potřeby tak, abych nikdy nemusel vyprošovat peníze."

Byla středa ráno - 8. května 1946 - William Branham odcházel domů jako nový člověk.

POTÉ, KDYŽ WILLIAM BRANHAM řekl své manželce o pověření, kterého se mu dostalo od anděla Páně, ihned zatelefonoval svému pastorevi, dr. Davisovi, který byl nyní biskupem nad celou Misijní baptistickou církví v této části Indiany. Ačkoliv Billy a Dr. Davis se v minulosti v mnohém vzájemně neshodli, Billy si stále vážil soudnosti tohoto staršího muže a považoval jej za svého nadřízeného. Obzvlášť teď, když Billy potřeboval dobrou radu víc, než kdykoliv předtím. Anděl před ním nakreslil fantastický obraz celosvětové služby, ale nedal mu žádné vodítko, jak by měl začít nebo kterým směrem se ubírat. Snad si Pán přeje, aby začal v rámci Misijní baptistické církve. Pokud ano, pak mu Dr. Davis může být nápomocen.

KAPITOLA 29

ZNAMENÍ V RUCE

1946

Když se Billy posadil v biskupově studovně, popsal svá předchozí muka a deprese tak, že si myslel, že to je ďábel, který chce ovlivňovat jeho život. Vyprávěl mu jak včera se topol nad ním málem rozstoupil a jak se rozhodl odejít do lesa a nevrátit se, dokud se neseťká s Bohem a dokud On nesejme z něj toto břímě. Vyprávěl Dr. Davisovi o vířivé ohnivě kouli v jeskyni a jak se před ním postavil anděl. Pak popsal andělskou návštěvu a podělil se s tím, co mu řekl - jak se bude modlit za krále a vládce, a jak k němu budou přicházet lidé ze všech koutů země a prosit o radu.

V tomto místě ho Dr. Davis odměřeně přerušil a vyřkl svůj soud: "Billy, co jsi jedl k večeři? To je zjevně noční můra."

Billa to dopálilo. "Dr. Davisi, to se mi od vás nelíbí."

Starší muž pozvedl své ruce a letmo utrousil poznámku: "Běž domů a zapomeň na to. Víš, Bille, to je jedna z těch tvých halucinací. To je výplod tvé přecitlivělé obrazotvornosti."

"Dr. Davisi, můžeš mě přesvědčovat, abych na to zapomněl, ale Bůh něco zakotvil v mém srdci a jestliže mě tu nechceš, pak budou jiní, kteří to rádi udělají. Jsem Bohu zavázán jít do světa a kázat."

Když viděl, jak vážně tento mladý muž bere své vyprávění o andělově návštěvě, Dr. Davis se mu to pokusil rozmluvit. "Billy, nechceš mi snad říct, že se vydáš do světa a budeš pro Krista zachraňovat tisíce lidí - ty se svými sedmi třídami základní školy?"

"Právě to mi řekl a já tomu věřím."

"Jak toho chceš dosáhnout?"

"Nevím, doufal jsem, že mi nějak poradíš."

Dr. Davis se usmál sám pro sebe. "Já ti radím, aby ses vrátil domů a dobře se z toho vyspal. Snad potom, když se probudíš, budeš mluvit rozumněji. Uvědomuješ si, že se budeš muset s tou tvou teologií o Božském uzdravování utkat se vzdělaným světem?"

"To není moje Božské uzdravení," ohradil se Billy "To je Boží zaslíbení. On je tím, který mi dal toto pověření."

Na Dr. Davise to neudělalo žádný dojem. "Vážně si myslíš, že ti budou lidé věřit?"

"To není moje starost," řekl Billy rozhodně. "Moje starost je stát v pravdě Slova."

"Billy, jestliže budeš kázat takové věci, pak je budeš kázat pilířům, které drží strop tvé modlitebny."

"Pak budu kázat Slovo Boží pilířům, protože Bůh je schopen z těchto pilířů vzbudit děti Abrahamovi. Jestliže mě posílá Bůh, pak zde bude někdo, kdo mi bude naslouchat."

Billy opustil Dr. Davise s odhodláním a rozhodnutím být věrný andělskému pověření bez ohledu na následky a potíže. Nicméně biskupovo zesměšnění zanechalo v jeho srdci nepatrný stín pochybnosti, který jej bolel a trápil po celý zbytek týdne. Koneckonců, to vše připomínalo neskutečný sen. Jak by mohl on - nízkého původu Billy Branham - nést lidem do světa dar Božského uzdravení? z logického pohledu to bylo opravdu nemožné.

V pátek odpoledne šel Billy do Masonova obchodu se smíšeným zbožím na ulici Spring, aby směnil za peníze v hotovosti šek obnášející 28 dolarů za týdenní práci a zakoupil láhve s gumovým dudlíkem pro svou šesti týdenní Rebeku, aby mohla začít pít dětský čaj. Billy se právě vrátil z práce a ještě měl na sobě uniformu revírníka. Když přicházel k obchodu, na rohu ulice zastavil autobus z Louisville. Většina cestujících vystoupila z autobusu a rychle odcházela každý za svým cílem, až na jednoho muže. Ten položil svou brašnu na chodník a pozoroval kolemjdoucích. Bylo na něm znát, že je nervózní. Když jeho oči spočinuly na Billovi, muž upřel na něj svůj zrak s velice podivným výrazem ve tváři.

Billy zatím vešel do Masonova obchodu, aby si vyřídil své záležitosti a na toho zajímavého muže stojícího venku zapomněl. Když se vrátil zpět, spatřil, že ten muž si vzal svou brašnu a šel směrem k obchodu. Když uviděl Billa, zastavil se a díval se na něj tím samým zmateným výrazem ve tváři. v tu chvíli jej napadlo,

že ten muž jej chce okrást. Pak si uvědomil, že by to byla nehoráznost, protože to bylo za bílého dne a všude kolem bylo rušno, navíc Billy měl na sobě opasek se zavěšenou zbraní, který bylo zdaleka vidět.

Billy se otočil směrem k ulici. v tu chvíli pocítil dotek ruky na svém rameni. Otočil se dozadu a zjistil, že to je ten záhadný pocestný.

"Promiňte," řekl muž. "Vy jste strážník?"

"Jsem revírník," odpověděl Billy. "Jsem zaměstnán ve Státním departementu ochrany přírody státu Indiána."

Muž koktal, jako by si nebyl jist sám sebou. "Já–hle–hle–hledám–jednoho člověka. Snad mi pomůžeš. Jsi–o–o–obeznámen s tímto okolím?"

"Bydlím zde prakticky celý život," odpověděl Billy. "Koho hledáš?"

Nyní se znovu na mužově tváři objevil ten podivný výraz zmatení. "Nejsem si tím tak docela jist. Snad si pomyslíš, že jsem blázen, ale dovol mi, abych ti řekl svůj příběh. Bydlím v Paducah, v Kentucky, asi tři sta kilometrů odtud na jih podél řeky. Po dobu uplynulých dvou let se můj zdravotní stav neustále zhoršoval. Počátkem tohoto týdne jsem měl sen, ve kterém jsem viděl mocného, jasného anděla sestupujícího z nebe, který mi řekl, abych šel do Jeffersonville v Indianě a ptal se po muži jménem Branham, aby se za mě pomodlil. Neznáš zde v okolí někoho s takovým jménem?"

Billovo srdce se rozbušilo tak silně, že měl pocit, jako by chtělo vyskočit z jeho hrudi. Řekl: "Moje matka má zde opodál penzión, ona se jmenuje Branhamová."

"Ó, ona je Branhamová? Nejmenuješ se tak i ty?"

"Bratře," řekl Billy a objal rukou neznámého muže; počátkem tohoto týdne jsem stál v jeskyni a byl jsem oslněn tím jasným světlem a anděl mi sdělil, abych se modlil za nemocné."

Muž zavrával a rozplakal se. Billy si sundal klobouk a spolu poklekli na rohu ulice a prosili Boha o uzdravení pro tohoto muže. Když Billy skončil s modlitbou a otevřel oči, spatřil, že někteří kolemjdoucí se zastavili; muži stáli s klobouky v rukou, ženy držely děti, aby nepobíhaly. Billy pocítil, jako kdyby síla Boží pronikla jeho kůži a s konečnou platností odstranila ten nepatrný stín pochybnosti. Nyní si byl zcela jist, že ho Bůh posílá a že mu sám proklesť cestu, kterou se bude ubírat.

Když Billy vstoupil v neděli do modlitebny, první věc, kterou zpozoroval, byla nová píseň, kterou zpívalo jeho shromáždění. Náramně se mu to líbilo.

(Bylo předurčeno, aby se stála jeho znělkou.) Rytmus byl provázen jednoduchým, ale krásným nápěvem. Když Billy poslouchal, jak lidé opakují v různých variacích nápěv, pocítil, jak se blíží přítomnost anděla Páně ... jako kdyby se tato píseň líbila také tomu andělu.

Jenom mu věř, jenom mu věř, všechno je možné, jenom mu věř ...

Ježíš je zde, Ježíš je zde, všechno je možné, když Ježíš je zde ...

Věřím už já, věřím už já, všechno je možné, věřím ...

Tuto neděli Billy hleděl na své shromáždění bez sebemenší pochybnosti ve své mysli. Neohroženě se děлил se vším, co mu bylo řečeno andělem. Řekl: "Budou z celé země přicházet tisíce lidí. Vytlačí vás ven. Nezbude pro vás místo, leda, že budete tak upřímní vůči Bohu a přijdete včas."

Jeho shromáždění mu uvěřilo, včetně jistého muže jménem Charlie McDowella. v pondělí si v práci při svařování nablýskal do očí. Lékař mu sdělil, že jeho slepota potvrzuje nejvýše osm až deset dnů. Ale Charlie zavolal na Billa, aby se za něj tak jak tak pomodlil. Na druhý den ráno Charlie viděl natolik dobře, že se vrátil do práce.

Jeho mistr, pan Morgan, překvapen tak brzkým návratem Charlieho do práce, zeptal se, co se stalo. Charlie mu vysvětlil, že Ježíš vyslechl modlitbu jeho pastora.

Pan Morgan na to řekl: "Byl bych zvědav, jestli by modlitba tvého pastora účinkovala i na moji manželku? Ona leží tady v baptistické nemocnici a umírá na rakovinu."

Charlie mu na to řekl: "Nevím. Snad bys ji měl přinést ve středu večer do modlitebny a můžeš se přesvědčit."

Morganova manželka, Markéta, byla 21 let diplomovanou ošetřovatelkou, ale nyní již mnoho měsíců umírala na rakovinu. Velice trpěla následkem léčby ozařováním, ale nic jí to nepomohlo. Lékaři provedli zkušební operaci a zjistili, že rakovina zničila její tělo od prsou dolů. Rakovina byla tak agresivní, že prorostla kolem jejího střevního traktu jako kořeny stromu kolem kanalizačního potrubí. Zašili ji a dali ji na to jedinou odpověď: nemůžeme vám již pomoci.

Během středeční bohoslužby pan Morgan dal přinést svoji manželku na nosítkách do modlitebny. Byla už téměř v bezvědomí. Billy s lítostí pohleděl na tuto zbídačenou ženu. Byla v deliriu, něco mumlala a házela sebou bolestí. Billy ji

uchopil svou levou rukou za její pravou ruku, jak byl poučen andělem. Jeho zápěstí a předloktí jej začalo pálit. Jeho ruka pozvolna otékala a změnila barvu na silně červenou. Pak se po celé ruce ukázaly bílé boule. Cítil vibrace, které sahaly až do jeho ramene a pronikaly hrudí do nitra srdce.

Billy se podíval na manžela a zeptal se: "Co trápí tvoji ženu?"

"Umírá na rakovinu," řekl pan Morgan. "Můžeš ji nějak pomoci?"

Na Billovu mysl přišla slova anděla: *"Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, pak před tvou modlitbou neobstojí nic, dokonce ani rakovina."* Pohleděl panu Morganovi do očí. "Pane, věřím, že Bůh ji může uzdravit. Otázkou je, zda věříš ty?"

"Ano," zněla odpověď pana Morgana.

Billy zavřel oči a prosil o uzdravení této ženy ve jménu Ježíše Krista. Najednou pulsování v jeho levé ruce ustalo. Billy otevřel oči a k svému překvapení zjistil, že jeho levá ruka byla normální tak jako pravá. v té chvíli spatřil vidění o paní Morganové, která byla oblečená do uniformy ošetřovatelky a obsluhovala pacienty v nemocnici. Billy se narovnal a prohlásil: "Pane, neboj se, protože tak praví Pán, tvoje manželka bude žít!"

Ošetřující lékař paní Morganové, který ji doprovázel do modlitebny, se ohradil se slovy. "Promiňte, kazateli Branhame, ale rakovina sevřela její vnitřnosti tak pevně, že jí už nemůžeme dát ani klystýr."

"Nezáleží na tom jaké jsou její potíže. Spatřil jsem vidění, jak znovu ošetřuje pacienty v nemocnici. Ten muž, který se se mnou setkal v lesích mi řekl, že cokoliv takto uvidím, mohu vyslovit a stane se to. A já mu věřím!"

Na druhý den Markéta Morganová procitla k plnému vědomí a zdravému rozumu. v pátek se jí vrátila chuť k jídlu. v sobotu její ošetřující lékař zalapal po dechu, když ji uviděl jak se prochází po chodbě a chce se vrátit domů.

ZPRÁVA O UZDRAVENÍ MARKÉTY

MORGANOVÉ se šířila jako větev vinné révy, která se vine od souseda k sousedu, kroutí se a omotává přirozeným způsobem, až překročila řeku Mississippi. Krátce potom Billy obdržel telegram od kazatele Roberta Daughertyho ze Saint Louis, ze státu

Missouri, který jej žádal, aby se přijel pomodlit za jeho malou dcerušku, Betty, která trpěla kvůli nějaké neznámé nemoci. Billy v tom poznal Pánovu ruku a proto řekl své církvi, že pojede, jakmile bude mít dost peněz na to, aby tam mohl jet. Jeho sbor v tom rovněž vycítil Boží vůli. Dali tedy dohromady všechny prostředky a okamžitě měli pohromadě 11 dolarů potřebných k zakoupení okružní jízdenky na vlak. Billy si půjčil od jednoho ze svých bratří oblek a vydal se nočním vlakem, který směřoval do Missouri.

Když na druhý den ráno vlak dorazil do Saint Louis, Robert Daugherty jej čekal na nádraží. Vypadal unavený. "Bratře Branhame, řekl ti něco Pán?"

"Ne, bratře Daugherty. Jak se daří tvé dceři?"

Svěsil ramena a jeho hlas zněl sklesle a sklíčeně: "Velice špatně. Pojd', zavezu tě k ní a uvidíš."

Cestou domů vysvětloval: "Moje dcera se tím trápí už tři měsíce. Lékaři jsou bezradní. Tím, že se neustále třese, je přivádí na myšlenku, že by to mohl být tanec svatého Víta, ale ona má ještě i jiné příznaky, které tuto diagnózu vylučují. Nic co ji doposud lékaři dali ještě nezabralo. Modlil jsem se za ni znovu a znovu, můj sbor se za ní rovněž modlí, jiní kazatelé z města se postili a modlili se také za ni. Ale stále to nevede k lepšímu."

Když přijeli k nim domů, Billy se setkal s paní Daughertyovou. Vypadala jako zvadlá květina, koutky očí a úst byly propadlé. Týden po týdnu tato matka proseděla u postele své nemocné dcery. Co se týče malé Betty Daughterové s kadeřavými vlasy, trpěla nepřetržitá muka. Vypadala velice žalostně. Její spodní ret byl oteklý, měl světle červenou barvu způsobenou krvácením, protože si jej bolestí neustále kousala. Zmítala sebou na prostěradle ze strany na stranu. Toto ubohé dítě nařikalo a ječelo tak silně, že už v sobě nemělo téměř žádného hlasu; a přesto stále křičelo dál.

Billy poklekl vedle postele a uchopil dítě svou levou rukou za jeho pravou. Bylo překvapující, že se nedostavila žádná vibrace. Anděl mu přece řekl, že bude pociťovat vibrace v levé ruce a přesně tak se stalo v případě Markéty Morganové.

KAPITOLA 30

VĚZNI NA SVOBODĚ

1946

Proč zde nic necítím? Tehdy si Billy na něco vzpomněl - anděl mu řekl, že tyto vibrace bude pociťovat v ruce pouze tehdy, když nemoci budou způsobené démonickým životem, jako třeba zárodkem. To tedy znamenalo, že Betty Daughertyová takovou nemocí netrpí. Co jí tedy trápí?

Billy se modlil za toto trpící děvče, ale okamžitý výsledek se nedostavil. Billy nevěděl, co by ještě mohl udělat a proto navrhnul kazateli Daughertovi, že pojedou do jeho modlitebny a budou pokračovat ve volání k Bohu. Tam v tichu modlitebny dva muži tři hodiny zápasili v modlitbách a snažně vyprošovali u všemohoucího Boha, aby se smiloval nad Betty Daughertyovou. Než skončili s touto modlitbou, Billy řekl: "Nebeský Otče, dopřeješ-li tomuto malému, ubohému děvčátku, aby se uzdravilo, slibuji Ti, že se úplně odevzdám této službě, do které jsi mne povolal. A dále slibuji, že na tom poli zůstanu tak dlouho, dokud Ty se budeš starat o mé potřeby, protože nikdy nechci po lidech požadovat peníze."

Když se vrátili k nim domů, Betty Daughertyová byla na tom stejně. Billy se posadil na gauči v obývacím pokoji a tiše se modlil. Lidé neustále přicházeli a odcházeli. Po několika hodinách Billy vyšel ven, aby si protáhl nohy, ale v modlitbě pokračoval i během chůze mezi domy.

Když se vrátil, setkal se na verandě s Bettiným dědečkem, který se zeptal: "Bratře Branhame, neukázal ti už něco Pán?"

Billy smutně odpověděl: "Ne." Vrátil se dovnitř a opět se posadil na gauči. Když se tak díval oknem ven, najednou se pokoj změnil. Uviděl postel kde leželo děvče a kolem něho shromážděné lidi, dále viděl sebe, jak něco dělá tomu dítěti. Co to ale bylo? Že ještě předtím, než to mohl zjistit, vidění zmizelo a on se ocitl zpět v obývacím pokoji na gauči. Pak Billy teprve poznal, co se stalo. To byl dědeček, který se vrátil a přerušil toto vidění.

Dědeček se zeptal: "Mohu ti v něčem posloužit?"

"Ne, děkuji." Billy vstal a odcházel ke vchodu. "Promiňte, ale já musím zůstat na chvíli sám." Vyšel ven a posadil se do auta Robera Daughertyho a prosil Boha, aby se to vidění vrátilo. Krátce potom uslyšel zvuk prudkého závanu větru. Pohleděl nahoru, spatřil ten samý ohnivý sloup, který pulsoval nad andělem v jeskyni. Nyní se roztočil několik stop nad kapotou auta.

Děj vidění se rychle ubíral vpřed: Bill uviděl malé děvčátko před domem Daughertyových, jak si hraje na zešikmených dveřích do sklepa, viděl jej, jak poskakuje nahoru a dolů na nejvyšším místě dveří, viděl jak sklouzlo a nešikovně spadlo. Pak Billy uviděl, kde je ta příčina, viděl, co musí udělat, aby se děvče uzdravilo.

Bouchnul dveřmi auta a rychle běžel příjezdovou cestou k domu. "Bratře Daugherte, důvěřuješ mi ještě jako Božímu služebníku?"

"Ano, bratře Branhame."

"Mám 'Tak praví Pán,' ohledně tvoji dcerky. Ale musíte přesně udělat to, co vám řeknu. Nejdříve musí všichni kromě příbuzných opustit dům." Když odešlo spousta přátel, Billy řekl mamince: "Před dvěma dny jsi byla ve městě a zakoupila sis bílý rendlík. Ještě v něm nikdy nebyla voda. On je teď v kuchyňské lince pod dřezem." Její unavené oči se probudily mocným překvapením. "To souhlasí." "Jdi do kuchyně a naplň tuto nádobu vodou a setkáme se v ložnici tvé malé dcerušky. Vezmi s sebou bílé plátno." "Na nic se mě neptejte, jen udělejte, co jsem řekl." Když se vrátila, Billy poklekl vedle dětské postýlky a pokračoval: "Chci, aby dědeček poklekl se mnou na této straně a otec na druhé. Zatímco se budu modlit Otčenáš, chci, aby matka namočila bílé plátno ve vodě, vykroutila jej a utřela dítěti tvář, pak ruce a nohy, než skončím." Billy sklonil svou hlavu a začal: "Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Pjijď království tvé. Bud' vůle tvá, jako v nebi ..." Právě když skončil s touto vzorovou modlitbou, v hlase Billa bylo slyšet tón absolutní autority a prohlásil: "Tak praví Pán: 'Betty Daughertyová se uzdraví.'" Spadla na dveřích vedoucích do sklepa a vyrazila si obratel na páteři. Zatlačte tuto kůstku na své místo a bude v pořádku."

Rober Daughert obrátil svoji dceru na břicho a začal hmatem hledat vystouplé místo na její páteři. Samozřejmě, jeden obratel viditelně vyčníval. Rychle silně přitlačil na toto místo a obratel zatlačil do své polohy. v té chvíli Betty Daughertyová přestala sténat a sebou škusbat. Netrvalo dlouho a seděla s úsměvem ve tváři. Billy ji vzal za ruku a vyšli spolu před dům a pak dolů ulicí do cukrárny, kde ji Billy koupil sladové mléko.

O několik dnů později seděl Billy pozdě odpoledne na své verandě před domem, když najednou přijela rodina Daughertyových. Betty vyskočila z automobilu jako první. Její světlé vlasy vlály, když běžela k Billovi a dala mu hubičku. Robert Daughert, se posadil na verandě a zeptal se Billa, zda neuvažoval o tom, že by se vrátil do Saint Louis a konal tam týdenní uzdravovací probuzenecká shromáždění.

Billy o tomto návrhu nemusel dlouho přemýšlet. Uvažoval o tom vidění, které spatřil v březnu, když stál na západě a rozdělával velikou horu Chleba života. A Saint Louis bylo přece na západ od Jeffersonville. Snad toto probuzení bude vyplněním tohoto vidění. Ale i kdyby nebylo, Billy cítil, že musí dodržet svůj slib, který dal Bohu a začít tuto novou službu na plný úvazek.

Na druhý den rozvázal svou pracovní smlouvu s Technickými službami a rovněž svůj post revírníka při ochraně zvěře v Indianě. v sobotu v modlitebně řekl

Billy svému sboru o nadcházející evangelizaci v Saint Louis. Rovněž jim vysvětlil svůj slib, který dal Bohu, s tím, že pokud bude Betty Daughertyová uzdravena, vyjde na misijní pole a zůstane tam tak dlouho, dokud se Bůh postará o jeho finanční potřeby aby nemusel od lidí požadovat peníze. Pak Billy kázal své poslední kázání v Branhamově stánku na několik let.

Jeho tématem byl David, který porazil toho obrovitého filistinského bojovníka Goliáše. Byl to viditelně přiléhavý text, protože stejně tak, jako mladý David, rovněž i Billy nebyl rovnocenným soupeřem nepřátel. Byl maloměstským kazatelem bez groše, který vírou vykračuje do boje proti některým obrovským zlům tohoto světa - nemoci, bolesti, duchovní nevědomosti. Ale nestaral se kvůli nedostatku své kvalifikace a prostředků, protože věděl, že Bůh je s ním. A s Bohem je možno udělat každou věc (jak to dokázal tento příběh Davida a Goliáše. 1.Samuelova 17).

Meda s Markétou Morganovou doprovázely Billa do Saint Louis spolu s několika dalšími členy sboru. Robert Daughert, pronajal cirkusový stan a oznámil ve městě probuzenecká shromáždění.

Prvního shromáždění se zúčastnilo pouze několik lidí. Billy jim vyprávěl, jak se setkal s andělem Páně a jaké pověření od Boha obdržel, totiž, aby nesl dar Božského uzdravení lidem na světě. Pak pozval Markétu Morganovou, aby přišla na pódium a vydala své svědectví. A jaké senzační svědectví to bylo. Ještě před měsícem a půl sebou Markéta házela na posteli a blouznila bolestí. Zdalo se, že její hodiny jsou sečteny. Rakovina ji beznadějně pozřela. Ale teď se cítila silná a zdravá, jak ještě nikdy v průběhu svého života. Poté přicupitala dopředu Betty Daughertyová. Také i ona vypadala na zdravé dítě, jak je to jen možné vidět u sedmiletého děvčátka. Na základě těchto dvou svědectví Billy pronesl krátké kázání a povzbuzoval lidi k tomu, aby měli absolutní víru v Boží zaslíbení k uzdravení. Pak vyzval dopředu ty, kteří byli nemocní. Osmnáct lidí vyšlo dopředu s prosbou o modlitbu.

Jedním z prvních lidí, za které se Billy modlil, byla 70 letá žena, která měla obvaz kolem hlavy. Na konci nosu měla nádor velikosti golfového míčku. Když vzal její pravou ruku do své levé, horní část Billovy ruky se změnila na špinavě červenou barvu a začala otékat. Pociťoval vibrace, které vycházely z této ženy a přecházely do jeho ruky, ramenem, až k jeho srdci. Pozoroval také seskupení bílých boulí, které se vytvořily na vrchní straně jeho oteklé, červené ruky. Vypadaly stejně, jako vzor boulí, které spatřil, když držel ruku Markéty Morganové. "To je rakovina, že ano?" řekl.

Žena to potvrdila. Poté, co se Billy za ni pomodlil ve jméno Ježíše Krista, vibrace v jeho ruce ustala, také zmizel otok z jeho předloktí a jeho ruka se vrátila

do normálního stavu. Billy ji prohlásil za uzdravenou, ač rakovina byla nadále na jejím nose.

Pak Billy přistoupil k staršímu muži, který se nemotorně belhal kupředu pomocí hole. Tento muž řekl Billovi, že je takto zmrzačený už hodně let. Když Bill uchopil toho muže za ruku, neprojevila se žádná vibrace; Billy se tedy odvolal na Boží zaslíbení z Jakuba 5:14-15:

"Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá starší sboru a ať se za něj modlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. Modlitba víry uzdraví nemocného, Pán ho pozdvihne jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno."

Billy pomazal čelo toho muže kapkou olivového oleje, zatímco prosil Ježíše Krista, aby uzdravil toho muže. Ještě předtím, než Billy skončil svou modlitbu, muž odhodil svoji hůl a odcházel zdravý a v pořádku, jako kdyby mu bylo o dvacet let méně. Billy zvedl odhozenou hůl a pověsil ji napříč na přední straně kazatelny.

Čas tohoto večera se pozvolna posouval dopředu a jedno uzdravení následovalo druhé. Ten večer, dva hluší lidé začali slyšet a slepému muži byl navrácen zrak. Samozřejmě, že ne každé uzdravení bylo ihned vidět, ale každý, kdo přišel dopředu s prosbou o modlitbu, tvrdil, že poté, co se Billy za něj pomodlil, stalo se s ním něco nadpřirozeného. Lidé se vrátili domů velice nadšení.

Zprávy o takových senzačních zázracích se potají šířily uprostřed místní vinné révy a na druhý den večer bylo každé místo ve stanu obsazeno. Bylo postaráno o další sedadla, ale i přesto mnoho lidí muselo stát. Tak to pokračovalo do konce této týdenní evangelizace. Na konec se ukázalo, že stan není dost velký na to, aby se do něho vešli všichni, kteří byli v nouzi. Přesto i ti, kteří se nevešli dovnitř, se nevraceli zpět domů, ale byli natlačeni poblíž vchodu, aby slyšeli Billovo kázání s nadějí, že se jim podaří dostat se dovnitř později, až se bude konat modlitba.

A ta uzdravení! Billy nikdy předtím neviděl takové množství uzdravení a zázraků, které by vešly do jednoho jediného týdne. Lidé byli vysvobozeni z takových nemocí jako šilhavost, dna, kýla, tuberkulóza, cukrovka, srdeční nemoci, dětská obrna, nádory, rakovina, nervové poruchy, žaludeční potíže a tak dále, a tak dále.

Billy určoval nemoci těchto lidí pomocí znamení na ruce. Získával elementární vědomosti o tom, co všechno tento dar v jeho ruce dokáže. Život každé nemoci, jejíž původce byl zárodek, se viditelně projevoval na jisté frekvenci. Jeho levá ruka fyzicky reagovala na tyto vibrace. Bílé skvrny, které se ukazovaly

na vrchní straně jeho ruky, ho zajímaly nejvíce. Vzor těchto skvrn mu připadal u každé nemoci jiný. Když se naučí rozpoznat význam každého jednoho vzoru, bude schopen stanovit diagnózu každé nemoci způsobené přítomností démona, ať je to zárodek nebo vir. Získával tím opravdu značnou zkušenost.

V sobotu večer byl přinesen dopředu 93 letý muž s dlouhou bílou bradou. Měl dřevěnou nohu a skleněné oko, ale jeho prosba, co se týče modlitby, byla, aby slyšel. Byl úplně hluchý. Po pomazání olejem a modlitbou ve jménu Ježíše, ten muž slyšel dokonce i šepot. v neděli večer byl přiveden dopředu 65 letý kazatel černé pleti. Tento muž byl 20 let slepý. Když Billy zasvítíl do očí tohoto muže svítilnou, muž ani nezamžoural. Pomazal ho olejem a modlil se za něj vzývaje jméno Páně. Pak Billy položil před jeho oči svou ruku a zeptal se: "Vidíš mou ruku?"

Muž se zachvěl vzrušením: "Ó, ano! Něco vidím. Je to matné a zastřené."

"To je moje ruka," řekl Billy. "Soustřed' na ni svůj zrak a řekni mi, až budeš vidět lépe." Billy ustoupil dozadu, ale ruku držel v té samé poloze ve výši jeho očí. Když Billy došel k hraně pódia, vzdálené asi 20 metrů, muž najednou prohlédl a zakřičel: "Sláva Pánu! Mohu spočítat světla. A tam vidím příčný nosník."

V pondělí ráno navštívil Billa v hotelu značný počet místních duchovních a požádali jej, zda by nemohl pokračovat dál v těchto shromážděních i během následujícího týdne. Billy řekl, že se za to bude modlit a pak, že jim to oznámí. Když kazatelé odešli, Billy poklekl společně s Medou a prosili o radu. Chvíli se modlili a pak oba zmlkli, Meda byla ponoukána k tomu, aby něco přečetla z Bible. Náhodně ji otevřela a začala číst z Izaiáše 42. kapitoly:

"Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude ... Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protože ostřihati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům ... Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách."

Billy pocítil, že to je odpověď pro něj. Copak neviděl v průběhu minulého týdne vyvedení vězňů z vězení a otevření očí slepých? Zavolal tedy duchovním ze Saint Louis a řekl jim, že bude i v příštím týdnu pokračovat v uzdravovací evangelizaci.

Toho večera kázal plnému stanu lidí a modlil se za nemocné až do jedné hodiny v noci. Vězni byli nadále vyváděni z vězení - z pěstí, žlučových kamenů,

nemocí žláz, poruch zraku, vysokého krevního tlaku, dny a rakoviny. Nic se nemohlo postavit na odpor víře těchto lidí a moci Ježíše Krista. Jeden muž měl ochrnutou ruku 29 let. Po modlitbě s ní mohl mávat nad hlavou. Zmrzačená žena, která byla přinesena, odešla o vlastní síle. Muž s tuberkulosou kosti v levé noze odešel a našlapoval na svou, předtím nemocnou nohu, aniž by pociťoval bolest. Žena, která držela nemluvnátko na rukou, sdělila Billovi, že to dítě ještě nikdy neotevřelo oči. Billy se pomodlil v Ježíšově jménu a dítěti se otevřely oči.

Jednou v noci, 11 leté děvčátko, jménem Evangeline Betty, přivedlo dopředu chlapce, který byl hluchý. Když Billy vyslechl její příběh řekl ji, aby ho zopakovala do mikrofónu. Evangelina řekla, že Bobbyho rodiče nevěří v Boha. Ale ona ano a viděla co Bůh může udělat. A tak přivedla svého kamaráda Bobbyho do shromáždění, aby mohl být uzdraven. Billy pomazal Bobbyho olejem a pomodlil se v Ježíšově jménu. Bobby začal slyšet.

To nebyl jediný případ, kdy došlo k uzdravení hluchého dítěte. Jednou v noci kolem půl jedné, když se Billy chystal ukončit bohoslužbu, vzadu ve stanu zakřičel hlasitě nějaký muž: "Bratře Branhame, počkej! Ještě nekonči." Ten muž přivedl dopředu 12 letou dívenku. Vysvětloval: "Jsem kazatel ze severní části Illinois. Někteří přátelé mi zatelefonovali a řekli mi, jak Pán Ježíš odpovídá na tvoje modlitby. A tak jsem jel celý den, aby ses pomodlil za moji dceru. Ona ještě nikdy neslyšela. Narodila se hluchá."

Pomazal tedy tuto dívku olejem a potom Billy obrátil svůj zrak k nebi a procitěně se modlil: "Prosím, drahý Pane, vrať sluch tomuto dítěti, ve jménu Ježíše Krista."

Děvče poskočilo, jako kdyby se něčeho vyděsilo. Rozpřáhlo rukama a dotknulo se uší, pak běželo k otci. Slyšelo!

Každé shromáždění začínalo tak, že někdo z lidí, za kterého se předtím modlil, přišel dopředu a řekl svědectví o svém uzdravení. Jako například ta stará žena, která měla rakovinu na konci nosu. Ještě té noci, kdy za ní bylo modleno, rakovina odpadla. Po nádoru zůstala jenom jizva. Jiná starší žena ukázala, jak fungují její ruce, které po nezdařené operaci byly dva roky zmrzačené a nemohla s nimi nic dělat. Jistý muž, který sotva sebou hýbal z důvodu revmatické dny, předváděl, jak účinně teď mohl používat své údy. Mladší žena zase svědčila, jak si zranila levé chodidlo zlomením kosti v nártu, která vyčnívala těsně pod kůží. Lékaři ji nebyli schopni pomoci, ale 15 minut po Billově modlitbě pocítila ve svém chodidle chlad. Pohleděla dolů a ke svému překvapení zjistila, že otok zmizel a kost se vrátila do původního stavu.

Během několika posledních večerů tohoto probuzení, přicházelo do předu takové množství lidí se žádostí o modlitbu, že Billy přistupoval od jednoho k

druhému se značnou námahou. Jen s obtížemi se pomodlil za všechny jenž toužili po modlitbě a to znamenalo, že bohoslužby se protahovaly až do druhé hodiny ranní. Každý večer, když skončil byl tak slabý, že kazatel Daughert mu musel pomáhat v chůzi do auta. Kromě této obrovské pracovní zátěže, bral kazatel Daughert Billa, i v průběhu dne, aby se modlil za ty nemocné, jejichž stav byl natolik vážný, že se nemohli zúčastnit večerních shromáždění.

Nakonec jeho první evangelizace s uzdravením skončila a nechala Billa ve stavu přemýšlení o budoucnosti. Vstupoval do své nové služby a Bůh jej požehnal. Během těch 11 dnů se Billy dotknul a modlil za více než 1000 lidí. Vězni byli vypuštěni na svobodu, ale nebylo to zadarmo. Billy byl tělesně vyčerpán. Cítil však spokojenost, neboť věděl, že se pokusil o to nejtěžší s cílem hájit Kristovou věc. v Saint Louis si vytvořil určitou metodu provádění svých kampaní, která během dvou následujících let jej přivede téměř na pokraj zhroutilí.

VYSVĚTLIVKY AUTORA

Pro ty čtenáře, kteří se zajímají o přesnost tohoto textu, jsem věnoval tyto osobní poznámky, které jim jistě budou nápomocné.

Co se týče stylu, stejně jak v knize první: *Chlapec a jeho strádání*, většina rozhovorů v knize druhé se zakládá na osobních svědectvích vzatých ze záznamů. Tyto příběhy byly vyprávěny v některém z 1100 kázání v rozmezí let 1947 a 1965 samotným Williamem Branhamem. Jedinou výjimku z tohoto pravidla můžete nalézt v 23. kapitole, "Probojování se zpět" a to v rozhovoru se svou matkou Ellou, ve kterém mu připomíná vidění z dětství, kde spatřil 16 pracovníků, kteří se zřítily do řeky a našli smrt v řece Ohio během stavby mostu na této řece. Tento rozhovor je mou osobní spekulací. Dodal jsem jej proto, abych zdůraznil jak důležitým povzbuzením bylo pro něj v tomto temném období jeho života naplnění vidění z dětství. Zásadní informace se každopádně zakládá na skutečnosti. Ella Branhamová měla tehdy v té době penzión a její nejstarší syn byl u ni častým hostem, když se zastavil na večeři; i to, že Ella si zapsala toto dětské vidění a schovala si ho. Clarkův most, který překlenuje řeku Ohio mezi Jeffersonville a Louisville, se stavěl právě v těchto letech. (Rovněž z většího z počtu mostů klenoucích se přes řeku mezi těmito dvěma městy, William Branham ukázal svému příteli Pearry Greenovi právě Clarkův most, a řekl mu, že to je ten, který spatřil ve svém vidění z dětství.)

Co se týče jeho pověření, po celou dobu 19 let své mezinárodní služby, William Branham se často zmiňoval o oné noci z května 1946, když se setkal v jeskyni s andělem, který k němu mluvil po dobu asi půl hodiny. Jeho rozhovor s andělem, který jsem popsal v 28. kapitole: Anděl a jeskyně - je souhrnem všeho, co William Branham, během několika let své služby řekl o této andělské návštěvě. A proto tento rozhovor v plném rozsahu nemůže být nalezen v žádném kázání vcelku.

Dalším významným bodem týkajícím se této klíčové noci - v mnoha ze svých kázání William Branham vysloveně řekl, že v době když se setkal s andělem, modlil se v opuštěné chatrči lesního správce. Nicméně, ve svém soukromém rozhovoru řekl Pearry Greenovi a jiným lidem, že anděl k němu přišel do jeskyně opodál této chatrče. Nepochybně se obával toho, že pokud se veřejnost dozví o návštěvě anděla v jeskyni, lidé ji začnou v lesích hledat, dokud ji nenaleznou. Jelikož on tuto jeskyni používal jako svoji modlitební skrýši, chtěl její existenci utajit.

Každopádně existuje jeden záznam, ve kterém se zmiňuje o tom, že anděl se s ním setkal v jeskyni. Je to v kázání "Ohnivý sloup," Joenesborro, Arkansas, 3.

května 1953. William Branham zde vysloveně řekl: "... když jsem byl malým chlapcem, Duch Svátý promluvil ke mně a řekl: "Nikdy nepij a nekuř ani neposkvřňuj žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připravené dílo, které máš vykonat až budeš starší."

... Tedy, jednou v noci v Greenově mlýně v Indianě se mi ukázal v jeskyni, ve které jsem se nacházel, anděl Páně a řekl: "Máš se modlit za nemocné lidi," a řekl mi co potom bude následovat. Řekl: "Neboj se, budu s tebou." Šel jsem tedy a procestoval zemi skrz naskrz, až sem do Jonesborro, a říkal, co řekl On ... a co se stane. A tak se stalo a bylo to dokázáno kolem světa.

Nakonec předkládám několik svých myšlenek o znamení na ruce. Ačkoliv toto znamení bylo nadpřirozeným darem, obsahovalo rovněž svou přirozenou stránku. Když se jeho levá ruka dotkla pravé ruky nemocného, ten zárodek nebo vir způsobil fyzickou reakci na jeho ruce. Vibrace byly předtím v té nemocné osobě, způsobené démonickým životem této nemoci. William Branham byl s to pomocí svého daru vycítit tyto vibrace a pozorovat, jak se mění na jeho ruce. Každá nemoc postihovala jeho ruku jiným způsobem. Ve svém kázání "Děti na poušti," 23. 11. 1947, řekl, že jeho ruka se stala "krvavě červenou s bílými boulemi, které vyskočily podle toho jaká to byla nemoc."

Ze svého studia chemie si pamatují, že všechny prvky vibrují na jiných frekvencích; to znamená, že elektrony neustále krouží kolem jádra atomu. A jelikož konfigurace elektronů atomu propůjčuje hmotě svoji formu, pak materie - hmota a pohyb jsou svým způsobem synonyma. Všechny atomy, všechny molekuly, a následkem toho buňky všech živých tkání, se skládají z vibrací. z toho vyplývá, že démonický život v zárodcích a virech rovněž vibruje, ale na jiných frekvencích, jež jsou taktéž podrobené přírodním zákonům vesmíru.

Jsou tedy dvě stránky života - tělesná a duchovní. Je to patrné každému, kdo pozoruje smrt živé tkáně. Mohou v ní zůstat všechny fyzické atributy, ale život je pryč. Život, v nejhlubším smyslu tohoto slova, je duchovní. Démonický život nemoci má rovněž stránku fyzickou a duchovní. Ač tedy to první znamení zdůraznilo a projevilo fyzickou stránku nemoci, aby mohla být spatřena lidmi, jenom duchovní moc Ježíše Krista mohla skoncovat s tímto démonickým životem. Do jaké míry se musel William Branham učit, jak používat tento dar, přesně nevím, jedno je ale patrné, že určitá znalost byla potřebná, protože když uchopil za ruku Markétu Morganovou a poprvé pocítil vibrace, nevěděl, oč se jedná. Musel se zeptat jejího manžela, co s ní je. Nevím, jak dlouho toto učení trvalo. Mohlo být krátké. Ale i tehdy, když se učil, nikdy nedělal chyby co se týče rozpoznání. Kdyby ale nepoznal nemoc, pak by se zeptal. Do roku 1947, kdy byly pořízené první záznamy jeho bohoslužeb se už každopádně neptal, nýbrž sděloval lidem jejich nemoci a nikdy neudělal chybu.

Byla i duchovní dimenze jeho daru, která se vzpírá každému lidskému chápání. Když anděl v jeskyni sděloval Williamu Branhamovi o jeho prvním daru, řekl mu: "Pod Božím pomazáním se nepokoušej prosazovat vlastní myšlenky; bude ti dáno co bys měl říci." Toto nelze nijak vysvětlit, ale výsledky mohou být slyšeny na záznamech jeho modlitebních bohoslužeb.

William Branham byl vždycky stresován myšlenkou, že jeho dar nemohl uzdravit všechny. Každopádně, při pohledu na to, jak dar řešil diagnózy se 100% přesností, mohlo to být pro lidi postačujícím impulsem k přijetí svého uzdravení od Ježíše Krista. Víra je duchovním zákonem. Moc víry je dostupná každému křesťanu, který jí je schopen využít. Dovolte, že vám na konec zanechám tuto myšlenku, zvažte, jak toto můžete uplatnit sami pro sebe. Bůh v naší generaci znovu zjevil svou moc. Dovolí tvé víře se povznést do takové výše, kde můžeš přijmout vše, co ti je od Boha zapotřebí - spasení, uzdravení, všechno. Ježíš řekl: "Proste a vezměte ..."

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha druhá:

Zoufalství mladého muže (1933 - 1946)

Jako mladý pastor musel William Branham zápasit o pochopení svého neobyklého života. Proč byl on jediným kazatelem ve městě, který mívával vidění? Když jej Bůh poprvé povolal, v roce 1936, k evangelizační službě napříč celou zemí, odmítl to, ale musel draze zaplatit za svou chybu ztrátou své ženy a dcerušky, které zemřely na tuberkulózu. Vidění však pokračovala dál. Kazatelé mu dávali najevo, že jeho vidění jsou od satana.

Nakonec jej zoufalství dohnalo k tomu, že šel na samotu hledat Boha, kde se střetl tváří v tvář s nadpřirozenou bytostí. Anděl mu dal pověření od Boha, aby přijal dar uzdravení pro lidi na světě. Když se William Branham obával, že mu lidé neuvěří, že se opravdu setkal s andělem, řekl mu, že obdrží nadpřirozené znamení, aby tak mohl prokázat své povolání. Pak budou uvěřit. A skutečně uvěřili!

muset

Můžete objednat zdarma na adrese:

BKS
Jahodová 612
739 92 Návší

Večerní Světlo
Světi 99
503 12 Všešary
vecernisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz